ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК
БРОЈ 1198
4 динара
13.12.1974. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXV

КОМПЛЕТАН СТРИП
РИП КИРБИ

Ripley

Веровали или не!

ПРОДАВЦИ БЕЛОГ ЛУКА

У НЕКИМ КРАЈЕВИМА ЕГИПТА НОСЕ СВОЈУ РОБУ НА ГЛАВИ КАО РАСКОШАН ШЕШИР.

РИБАРИ

ИЗ МИСОРЕ (ИНДИЈА) ЗА СВАКО ОТИСКИВАЊЕ НА МОРЕ ГРАДЕ НОВ ЧАМАЦ ПОВЕЗУЈУЋИ ПО 6 СТАБАЛА.

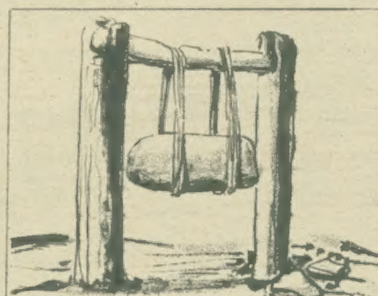

ЖЕНЕ

ИЗ ИНДИЈСКОГ ПЛЕМЕНА **БОНДО** НОСЕ НАКИТ ТЕЖАК И ПО **15 КИЛОГРАМА**.

ВРХОВИ СТРЕЛА

КОЈЕ УПОТРЕБЉАВАЈУ ПРИПАДНИЦИ ПЛЕМЕНА ГАУА СА НОВИХ ХЕБРИДА НАЧИЊЕНИ СУ ОД **ОШТРИХ РЕПНИХ БОДЉИ РИБА РАЖА.**

МНОГЕ ЦРКВЕ У ЕТИОПИЈИ УМЕСТО ЗВОНА ИМАЈУ **КЛЕПЕТАЛО** – КОМАД БАЗАЛТНЕ СТЕНЕ ПО КОМЕ СЕ УДАРА КАМЕНОМ.

НА ЈЕДНОМ СТРУКУ

ПАРАДАЈЗА

У БАШТИ ФРЕНТА ВЕТЕРХОЛСТА ИЗ МЕТУНА (САД) САЗРЕЛО ЈЕ У ТОКУ СЕЗОНЕ **350** ПЛОДОВА.

1198/2

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● први мундири појавили су се у време француског владара Луја XIV.

● у Њујорку је недавно кажњен џокеј који је свог коња опремио електронским уређајем и тако га „вештачки" подстицао на већу брзину.

● батист је добио име по свом проналазачу Батисту Шамбреју, уметнику-ткачу који је у 13. веку први израдио врло фино и густо ланено платно.

● стручњаци за припитомљавање животиња установили су да је дивљег тигра много лакше припитомити него оног који је рођен у зоолошком врту.

● иако има већ 16, година, што је за коња прилична старост, кобила „Симона" победила је на светском јахачком првенству у скоковима за 1974. годину у Хикстеду. Њен власник, Хартвиг Штенкен из Мелендорфа, код Хановера, сматра да ће

„Симона" не само учествовати већ и победити на Олимпијским играма у Монтреалу 1976. године.

● Шуберт је компоновао музику на 80 Гетеових песама.

● понекад слонови граде бране од стабала, грана, трупаца и бусења да би зајазили воду и себи начинили базен за купање.

● израз „гримаса", који означава искривљено лице, постао је од старе германске речи „гримизон", што значи „бити бесан".

● у првом светском рату учествовало је 36, а у другом 61 држава.

● до француске револуције право да гаје голубове имали су само племићи.

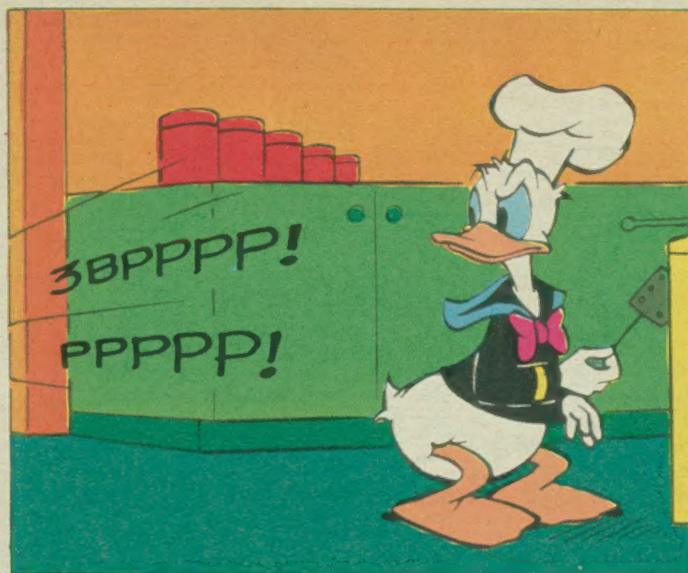

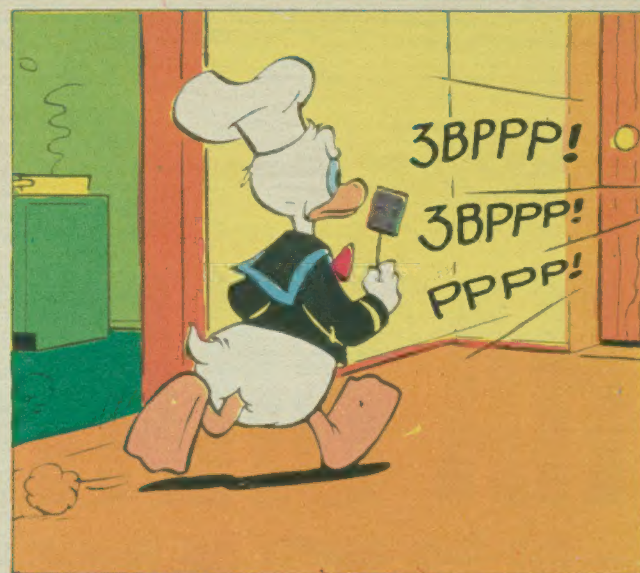
● Ајфелова кула у Паризу има 1710 степеника.

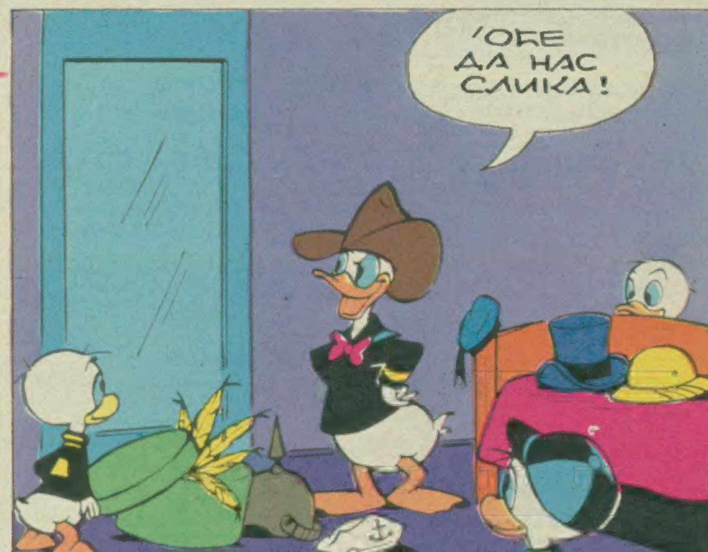
Walt Disney

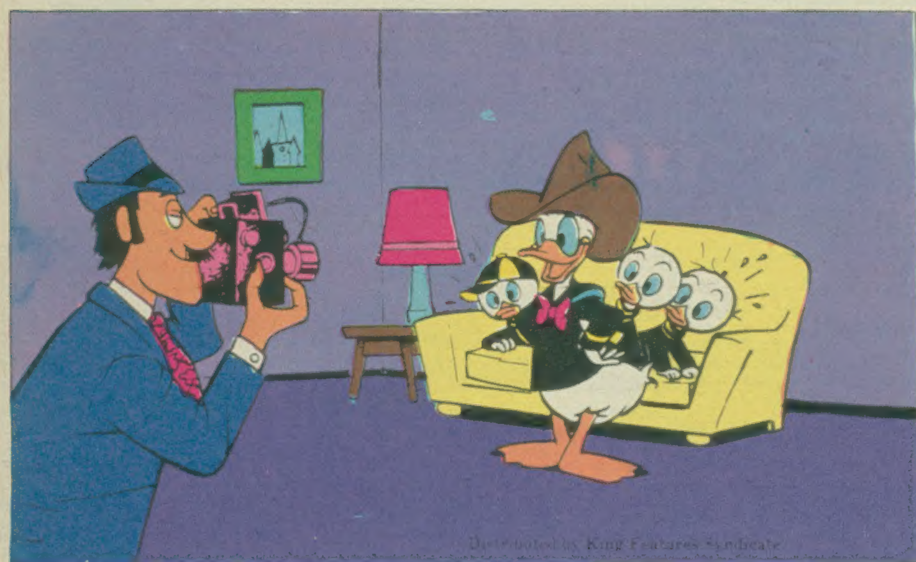
ПАЈА ПАТАК

ДВОБОЈ НА ЗЛАТНОМ РОГУ

— Или ћеш повући све увреде што си их изговорио на рачун моје земље, или се брани — рекао је дечак снажном војнику и извукао мач.

Душан се нашао притеран уза зид, у опасном углу. Маврикије је замахнуо да зада последњи ударац.

У време кад се овај двобој одиграо, Душан Немањић није имао ни пуних тринаест година. Није био ни цар, ни краљ, па чак ни престолонаследник. Његов деда краљ Милутин, освајач који је подигао Србију до најмоћније државе на Балкану, био је у исто време себичан, безобзиран и свиреп. Чврсто је држао престо а кад се син Стефан усудио да му се супротстави, ослепио га је и протерао у Цариград.

Стефан је провео у овом граду „много година са мало слугу, лишен славе и светлости очију", како каже књига, а крај њега растао је и мали Душан маштајући како ће једнога дана постати краљ и показати овим надменим Византинцима ко је он. Јер, многи од њих нису пропуштали прилику да га увреде.

РАШЧАНИ СУ КУКАВИЦЕ!

Душан је у изгнанству теже подносио увреде које су се односиле на његову земљу Србију, односно Рашку, него оне личне. Цариградски Грци у његовој околини знали су то и избегавали кавгу са снажним и преким дечаком. Јер, мада је имао свега дванаест година, био је снажне грађе, развијен као да му је најмање шеснаест. Једном је на мртво име пребио неког манастирског момка који се грубо понео према његовом слепом оцу. Други пут је голорук одбранио игумана кога су напали пљачкаши и од тада му је старешина манастира дозволио да носи мач.

Једног дана у манастир је из Солуна стигао неки Маврикије, људина од човека. Био је војник по професији, крупан, сав од мишића. Ко зна зашто, тек од првог дана, кад је сазнао ко су слепи човек и његов син, почео је да их вређа. Говорио је да су Рашчани велике кукавице, да беже чим виде византијско копље. Разуме се, у исто време није имао довољно речи да се нахвали Византинаца, а посебно самог себе. Толико је истицао своје личне подвиге да му је мало ко и веровао.

Догодило се једног преподнева у манастирском дворишту, док је Душан стављао облоге на очи свог оца који није био сасвим слеп, да је Маврикије поново започео своју серију погрда. Душану је крв јурнула у лице али није могао да остави оца. Но, чим је био готов, припасао је мач и пришао гомили беспосличара која се окупила око брбљивог Маврикија.

— Је ли овај магарац опет пио? — упитао је Душан једног момка.

— Не, кир Стефаносе, — учтиво му је одговорио овај. — Сасвим је трезан јер нема новца да купи вина. — Дечак је тада одлучно пришао Маврикију и рекао му на грчком:

— Повуци све што си рекао о мом народу и извини се! — Војник, прекинут у пола реченице, забезекнуто се загледао у њега, а онда се грохотом насмејао.

— Хо! Хо! Ха! Ха! Чујете ли људи шта овај петлић говори. Уображава да је порфирогенит, а у ствари је копронимус! — (Порфирогенит је у Византији царски син који се родио у порфирној, црвеној дворани Блахернејске палате, а копронимус најтежа увреда, значи онај који је рођен на ђубрету).

Душан је на то тргао мач и кратко рекао:

— Брани се!

РАЗЛИЧИТА ТАКТИКА

— Врати ту играчку у корице! — презриво му је добацио Маврикије и даље се смејући. Али, он се грдно варао. Душанов мач никако није био играчка. Био је то сиријски мач од дамаског челика који је још Сава, Немањин син, касније прозван Свети Сава, донео са свог путовања у Палестину.

— Склоните се да имамо места — довикнуо је Душан присутнима.

Ниједног тренутка није се бојао за себе. Баратао је мачем од своје осме године и једва је чекао да овог хвалисавца научи памети.

Маврикије који још није довољно озбиљно схватио дечака исукао је мач намеравајући да овом дрском дерлету очита кратку али ефикасну лекцију. Уосталом, и ако га прободе, нико овде неће заплакати за тим туђинцем. Започео је серијом јаких удараца од којих би сваки без сумње располутао Душана да га је нешто погодио. Али, дечак их је све вешто дочекивао и одбијао својим мачем.

Борци су, одмах се видело, имали различиту тактику. Душан је у почетку решио само да се брани, док је Маврикије желео да што пре оконча дуел. А имао је и план како ће то постићи. Душану иза леђа, отприлике на петнаестак корака, налазио се један угао и Маврикије је све снаге усмерио да дечака ту сатера и докусури.

Душан као да му је ишао наруку. Допуштао је да га Маврикије и даље засипа кишом удараца, добро парирао и полако узмицао, али право према оном углу. Гомила је с напетошћу посматрала борбу уверена да неће имати дуго да чека крај. По свему судећи изгледало је да ће Маврикије ускоро тријумфовати.

У БЕЗИЗЛАЗНОМ УГЛУ

У себи, солунски војник се чудио. Није могао да дође себи. Зар је могуће да овог дерана још није успео ни да окрзне? Али, и даље је веровао да ће га савладати. Погледао је дечаково нежно лице, беле руке и насмејао се. Смањио је број удараца јер је био сигуран да је победа његова. Али, Душан није мислио тако. Чуо је како његов противник тешко дише, после петнаест минута насртања био је уморан. То су могли очекивати сви они који су знали да је Маврикије у последње време више млатио језиком по крчмама него мачем на бојишту.

Али, у међувремену Душан се нашао притеран у онај опасан угао. Маврикије је замахнуо да зада страховит ударац, али је дечак успео да га одбије. Кад је дошао ред на њега, замахнуо је водоравно у висини Маврикијевог врата и да овај није инстинктивно тргао главу уназад, био би то крај. Душан се окренуо као чигра и ситуација се наједном изменила. Из грла посматрача зачуо се узвик. Сад се Солунац нашао у безизлазном положају и он је морао да се брани.

Међутим, Душан се није журио да докусури противника. Он се тек загрејао. (И

касније кад је био славан човек, цар Грка и Срба, истицао се висином и снагом у гомили дворјана и војника и био човек такве физичке снаге да га нико у двобоју није могао победити).

Али, Маврикије је ипак био ратник и успео је да се прибере. Схватио је своју грешку. До тада је ударао како стигне, сад ће се борити по свим правилима мачевања.

Душан је то једва дочекао. То је била борба која му је одговарала.

Почела је битка на живот и смрт. Мачеви су севали, фијукали. Маврикије је превазишао себе, али Душан је сад нападао силовито. У публици су се све чешће чули повици:

— Еугенос! Еугенос Стефанос! (Живео! Живео Стефан!)

У једном тренутку Маврикије је успео да се осврне и погледа колико му је слободног простора остало. Врло мало. А Душан, видећи то, повукао се два до три корака и тако смањио притисак на непријатеља! Гледаоци су бурно поздравили племенитост младог мачеваоца. Али, Маврикије је искористио ову милост. Нагло је навалио на Душана настојећи да потисне свог противника. Но, овог пута се преварио.

Узалуд је покушао на све начине, бодући, секући, косећи и како све не! Без успеха! Душан је остао као укопан на свом месту, није узмицао нити се примицао, ни за педаљ. А Маврикије се само бранио. Дисао је шумно као ковачки мех, покрети су му постали тромији. Дечак је могао без много напора да га среди са два-три ударца. Али, он то као да није хтео. Није га ни ранио мада је имао прилике.

АПЛАУЗ У МАНАСТИРСКОМ ДВОРИШТУ

Гомила посматрача расла је. Чак су и неки млађи калуђери дошли да виде ово чудо. И тада, у једном тренутку, вешти дечак је муњевито врхом свога мача избио оружје из Маврикијеве руке. С металним звуком мач је треснуо о поплочано манастирско двориште. Наступио је мук. Маврикије је био изненађен, али остао је да стоји мирно. Кукавица није био. Чекао је мирно свој крај.

Тада се Душан сагнуо, узео Маврикијев мач за врх сечива и једним вештим хицем бацио га у манастирска дрвена врата. Мач се обрнуо у ваздуху неколико пута и оштрим врхом дубоко зарио у дрво. Учинио је то исто и са својим мачем. Челик се зарио тик поред мача непријатеља.

То је био знак да је Душан поштедео живот човеку који га је увредио!

Зачуо се буран аплауз. Предњачили су калуђери којима се, изгледа, највише допао овај дуел.

— Ника Стефанос! (Стефанова победа) — изговорио је Маврикије прилазећи Душану и извињавајући се дечаку за све увреде које је изговорио на рачун Рашке. Дечак му је опростио ...

Ускоро се Стефан Дечански вратио у Србију. Отац Милутин га је помиловао и дао му једну област на управљање. А касније, кад је Стефан постао краљ, у време његове десетогодишње владавине, Срби су заратили с Бугарима. Дошло је до одлучујуће битке код Велбужда. Главнокомандујући српских снага био је престолонаследник Душан. Његова војска потукла је Бугаре до ногу.

У тој бици погинуо је и највернији Душанов дворјанин, исти онај солунски Грк Маврикије са којим се као дечак некада мачевао на Златном Рогу у Цариграду и поклонио му живот.

Д. Е.

ДВОКРИЛЦИ С АПЕНИНА

ПРВИ СВЕТСКИ РАТ

Италија је једна од првих земаља на свету која је почела да развија авио-индустрију. Већ 1912. године имала је 72 авиона од чега је 28 употребила у борби с Турцима код Триполиса. Фабрике „Фиат", „Капрони", „Маки", „Савоја", „Ансалдо", „Бреда" и друге произвеле су од 1914. до 1918. године око 20.000 авиона, 38.000 авионских мотора и мањи број хидроавиона и дирижабала. Од 1934. године нагло расте производња бомбардера, а 1936. Италија постаје са својих 3.400 авиона и 3.600 пилота највећа ваздухопловна сила. После капитулације у другом светском рату, а по одредбама Мировног уговора из 1947. године, Италија може да поседује само 350 авиона.

ПОМИЛО ПЕ

Конструисали су га браћа Помило као ловац двосед, превенствено за извиђање, али је коришћен и као бомбардер. Серијски је произвођен од почетка 1917. године и то у две верзије: са мотором од 260 и 300 КС. У првом светском рату на небу је летело 1616 ПОМИЛА ПЕ у неколико верзија.

ЛИЧНА КАРТА: двокрилац, двосед са мотором од 260 КС, тежина у лету 1538 кг, максимална брзина 194 км на час, долет до 500 км, максимална висина лета 5000 м. Наоружање: 2 митраљеза, пилотски и турелни и 60 кг бомби.

АНСАЛДО А-1 БАЛИЛА

Ловац, једносед, са краћим крилима, брз, покретљив, сличан француским ловцима СПАД и ЊЕПОР. Израђиван је у фабрици „Ансалдо" и то као одбрамбени ловац-пресретач. Укупно је произведено 150 оваквих авиона.

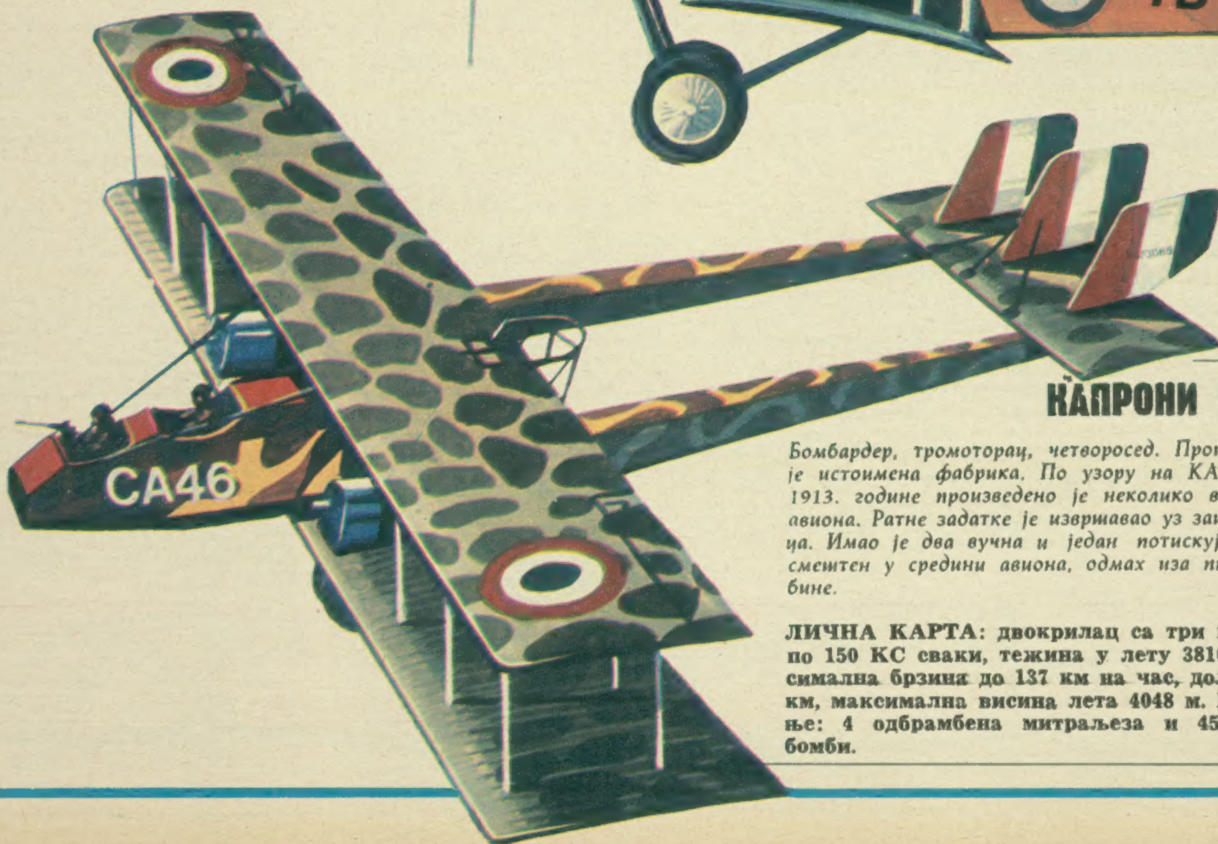
ЛИЧНА КАРТА: двокрилац са мотором од 220 КС, тежина у лету 885 кг, максимална брзина 224 км на час, долет до 330 км, максимална висина лета 5.800 м. Наоружање: 2 пилотска митраљеза.

СИА 7Б И 9Б (САВОЈА)

Употребљаван је као бомбардер, ловац и извиђач а коришћен је и за обуку пилота у Сједињеним Америчким Државама. Конструисали су га Савоја и Вердучио. У Италији је израђено 635 оваквих авиона у неколико верзија. Једну, побољшану, под именом ЦЕЛЕСТИНО РОЗАТЕЛИ са ознаком Р-2 производио је и „Фиат".

ЛИЧНА КАРТА: двокрилац са два члана посаде и мотором од 300 КС, тежина у лету 1674 кг, максимална брзина до 198 км на час, долет до 590 км, максимална висина лета 6000 м. Наоружање: 2 митраљеза, пилотски и турелни.

КАПРОНИ ЦА-33

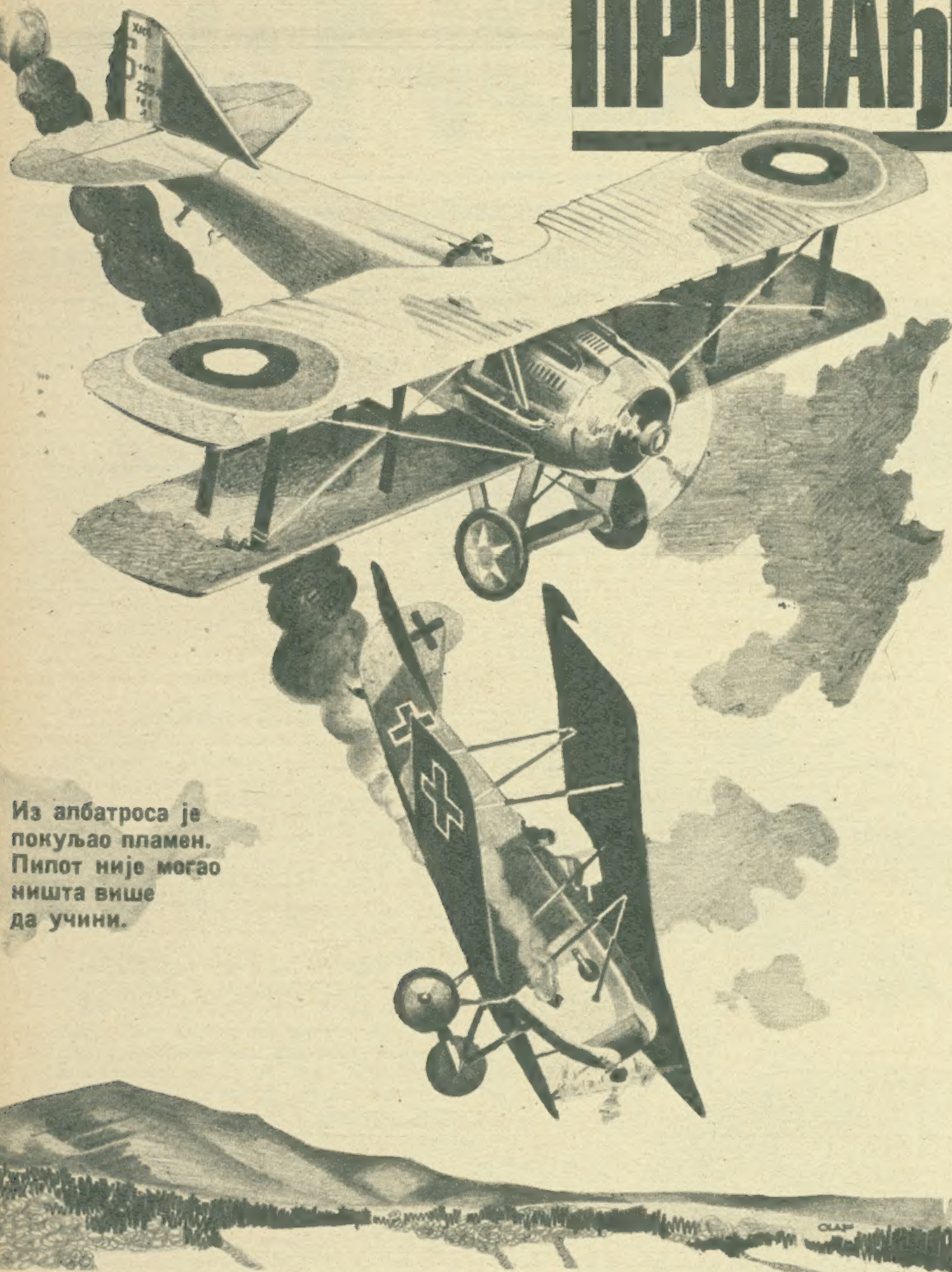
Бомбардер, тромоторац, четвороусед. Производила га је истоимена фабрика. По узору на КАПРОНИ из 1913. године произведено је неколико верзија овог авиона. Ратне задатке је извршавао уз заштиту ловаца. Имао је два вучна и један потискујући мотор смештен у средини авиона, одмах иза пилотске кабине.

ЛИЧНА КАРТА: двокрилац са три мотора од по 150 КС сваки, тежина у лету 3810 кг, максимална брзина до 137 км на час, долет до 430 км, максимална висина лета 4048 м. Наоружање: 4 одбрамбена митраљеза и 454—600 кг бомби.

Наставак на странама 8-9

ПРОНАЂИТЕ КАПЕТАНА!

ФРАНЦИСКО БАРАКА ХРАБРО СЕ НОСИО СА АУСТРИЈСКИМ ПИЛОТИМА И УВЕК ИЗЛАЗИО ИЗ БОРБЕ КАО ПОБЕДНИК, СВЕ ДО ЈЕДНОГ ЛЕТЊЕГ ДАНА 1918.

Из албатроса је покуљао пламен. Пилот није могао ништа више да учини.

Копренаста магла лењо се вукла над долином реке Пиаве. У рововима дуж италијанско-аустријског фронта кишница се готово свуда задржала после великог пљуска који се сручио претходног дана. Војници укаљани блатом узалуд су, у предаху између борби, тражили суво место у рову како би могли да седну и одморе се.

Био је први дан маја 1916. године. Вихор првог светског рата био је на врхунцу. Италија се борила против Аустро-Угарске на страни савезника.

МОМЧЕ, СЛАБ СИ!

Пилот италијанског ратног ваздухопловства потпоручник Франциско Барака ссматрао је небо из свог **њупорта**. Био је то обичан патролни лет који је обављао скоро свакодневно. Иако нигде није видео ништа сумњиво, обузела га је нека необјашњива слутња да лет неће проћи мирно и да га неко прати.

Дао је гас и направио заокрет. Учинио је то у последњем тренутку јер је већ био на пушкомету од аустријског **албатроса** који му се пришуњао иза леђа.

— Момче, сами смо, а ја сам бољи од тебе! Овога пута нећеш добро проћи! — љутито је узвикнуо иако је знао да га непријатељски пилот не може чути.

Одувек је поштовао витезове у ваздуху, пилоте који побеђују вештином. Подмукле нападаче је презирао и сада је у њему почео да кључа бес.

— Ево ме, долазим! — хукнуо је у дланове и протрљао их неколико пута, а онда десном руком поправио шал обавијен око врата.

Брзо баратајући командама, Барака је подигао свој двокрилац изнад Аустријанца који је вештим маневром успео да избегне опасан напад одозго, очекујући да ће га Барака баш на тај начин напасти. Међутим, овај то није намеравао. Направио је круг изнад њега, удаљио се мало и изненада обрушио у празан простор.

Противнички пилот није разумео шта Барака намерава. Било му је јасно тек неколико секунди касније, али више ништа није могао да учини. Чим је Барака дошао у исти ниво са Аустријанцем нагло је исправио авион у водораван положај и нашао се иза његових леђа. Док му је прилазио, обасипао га је митраљеском ватром.

Аустријски пилот је покушао да окрене авион у правцу Бараке који је то једва чекао јер је непријатељ у тренутку заокретања поставио свој авион бочно.

Нови Баракин рафал као киша је обасуо пилотску кабину албатроса. Следећи је изрешетао резервоар за бензин. Албатрос је плануо и велика буктиња суноврaтила се према земљи.

Франциско Барака славио је још једну победу.

Годину дана касније храбри италијански пилот имао је већ 16 ваздушних победа. Априла 1917. добио је високо одликовање. Следећег дана је унапређен у чин капетана и постављен за команданта — Седамнаесте ескадриле. Пре подне је присуствовао малој свечаности коју су му другови приредили поводом његовог унапређења а по подне је оборио и осамнаести непријатељски авион. У то време већ су га звали витезом ваздушних висина.

ПОПУТ ОЛУЈЕ

Тридесета Баракина жртва био је немачки фокер који је завршио у високом грању неког дрвета на падинама Кабарлабе.

Када је белгијски краљ био у посети Торину, желео је да види и познатог пилота. Честитао је Бараки на храбрости и пожртвовању и предао белгијско одликовање.

Франциско Барака је у то време већ био познат Европи. Међутим, свакодневно летење га је исцрпло. Нудили су му одмор, али је одбио. На једвите јаде пристао је да буде пробни пилот у Ансалдовој фабрици авиона у Торину, и то само неколико месеци док се испита нови авион балила.

Када се вратио у ескадрилу био је пресрећан. Свеж и одморан упуштао се у ваздушне борбе попут олује. Аустријски пилоти су га се плашили и бежали од њега.

Деветнаестог јуна 1918. године у штаб 91. ескадриле, у коју је нешто раније прекомандован, стигло је наређење да три авиона узлете у патролу до Монтеле и да митраљирањем помогну напад италијанског Седмог пешадијског пука.

Узлетели су капетан Барака и поручници Оснафи и Константини. Летели су педесет метара изнад земље и рафалима из митраљеза косили непријатељску пешадију.

ТОПОВИМА НА АВИОНЕ

Изненада, из високог, густог жбуња огласили су се топови. Тешка зрна погађала су три италијанска авиона, али на срећу ниједно зрно није закачило труп летелица већ само платно којима су била облепљена њихова крила.

Авиони су покушавали да се извуку из унакрсне ватре. Свако је то чинио на свој начин, и свако је био забављен самим собом. Када се поручник Оснафи попео тако високо да је био ван домета топова, погледом је обухватио простор око себе тражећи Бараку и Константинија. Али, њих није било. То је могло да значи само да су оборени.

Оснафи се вратио на аеродром и саопштио пуковнику Пицу да капетан Барака више није жив. Такав херој не сме да остане несахрањен, помислио је пуковник коме је Барака био и изузетно драг.

— Чим се Аустријанци повуку са терена где је Баракин авион пао, одмах потражите његово тело и донесите га овамо. Сахранићемо га са свим војним почастима! — наредио је скупљеним пилотима.

Истог дана Баракино тело је пронађено поред олупине његовог авиона.

Б. П.

ВАЗДУХОПЛОВИ

ИТАЛИЈА

ФИАТ

ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ

МАКИ Ц-202 ФОЛГОРЕ

Ловац, једносед, један од најбољих италијанских ловачких авиона. У ствари то је нешто измењен МАКИ Ц-200 из 1940. године. Италијани су почели да га употребљавају у рату 1941. и за следеће две године у „Фиату“ је произведено 1500 МОДЕЛА Ц-202. Био је врло покретљив.

ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац са мотором од 1075 КС, тежина у лету 2937 кг, максимална брзина 595 км на час, долет до 765 км, максимална висина лета 11.350 м. Наоружање: 4 митраљеза: два, калибра 12,7 мм и два, калибра 7,7 мм.

КАПРОНИ ЦА-313

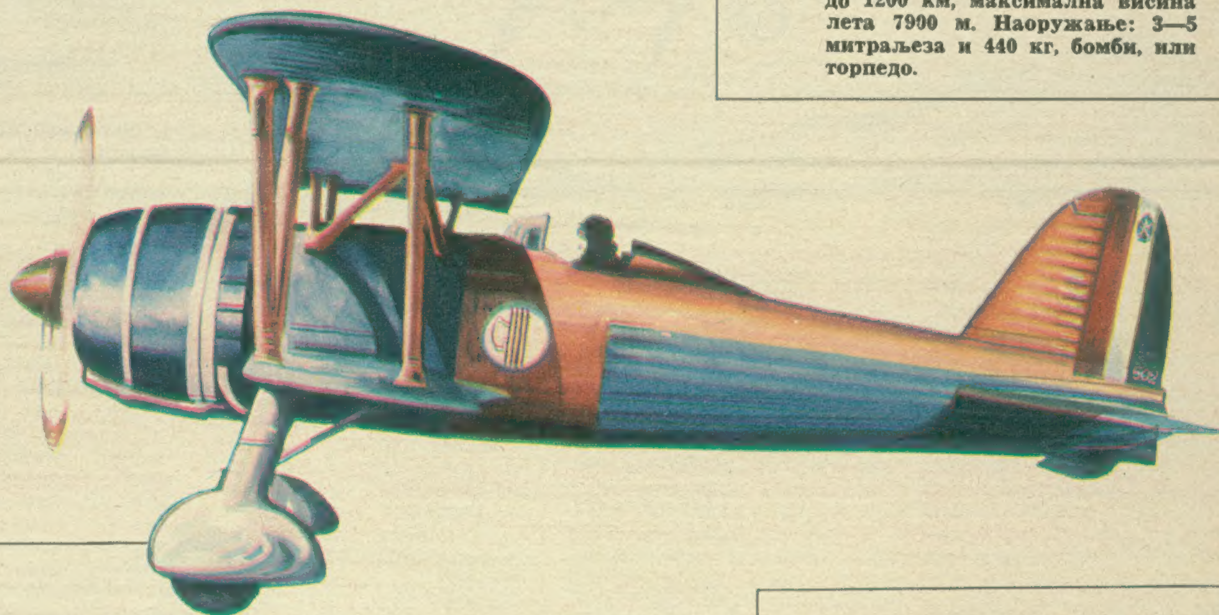
Двомоторни бомбардер који је осим бомби на копно, бацао у море торпеда. Чезаре Палавичини га је конструисао за четири члана посаде. Први модел је израђен још 1936. године. Сматра се да је истоимена фабрика произвела око 1000 оваквих бомбардера, од чега је мањи број продат другим земљама.

ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац са два мотора од по 1000 КС, тежина у лету 6800 кг, максимална брзина 445 км на час, долет до 1200 км, максимална висина лета 7990 м. Наоружање: 3—5 митраљеза и 440 кг, бомби, или торпедо.

ФИАТ ГР-42 ФАЛКО

Ловац за ноћна и ловац-бомбардер за дневна дејства. Конструисао га је 1939. године инжењер Розатели. Производен је у фабрици „Фиат“ за потребе Италије, али и других земаља.

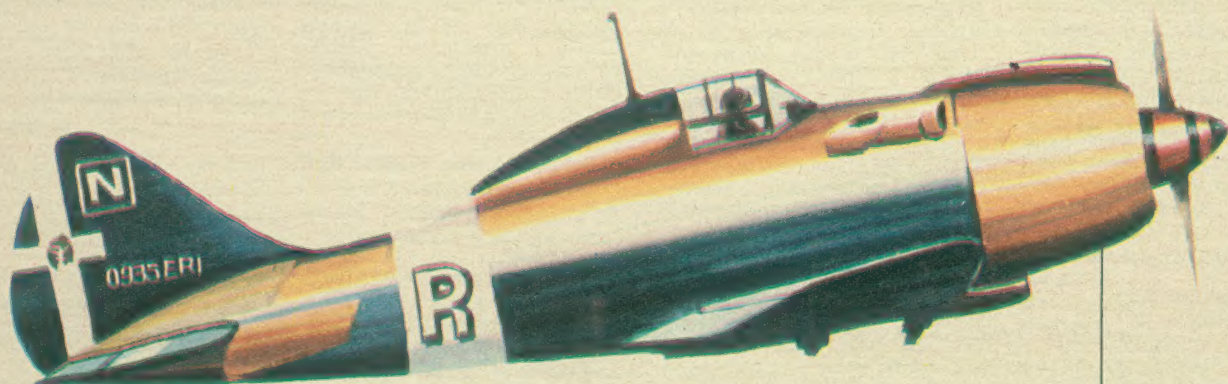
ЛИЧНА КАРТА: двокрилац, једносед са мотором од 840 КС, тежина у лету 2283 кг, максимална брзина 430 км на час на висини од 5500 м, долет до 775 км, максимална висина лета 10.200 м. Наоружање: 2—4 митраљеза, или 2 митраљеза и 200 кг бомби.

РЕЂИАНЕ Р-2002 АРИЕТЕ

Ловац и ловац-бомбардер, једносед. Произвођен је у великим серијама и био далеко слабији од савезничких авиона. Конструисали су га Роберт Лонги и Антонио Алеси. Италија га је продавала Шведској, Мађарској и другим земљама. Први модели израђени су крајем 1937. и почетком 1938. године. Касније су од њега настале и друге верзије.

ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац са мотором од 1175 КС, тежина у лету 3240 кг, максимална брзина 525 км на час, долет до 1100 км, максимална висина лета 10.500 м. Наоружање: 4 митраљеза, 650 кг бомби или торпедо које је носио испод трупа.

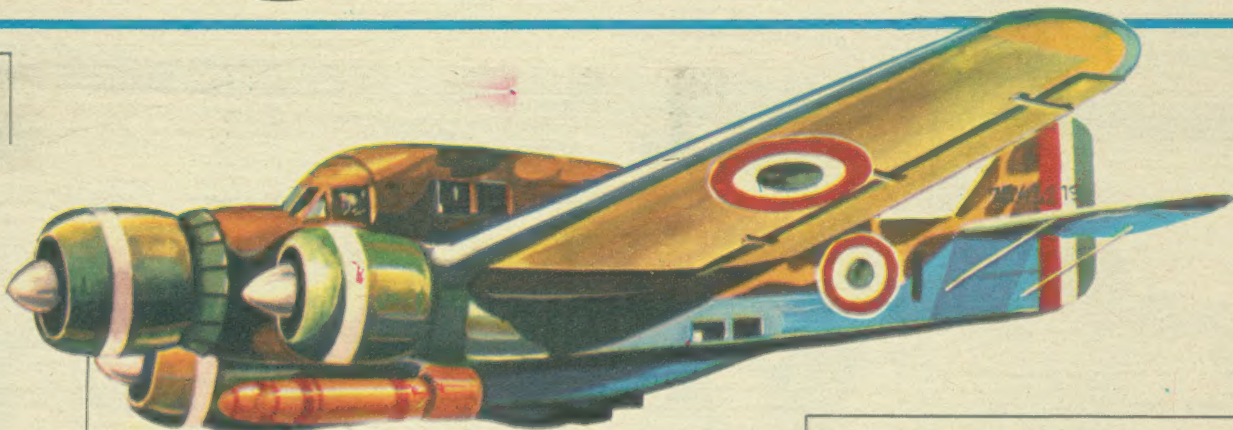

У ВАЗДУХУ

САВОЈА МАРКЕТИ СМ-79 СПАРВИЕРО

Тромоторни бомбардер настао од путничког типа авиона из 1937. године. Имао је четири члана посаде и на задатке је обично ишао у пратњи ловаца. Верује се да је 1940. године на небу летело 594 САВОЈА 79.

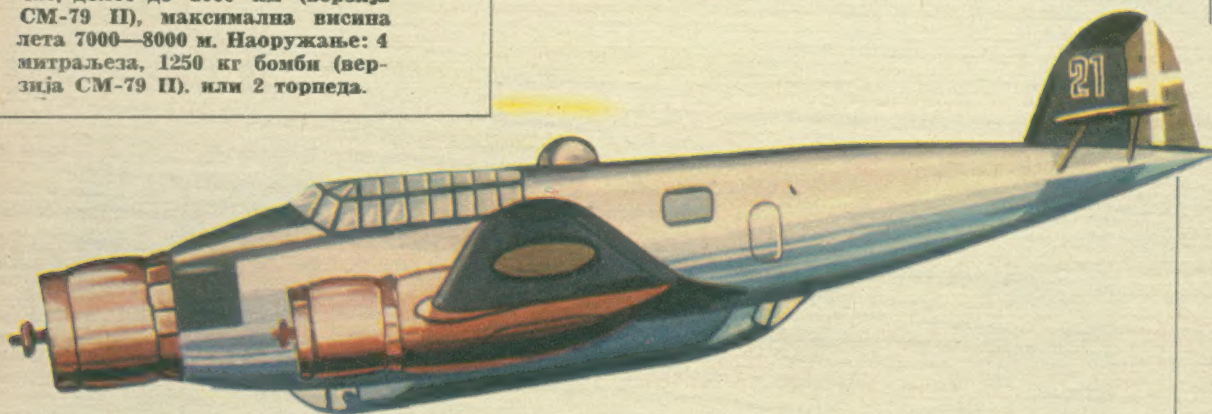
ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац са три мотора од по 950—1000 КС, тежина у лету 11.300—12.480 кг, максимална брзина 435 км на час, долет до 2000 км (верзија СМ-79 II), максимална висина лета 7000—8000 м. Наоружање: 4 митраљеза, 1250 кг бомби (верзија СМ-79 II). или 2 торпеда.

КАНТ АЛЧИОНЕ З-1007

Бомбардер за дневна и ноћна дејства. Израђиван је у три верзије по моделу из 1930. године. Конструисао га је инжењер Филип Запата. На ратне задатке ишао је само у пратњи ловаца. Осамдесет оваквих бомбардера учествовало је са немачким авионима у нападу на Лондон, али су их Енглези оборили изнад града.

ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац са пет чланова посаде и три мотора од којих је сваки имао по 1000 КС, тежина у лету 12.750—14.600 кг, максимална брзина 428 км на час, долет до 2000 км, максимална висина лета 8000 м. Наоружање: 4 митраљеза, 2200 кг, бомби, или торпедо.

САВРЕМЕНИ АВИОНИ — ПОЛЕЋЕ СА ЛИВАДЕ

ФИАТ Г-91 Р

Млазни ловац, једносед, подесан и као ловац-бомбардер за пружање подршке. Може да полеће и са травнате писте. Опремљен је електронским уређајима. Израђује се само у серијама.

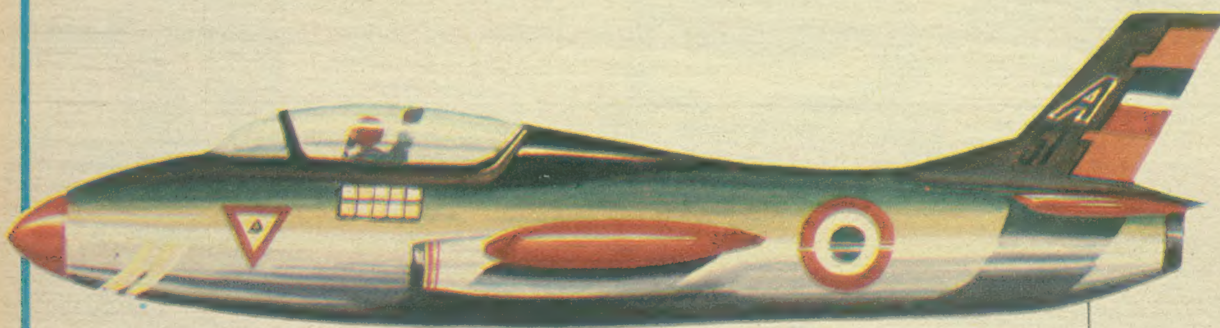
ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац са млазним мотором од 2270 кг потиска, тежина у лету 5202—5680 кг, максимална брзина 1076 км на час на висини од 1600 м, долет до 620 км. Наоружање: 2 топа или 4 тешка митраљеза, 250 кг бомби или ракете.

МАКИ МБ-326 Г

Млазни борбени авион за обуку пилота који се израђује као ловац и ловац-бомбардер. Производи се од 1957. године. Опремљен је електронским уређајима.

ЛИЧНА КАРТА: нискокрилац, једносед, или двосед са млазним мотором од 1547, а нове верзије и до 1814 кг потиска, тежина у лету 5216 кг, максимална брзина 867 км на час, долет до 649 км (са резервним резервоарима и до 2000 км), максимална висина лета 12.500 м (модел ГБ и до 14.325 м). Наоружање: 2 митраљеза а код нових верзија још и 2 топа калибра 30 мм, напалм бомбе, ракете и обичне бомбе, све у различитим комбинацијама. Верзија ГБ може да понесе чак и 1800 кг бомби или ракета у тој тежини.

У броју 1204: АВИОНИ ВЕЛИКЕ БРИТАНИЈЕ

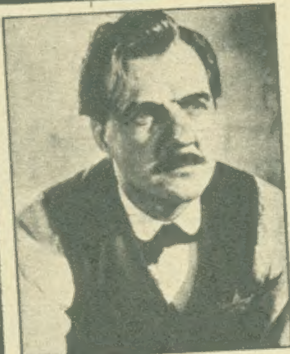
ЗАБАВНИКОВ ФИЛМСКИ КВИЗ

ЈЕСЕН ЧЕЈЕНА

Решите овај филмски квиз и докажите да познајете филмску уметност. На свако од ових 14 питања дата су по три одговора од којих је само један тачан. Ако их знате, честитамо! А ако, пак, нисте филмска свезналица, одговори су на страни 31.

1. Ово је сцена из филма „Џон и Мери“ у коме главну улогу играју данас веома познати глумци:
— **Џули Кристи и Доналд Сатерленд**
— **Миа Фароу и Дастин Хофман**
— **Барбра Стрејсенд и Роберт Редфорд**

2. Глумац на слици је наш земљак. У америчким филмовима игра од 1947. године. Међутим, постаје познат тек филмом Елија Казана „На кеју“ — снимљеном 1954. године. То је:
— **Гидра Бојанић**
— **Карл Малден**
— **Гојко Милетић**

3. Према роману Анри Шаријеа „Лептир“ — снимљен је истоимени филм. Насловну улогу у филму играо је:
— **Стив Мек Квин**
— **Рок Хадсон**
— **Ив Монтан**

4. Цртани филмови омиљена су разонода и деце и одраслих. На цртежу је позната личност једног таквог филма. То је:
— **професор Балтазар**
— **господин Магу**
— **инспектор Радиша**

5. У нашем филму „Ужичка Република“ режисера Жике Митровића играло је и двоје глумаца на слици. То су:
— **Борис Бузанчић и Божидарка Фрајт**
— **Угљеша Којадиновић и Љубица Јовић**
— **Борис Дворник и Лела Маргетић**

6. Совјетски серијски филм „Седамнаест тренутака пролећа“ доживео је огроман успех. Недавно је приказан и на нашој телевизији. Главну улогу у њему игра:
— **Инокентије Смоктуновски**
— **Вјачеслав Тихонов**
— **Сергеј Бондарчук**

7. Као партнерка Ентони Квина главну женску улогу у чувеном италијанском филму „Улица“ („La Strada“) играла је незаборавна:
— **Ана Мањани**
— **Силвана Мангано**
— **Ђулијета Масина**

8. Познати амерички редитељ страве и ужаса Алфред Хичкок волео је да снима са одређеним типом жене. Једна од њих је и ова глумица, тумач главне улоге у филму „Птице“. Она се зове:
— **Грејс Кели**
— **Ким Новак**
— **Типи Хедрен**

9. На слици су два позната редитеља. Десно је Шпанац Карлос Саура а лево Француз . . .
— **Франсоа Трифо**
— **Клод Шаброл**
— **Жан-Лик Годар**

10. Ово је један из старе плејаде америчких глумаца (пореклом Румун). Недавно је преминуо. Играо је углавном улоге грубијана. Међу познатијим филмовима су: „Мали Цезар“, „Јесен Чејена“, „Кућа мржње“, „Острво Ларго“. То је:
— **Едвард Робинсон**
— **Спенсер Трејси**
— **Ерих фон Штрохајм**

11. Од наших глумица које снимају у иностранству највише успеха постигла је:
— **Бисера Вукотић**
— **Беба Лончар**
— **Оливера Катарина**

13. Према роману америчког писца Теодора Драјзера снимљен је филм „Место под сунцем“. Главне улоге играли су:
— **Монтгомери Клифт и Елизабет Тејлор**
— **Џемс Дин и Натали Вуд**
— **Ентони Перкинс и Барбара Перкинс**

14. Северноамерички филмски редитељ (1880—1960) из почетног периода немог филма. Аутор многобројних кратких комедија — бурлески са Мак Свеном, Фатијем и Чарли Чаплином. То је:
— **Мак Сенет**
— **Сесил В де Мил**
— **Бастер Китон**

12. Сцена је из филма „Мадам д . . .“ који је снимљен 1952. године. Главне улоге играла су два француска глумца (Шарл Боаје и Данијел Дарије) а трећи је један од најпознатијих италијанских глумаца и режисера. Зове се:
— **Федерико Фелини**
— **Микеланђело Антониони**
— **Виторио де Сика**

ЖИВОТИЊЕ КОЈЕ НЕСТАЈУ

За последње две хиљаде година изумрло је око сто различитих врста сисара. Сада изумире једна врста сисара годишње. Научници сматрају да таква судбина чека још око 250 до 300 врста. Представљамо вам најугроженије.

ШПАНСКИ РИС је врста краткодлаке пегаве мачке. Веома је редак и данас се може наћи још само неколико стотина примерака у природном резервату Цото Донана око реке Гвадалкивир. Знатно се разликује од осталих великих мачака: има малу главу са чуперцима, длаке на ушима, снажно тело спљоштено на боковима, високе ноге и кратак реп, обично кус. Тело му је обрасло густим, меким крзном које се на лицу продужује у „браду". Иако је био познат још старим народима људи нису успели да га припитоме и ако се од женке не одузме првих дана после окота, веома је насртљив и спасан и устремљује се противнику право у очи. За разлику од осталих мачака напада први.

ТРОПСКИ ТУЉАН или монах припада врсти малих, мрких фока које живе у топлијим водама Средоземља, око Гибралтарског мореуза, дуж западне обале Африке до острва Бисаго, као и крај Канарских острва и Мадере. Данас је то веома ретка животиња мада су је помињали још стари Грци и Римљани. Женка је обично већа од мужјака, глава јој је јајаста, њушка кратка, очи крупне и тамне а уво се распознаје само по малом троугластом израштају. Горња усница је дебела и и обрасла крупним, мало таласастим чекињама, врат кратак а тело, почев од рамена па до репа, готово једнолично сужено. На предњим, кратким ногама има на свим прстима канџе, док на стражњим, широким, недостају канџе на два прста. Реп је закржљао.

Милан Ковачевић:

Телевизијски путописац Милан Ковачевић пропутовао је с камером све континенте света сем Антарктика и доживео многа узбуђења. Ипак, највише се уплашио Мијајлове јаме у близини Деспотовца.

СНИМЦИ НАД ПОНОРОМ

Далеко од тога да му је било први пут да се спушта под земљу. Као телевизијски репортер и дугогодишњи планинар Милан Ковачевић силазио је бар у петнаест пећина. Од свих њих само је Постојна била уређена за посетиоце. Ући у остале била је права авантура. Ресавску пећину открио је заједно са екипом спелеолога коју је предводио професор Јован Петровић, снимао је неприступачне и непријатне Церовачке пећине у Велебиту од којих свака иде у дубину преко километар, Хрустовачку код Санског Моста, Ваганску код Јања... И, зато кад је маја ове године, припремајући емисију о Јужном Кучају, чуо од мештана за Мијајлову јаму, није много размишљао. „Јама к'о јама", помислио је и направио план за сутрашњи рад: порачиће ујутро, снимити ту јаму, а онда наставити главни посао, обићи шуме и понорнице Јужног Кучаја.

Али, десило се да је Ковачевић изгубио у Мијајловој јами део дан, а лако се могло догодити да изгуби и нешто много више.

ХОЋЕМО ЛИ, ДРАГАНЕ?

Кад је тог јутра Ковачевић стигао до јаме, био је изненађен. Очекивао је неку врсту процепа, вододерину, кањон, а угледао огромну провалију у облику левка, широку при врху сигурно 40 метара. Међутим, јама се одмах сужавала на свега три-четири метра и нестајала у мрачном бездану...

Радници из рудника Ресавице који су му јуче обећали помоћ још нису били готови с послом. Мучили су се да поставе чекрк, котур и уже без чега се спуштање и извлачење није могло ни замислити. Око њих, како то већ обично бива кад телевизија нешто снима, искупила се група посматрача. Међу њима нашли су се и неки који су учествовали у првој експедицији коју је пре десетак година организовао Савез бораца. Тада је претражено дно јаме и сахрањени посмртни остаци стотине невиних жртава које су четници за време рата побили и бацили у овај понор.

— То је много незгодна јама — рекао је један од учесника експедиције. — Дубока је 118 метара, што смо тада измерили према ужету, а спуштање траје ужасно споро. Пола сата доле и исто толико за повратак. — Ковачевићу је већ тада било јасно да ће утрошити више времена него што је предвидео, али још се надао да ће стићи да испуни план за тај дан.

Међутим, инсталација за спуштање, постављена на брзину, никако да проради како треба. Уже није клизило преко котура већ стругало по осовини и сви напори мајстора да то поправе остали су безуспешни. Ако хоће данас да снимају, немају другог избора. Морају кренути с овом несигурном справом. Милан је погледао свог сниматеља:

— Слажеш ли се, Драгане, да сиђемо? — Драган Кулишић, који већ годину дана снима емисију „Караван", само је стиснуо зубе и климнуо главом.

— Он је млађи од мене читавих 25 година — смешка се Ковачевић — и ваљда је помислио кад могу ја, може вала и он.

ЛАЦИ СЕ КОЛЕБА

За крај ужета везане су једна изнад друге две корпе сличне онима на дечијем рингишпилу. Ту су људи с Телевизије имали да седну и отисну се у понор мрачан и пун неизвесности. Али, тада се показало да за њих двојицу има превише опреме: ако један понесе гломазну камеру, други два тешка акумулатора за осветљење, онда нема ко телефон неопходан за договарање с онима горе. Шта сад? Није било времена за размишљање и Ковачевић се досетио. Окренуо се према најгласнијем од некадашњих учесника. Ђоки Лацију, који се нашироко распричао о некадашњим тешкоћама и успесима.

— Да ли бисте нам ви понели акумулаторе? — предложио му је. Лаци, који је иначе кино-оператер у Деспотовцу, наједном је спласнуо и почео да тражи изговор. Те она инсталација раније била је много солиднија, те све је ово импровизација, што је уосталом и било тачно. Но, кад се један млађи човек пријавио да му прави друштво Лаци одлучи да ипак крене у јаму.

УЖЕ ЈЕ СВЕ ТАЊЕ!

Њих двојица пошли су први понвеши акумулаторе и, наравно, телефон. Спуштање у Мијајлову јаму трајало је заиста пола сата, а враћање и више. Нешто због котура који није радио како ваља а и због жице телефона која је стално запињала и запетљавала се. Кад су се два добровољца вратила на површину, подне је већ давно било прошло!

Ред је дошао на „филмаџије". Још једном је Ковачевић упитао Кулишића хоће ли доле, а овај му је одговорио:

— Силазимо, па шта буде.

— Није ни мени било нимало пријатно — признаје Милан Ковачевић — али „Караван" не би био оно што јесте кад бисмо одустајали пред сваком већом препреком... Већ на самом почетку наишле су тешкоће. С корпама се нисмо могли навући до средине левка, па да се нормално спуштамо већ смо морали да се сместимо на ивицу јаме и сами одбацимо на средину. При том је најгоре било што горе није имао ко да командује. Једни су тврдили да треба овако, други саветовали сасвим супротно. Срећа наша да је наишао директор „Рембаса" и, као ауторитет, преузео командовање. Сад се бар знало ко се слуша.

Најзад се спуштамо. Погледао сам сниматеља — био је блед. И гледаоци који су на својим екранима у понедељак 23. септембра у 20.30 часова, на I програму РТ Београд, пратили ову емисију „Каравана" могли су по првим снимцима приметити да је био узбуђен. Први кадрови у корпи која се љуљала тамо-амо нису били богзна какви и тек касније ће се поправити.

Ни са мном није било боље. Челично уже на коме смо висили, веома акустично, непрекидно ми је одзвањало у ушима и тај језив звук опомињао ме је да се оно горе од трења полако тањи, тањи и у једном тренутку може се и прекинути...

Ово нису биле једине муке двојице истраживача.

СТАНИТЕ! ВРТИМО СЕ!

Још док су били на површини њих су упозорили да услед напрезања уже хоће у једном тренутку да се окреће и управо зато је Ковачевић понео једну подугу мотку да се одбија од зидова и спречи увртање. Али, изненада је наишло нагло проширење, он није

могао да досегне зид јаме и корпе су почеле да се обрћу лудачком брзином. Завртело им се у глави.

— Станите! Вртимо се — јавио је Ковачевић телефоном. Одмах су зауставили спуштање, али су се корпе и даље обртале као чигре и то до одређене тачке у једном правцу, а онда у супротном. Постало је неиздржљиво и Милан је повикао у слушалицу:

— Спуштајте нас што пре!

Ошамућени од вртоглавог обртања укруг најзад су се нашли на дну Мијајлове јаме. Од спољног света овде се видео само мален отвор горе. На њих је лило као из кабла. Сигурно је горе ударио пролећни пљусак, помислили су да би тек касније схватили да то капље и слива се са зидова јаме.

Светлост је упаљена. Отпочело је снимање. Само стење, стење и вода. Један костур се беласао. То се сигурно какво неопрезно говече у потрази за травом оклизнуло...

ШТА СЕ НИЈЕ ВИДЕЛО НА ТВ

Спуштање се срећно завршило, снимање је успело. Сад још само да се врате.

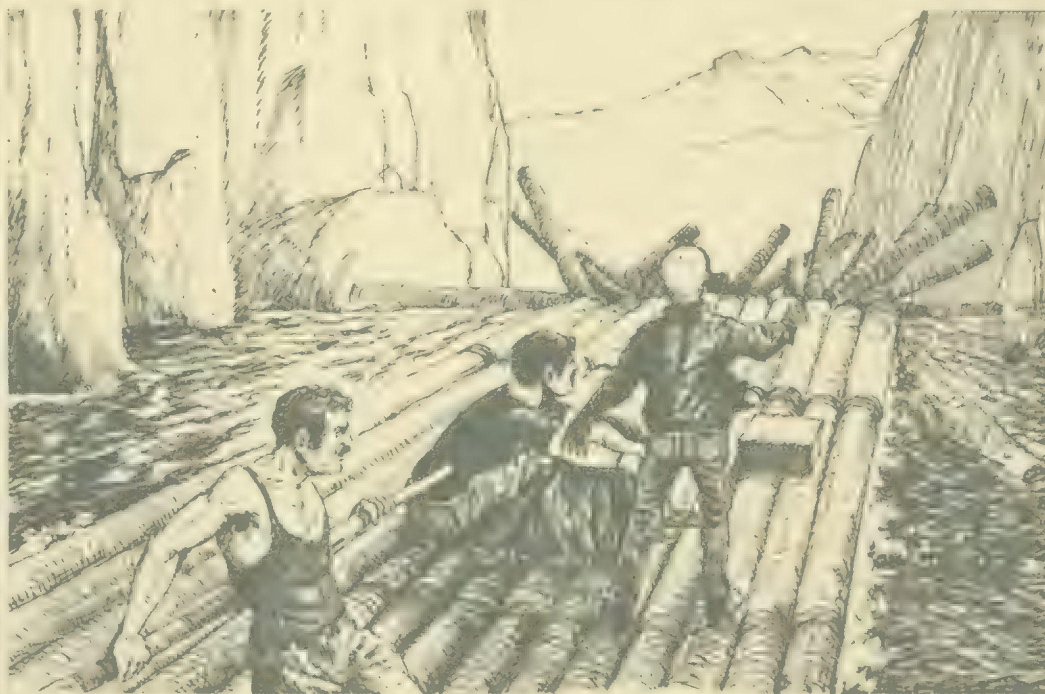
— Али баш тај повратак испао је најгори — каже Милан Ковачевић. — Није било једноставно извући нас са толике дубине. Људи крај чекрка, мада их је било довољно да се смењују, сваки час су застајали да се одморе а ми смо у оним корпицама висили у мрклом мраку, над провалијом. И кад смо већ помислили да је дошао крај нашим мукама, кад смо већ стигли до врха, искрсле су највеће неприлике. Како да нас из средине левка извуку до ивице јаме. Да невоља буде већа у међувремену је директор „Рембаса“ стигао и сад су опет сви имали своја мишљења шта је најбоље чинити. Уз то, чекајући на нас сатима да се вратимо људи су помало пијуцкали (разуме се, то се није видело на телевизији), па се више нико ни са ким није могао да сложи. Неки су почели да нам добацују конопце и тек после неколико покушаја ми смо успели да их дохватимо...

После пуна четири часа проведена у понору, уморни и ошамућени, стајали су на чврстој земљи. Смркавало се. Били су мокри до испод пазуха, а никакве могућности да се пресвуку. Срећом, нашле су се неке новине, па су се обојица испод мокре одеће обложили хартијом од главе до пете и пешке кренули према најближем месту, напуштеном рударском насељу Равна Река.

И ниједан није добио ни кијавицу! **В. Смиљанић**

УДАРИЋЕМО У БАЛВАНЕ!

Догодило се то у лето 1965. Спуштали смо се сплавом низ Тару већ три дана, хранили се рибом коју упецамо, спавали под шаторима. Последњег дана, кад смо већ били изашли из кањона, приметили смо у реци прве балване. Овде је то једини начин да се посечена стабла из шуме „транспортују“ даље. Понекад се дешавало да се дебла заглаве, запетљају и стану. С тим у вези постојао је један стари занат. Људи, звали су их **трифтари**, имали су тежак задатак да „цапинима“ распетљавају балване који су се закачили. То је веома опасан посао јер се никад не зна на коју ће страну ослобођено дрво да јурне. Тог дана срећом није било закрчења на реци и наш сплав безбедно је пловио под вештом руком крманоша. И тада, кад смо се већ налазили на два-три километра од места где је наша експедиција имала да се заврши, одједном се иза окуке појавило пет-шест стубова који су штрчали из воде. Искосили су се према обали и ми смо тачно ишли на њих!

На сплаву је настала мала паника. Мој добар познаник, књижевник и ловац, природњак и истраживач Драгош Стевановић први је скочио у немирну воду. За њим сниматељ „Каравана“ Милан Душковић а ја, који сам одувек био спортиста и сматрао да имам добре рефлексе, не искачем. Ваљда сам нешто размишљао, учинило ми се да су сви они ближе крају сплава, па нећу стићи да скочим — тек остао сам. Крманош, један члан екипе и ја ишли смо право на балване и више се ништа није могло поправити.

Но, имали смо велику срећу: балвани нису били чврсто усидрени и ми смо прошли кроз њих као кроз сир. Све ово није трајало више од три-четири секунде, али ја сам их добро упамтио по големом страху...

...Зауставили смо се на око 200 метара низводно да примимо оне који су у ствари поступили и паметније и правилније. Драгош је грдио на сав глас, а Душку који се бацио у воду с камером, испао је акумулатор.

АВАНТУРА НА "ПОРЕРУ"

Кад сам био мали, желео сам да постанем архитекта као мој ујак. У гимназији сам мислио да ћу бити ни мање ни више, него књижевни критичар, али то мојој мајци никако није изгледало довољно солидно занимање. И тако — уписао сам грађевинску технику и све време рата се издржавао као некакав надриинжењер. Дуго сам био новинар, углавном спортски, а сад сам на крају „караванџија“. Многима тај посао изгледа врло једноставан ... И добро је што тако изгледа ...

Снимао сам један од првих „Каравана“. Звао се „Светионичари“. На пут смо пошли у не може бити незгодније време, у јануару, кад су овде буре честе. Кренули смо са Корчуле према нашој најистуренијој тачки у Јадрану, Палагружи, у старом бродићу „Порер“ који светионичарима на пустим острвцима једном месечно доноси храну и пошту.

...Управо смо завршили снимање на Палагружи кад се капетан брода, мада је време било лепо и сунчано, наједном узнемирио.

— Барометар је нагло пао! — рекао нам је. — Треба да пожуримо.

И заиста, није прошло ни двадесет минута, а дигла се страшна бура. Шта се тада дешавало, нисам кадар описати. Под налетом ветра стари брод је шкрипао, таласи су се, као у роману, преливали преко палубе и крова. Како је „Порер“ издржао тих педесетак миља, ни сад ми није јасно.

Ноћ се спуштала кад смо стигли надомак луке Убли на Ластову. А Ластово, то вам и није острво већ прави архипелаг од гребена, острваца и стења, па му није нимало једноставно прићи. Поготову што наш бродић није имао светла.

У једном тренутку чули смо препирку: капетан је тврдио да треба да идемо десно, а крманош лево. Како знати ко је у праву кад је испред нас мркли мрак. Тада смо се ми присетили да имамо фризолед — тако ми на телевизији зовемо акумулаторско осветљење које је врло јако али траје свега неколико минута. Уперили смо напред јак млаз светлости и на свега десетак метара улево угледали гребен! У праву је био капетан! Направили смо нагли заокрет и избегли судар.

Ево нас најзад у Ублима, на чврстом, у топлом. Али, заправо, тек сам се ту уплашио. Све време док је бура трајала ја сам у ствари био миран. Као дете веровао сам: па ту су морнари, они знају шта раде! И тек кад сам те исте поморце видео при светлости, бледе од страха и дрхтавих руку, и кад смо на пристаништу чули да је истог дана код Макарске потонуо брод „Кармен“ и утопила се три морнара, мене је накнадно спопала права грозница од оног што нам се могло догодити.

На фотографији 14-годишњи Милан Ковачевић као члан загребачке „Конкордије“. Тада је скакао увис 170 цм. Године 1937. трчао је 100 метара за 11,2 секунде, у време кад је светски рекорд држао Џеси Овенс с резултатом 10,2 секунде.

DIK BROWNE

ХОГАР СТРАШНИ

ЕМИЛОВЕ ДИВЉЕ ЈАГОДЕ

Хабл није више осећао глад, али је трпео несносне болове. Шћућурен уз стену плакао је готово целу ноћ.

Још као дечак Емил Хабл је волео планинарење. Увек кад није морао да иде у школу одлазио је до планина у близину Беча, верао се по њима и скупљао биљке за свој хербаријум. Веће успоне по Аустријским Алпима савлађивао је са искусним планинарима, али је потајно чезнуо да планинари сам, без ичије помоћи.

Средином јуна Хабл, сада већ деветнаестогодишњи младић, је обавестио родитеље да иде у посету неком другу из оближњег села и да ће тамо остати два дана. Како је село било у брдима, узео је своју планинску опрему и кренуо на бечку железничку станицу. Сео је у воз и изишао на једној станици у подножју планине Рекс. Желео је да се попне на њу потпуно сам иако је знао да је и најискуснији планинари гледају с подозрењем. Посета другу била је само изговор за његове родитеље!

НА ИЗМАКУ СНАГЕ

Пошто је преспавао ноћ у хотелу, Хабл је рано ујутро кренуо на падине планине. Док ју је гледао онако огромну, са стеновитим обронцима, срце му је поигравало од притајене радости.

У почетку успона није наилазио на тешкоће јер је пут био обележен зеленом бојом. Међутим, што се више пео, траг се постепено губио. Последње кише спрале су боју, али Хабл то није приметио.

Био је већ далеко одмакао кад је наишао на две џиновске стене које су му се испречиле на путу. Могао је да настави пењање једино ако савлада једну од њих и Хабл је изабрао ону леву.

Забијајући гвоздене клинове у глатку површину стене успео је да се попне десетак метара кад је схватио да даље неће моћи. Стена је била окомита и клизава; морао је да се врати.

Док се полако спуштао, Хабл је већ размишљао да покуша преко друге стене. Одједном, осетио је да се камен под његовом ногом покренуо и он је изгубио равнотежу. Успео је само да се ухвати чврсто обема рукама за клин и остао да виси над понором!

Откотрљаћу се низ планину, мислио је, и ни тело ми неће пронаћи. Оних десетак метара до подножја стене није га толико плашило колико стрмина испод ње. Кад падне, ко зна где ће се зауставити.

Грчевито се држао за клин, али га је снага већ издавала. Тежина тела вукла га је доле и стисак шака све је више попуштао. А онда су се прсти опружили и он је полетео у понор.

— Нееe — крикнуо је тако снажно да је планина одјекнула.

Несрећа се догодила око 7,30 ујутро. Хабл је неколико часова лежао у несвести. Кад је дошао себи, готово да није могао да поверује да је жив. Погледао је своје поцепано одело и крв која је текла из израњављеног тела. Покушао је да се подигне, али га је пресекао страховит бол у десној нози. Тек тада је приметио да му је кост испод колена сломљена и да је један њен део пробио кожу. Штрчао је као крај преломљеног штапа.

НЕЋЕ ДУГО ИЗДРЖАТИ

За планинара који залута у планини таква повреда значи лагано умирање. Хабл је то знао и није се надао помоћи. Ипак, почео је да дозива, али није вредело. Најзад је промукао и пао у очајање. Цео дан остао је да лежи на том месту.

Предвече почела је да пада киша која се убрзо претворила у прави пљусак. Иако му је сваки покрет задавао страховит бол. Хабл је одлучио да покуша да се спусти низ планину. Ако остане ту, неће дуго издржати а он је желео да живи!

С муком је прикупио мало грančица и маховине, привукао уза се цепин и отклонио полако делове одеће на месту где му је нога била преломљена. Уз врисак вратио је крајеве преломљене кости на своје место, а затим уз ногу ставио дршку цепина, обложио маховином и гранчицама и преко тога повезао прво каишем па шалом. Кад је учврстио сломљену ногу сав у зноју, легао је на мокру земљу. Болови су га исцрпли и у једном тренутку учинило му се да ће се поново онесвестити.

Кад је прикупио мало снаге, пузећи кренуо је низ планину. Спуштао се сантиметар по сантиметар све док није доспео до стрме литице. Била је то за њега још једна непремостива препрека.

Мрак се већ био ухватио и Хабл је потражио колико-толико погодно место где ће провести ноћ. Сада га је нога још више болела и није могао ока да склопи. Једва је дочекао да сване и тада решио или да сиђе или да погине!

Тек кад је унаоколо приметио мноштво дивљих јагода, схватио је колико је гладан. Пузао је по тлу и брао их док није мало утолио глад. Тада је кренуо низ литицу и требало му је више од једног часа да је спусти. У подножју литице лежао је једно време непомично јаучући од бола, али морао је даље.

Предвече поново је брао дивље јагоде и јео их. Да није њих, мислио је, несносни болови и глад потпуно би га савладали. Овако, глад га више није мучила, али га је нога болела. Плакао је готово целу ноћ.

КРАЈ ПРВИХ КУЋА

Следећег јутра био је толико исцрпљен да се једва мицао. Оштре стене су га израњавиле и сав је био у крви. Због тога није више могао да се спушта у седећем положају већ је морао да легне на леђа и да се рукама отискује низ камено тле. Обрадовала га је киша која је по подне почела да пада. Њом је утолио жеђ, али онако мокар ноћу је цвокотао од хладноће. Ипак, први пут откако је сломио ногу те ноћи успео је да заспи.

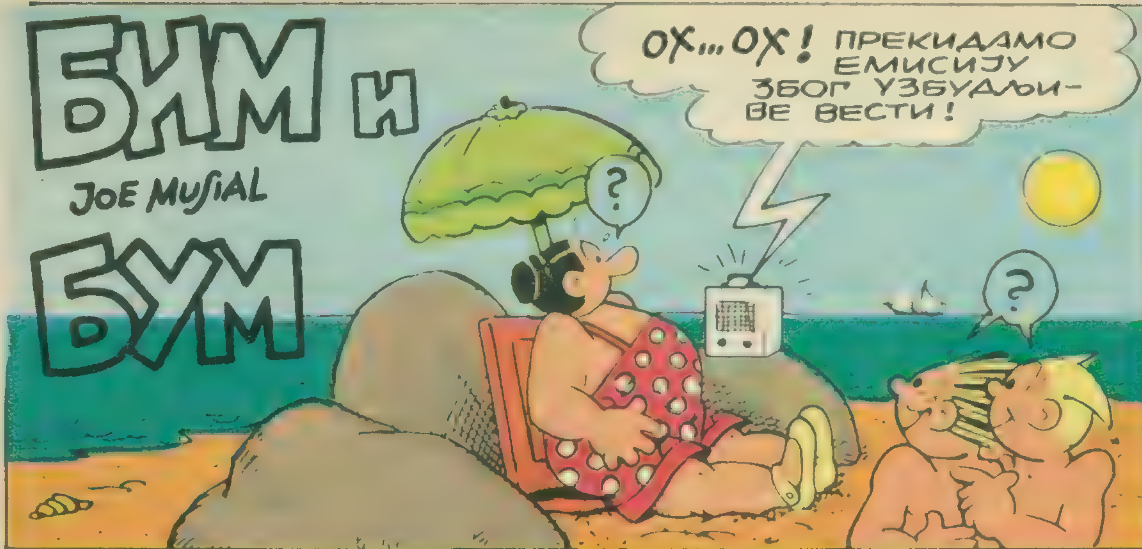
У зору наставио је мукотрпно спуштање. Кад је доспео до првих кућа у подножју планине Рекс, Хабл се онесвестио. Био је сав у ранама, на крају људских моћи.

Пробудио се у болници.

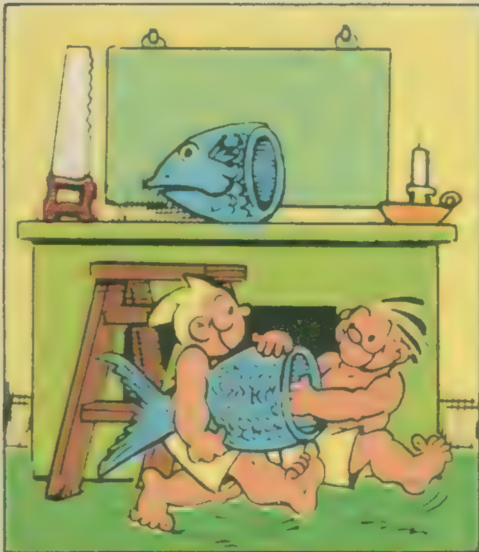
— Ако мислите да ћу се одрећи планинарења, онда се варате! — рекао је окупљеним новинарима. — Можда је — како кажете — мој подвиг јединствен у свету и ја немам намеру да га поново изведем — насмешио се — али имам намеру да се слатко наспавам и то одмах, ако дозволите!

Д. П.

БИМ и БУМ
JOE MUSIAL
ОХ... ОХ! ПРЕКИДАМО ЕМИСИЈУ ЗБОГ УЗБУДЉИВЕ ВЕСТИ!
?
?

АУУУ! ЈЕДАН НАШ СЛУШАЛАЦ УПРАВО НАМ ЈЕ ЈАВИО ДА ЈЕ НА ПЕТ КИЛОМЕТАРА ОД ОБАЛЕ ВИДЕО СИРЕНУ!
ОХ!
БЗЗЗ-ШШШ!

З
АХ! ШТО ЈЕ ФИНИ ПЕСАК!
ПССТ!

З

НЕБЕСА! ПА ЈА САМ СИРЕНА!
Ш... ШТА ?!

ХО! ХО! ВИ СИРЕНА ?!? ПА ТО ЈЕ ДА ЧОВЕК ПУКНЕ ОД СМЕХА! ХО! ХО! ХО!
Features Syndicate ... World rights reserved

ПУЦАЈ САД... ТИ, МОРЖУ ДЕБЕЛИ!
АЈОООЈ!
MUSIAL

ШРАФКО

КАКО ЈЕ ТИХО ОВДЕ...

НА СЕЛУ НЕМА ОНЕ ПАКЛЕНЕ БУКЕ И ЈУРЊАВЕ КО У ГРАДУ!
!?

КО ТО КАЖЕ ДА НА СЕЛУ НЕМА ЈУРЊАВЕ ?

РИП КИРБИ: МОНИКА I

ЈУНАЧЕ МОЈ! СПАСЛИ СТЕ МИ ЖИВОТ!
ЈАДНА, БЕСПОМОЋНА ДЕВОЈЧИЦА КОЈУ ТРЕБА СПАСАВАТИ!

ХЕЈ, ВАС ДВОЈЕ! ПЕЊИТЕ СЕ НА БРОД! ТАЈ СИРОМАШАК ЈЕ УПЕЦАН!
МОНИКА
ЊУЈОРК

ВИДЕО САМ У ЖИВОТУ ЛОШИХ ГЛУМИЦА... АЛ' МОНИКА ИХ СВЕ ТУЧЕ!

ПЛИВАТЕ ЛИ УВЕК У ОДЕЛУ?
ЏИНОВСКИ ТАЛАС ОДНЕО МЕ С ПАЛУБЕ!

СУДБИНА НАС ЈЕ САСТАВИЛА!

А ОТКУД ВАМ ТАЛАС КАД ЈЕ МОРЕ МИРНО!
ИМАМ СРЕЋЕ У ЖИВОТУ!

ТОЛИКО САМ СЕ ТРУДИО ДА ЈЕ ЛЕПО ВАСПИТАМ... А ЕТО ШТА ЈЕ ОД ЊЕ ИСПАЛО!

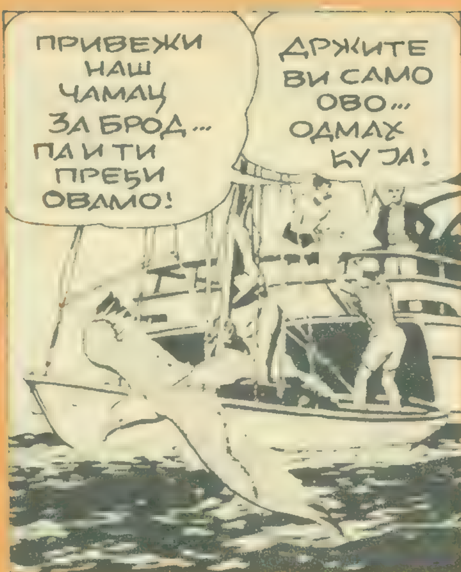
ОХ! ПА РИП МИ НИЈЕ КАЗАО ДА ИМА САСТАНАК С НЕКОМ ЛЕДИ!

ОВО ЈЕ, ОЧЕ, МОЈ СПАСИЛАЦ!
ЈА САМ ЏЕК ХИЛ! СЛУШАО САМ ЈЕДНОМ ВАШЕ ПРЕДАВАЊЕ!
ДРАГО МИ ЈЕ!

ВИ СЕ ЗАБАВЉАЈТЕ... ДОК СЕ ЈА ПРЕСВУЧЕМ!

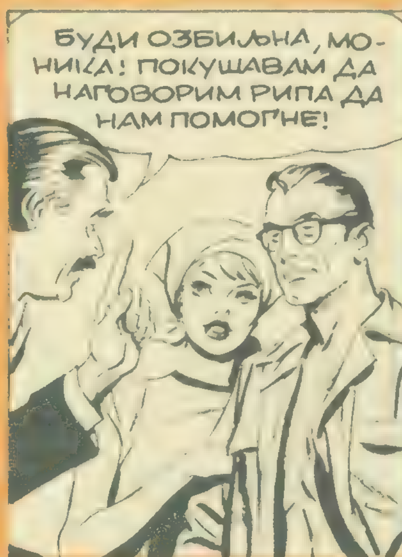
МИСЛИМ ДА СХВАТАТЕ! МОЈА КЋИ ЈЕ НЕУКРОТИВА И СВОЈЕГЛАВА...
БЕЗ ТАКВИХ БИ СВЕТ БИО ДОСАДАН...

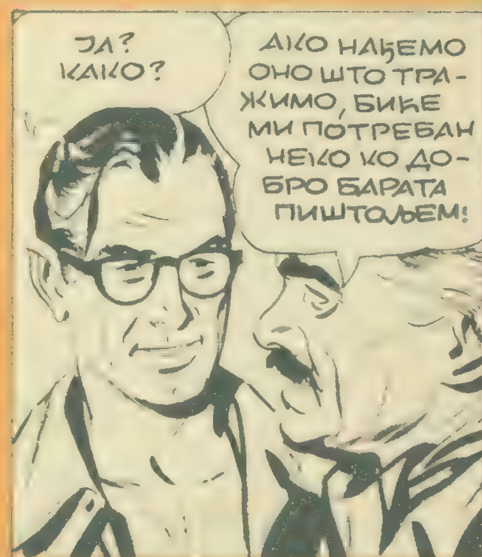

ВОЛИТЕ МОРЕ? ОНДА ХАЈДЕТЕ СА МНОМ МОЈОЈ КУЋИ! ПОКАЗАЋУ ВАМ НЕШТО ЗАНИМЉИВО!
ПРИСТАЈЕМ! АЛИ, МОРАМ ДА УЗМЕМ СТВАРИ СА СВОГ ЧАМЦА!

ПРИВЕЖИ НАШ ЧАМАЦ ЗА БРОД... ПА И ТИ ПРЕЂИ ОВАМО!
ДРЖИТЕ ВИ САМО ОВО... ОДМАХ ЋУ ЈА!

ОХ... ШТА ЈЕ ТО, ЏЕК?
ИСТРАЖИВАЧКА ПОДМОРНИЦА!

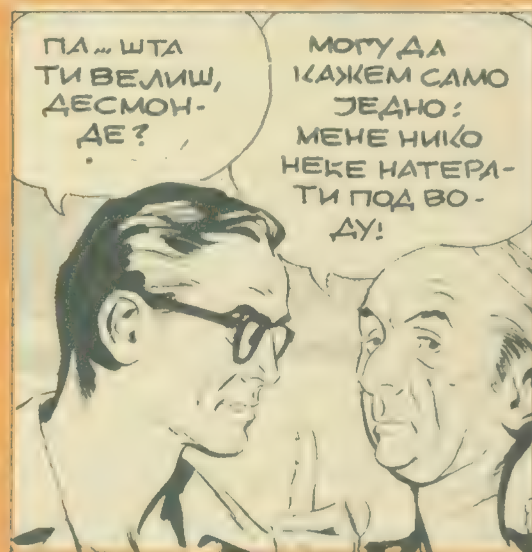

ЧУО САМ ЗА ТЕ МАЛЕ ПОДМОРНИЦЕ! ИЗГЛЕДА КАО ИГРАЧКА!
ДА, СКУПА ИГРАЧКА! ОВА ЈЕ ЗА ДВА ЧОВЕКА...
А МОЖЕ ЛИ ЈЕДАН ЧОВЕК И ЈЕДНА ЖЕНА?
МОНИКА I

БУДИ ОЗБИЉНА, МОНИКА! ПОКУШАВАМ ДА НАГОВОРИМ РИПА ДА НАМ ПОМОГНЕ!

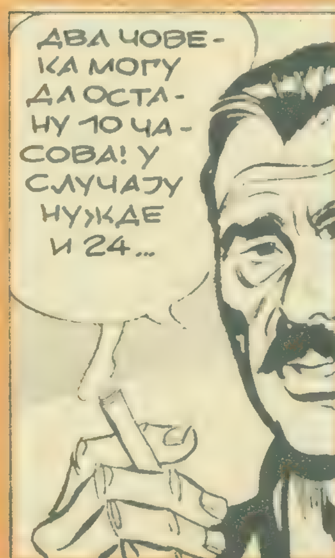

ЈА? КАКО?
АКО НАЂЕМО ОНО ШТО ТРАЖИМО, БИЋЕ МИ ПОТРЕБАН НЕКО КО ДОБРО БАРАТА ПИШТОЉЕМ!

ПА ВИ ПОМЕНУСТЕ НАУЧНО ИСТРАЖИВАЊЕ! ШТА ЋЕ ВАМ ТУ ПИШТОЉИ?
РЕЋИ ЋУ ВАМ СВЕ... ПА ВИ ОНДА ОДЛУЧИТЕ!

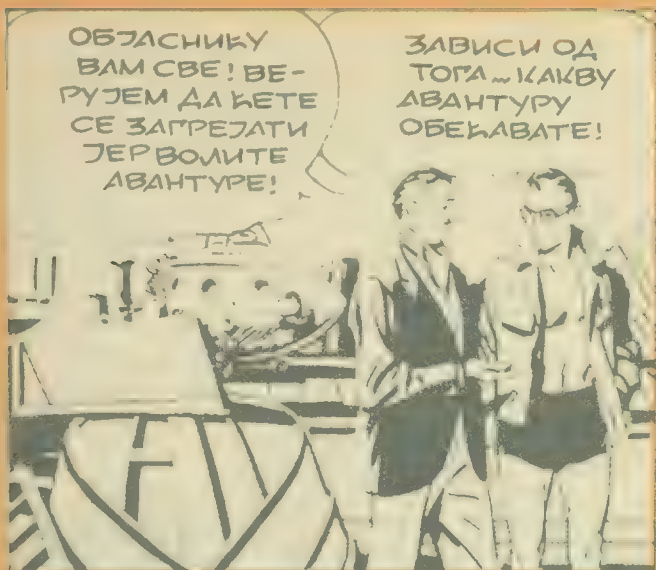

НЕ ЗАБОРАВИТЕ ДА СЕ У МОРУ МОГУ СРЕСТИ ЗАНОСНА БИЋА!
КАКО БИХ МОГАО?

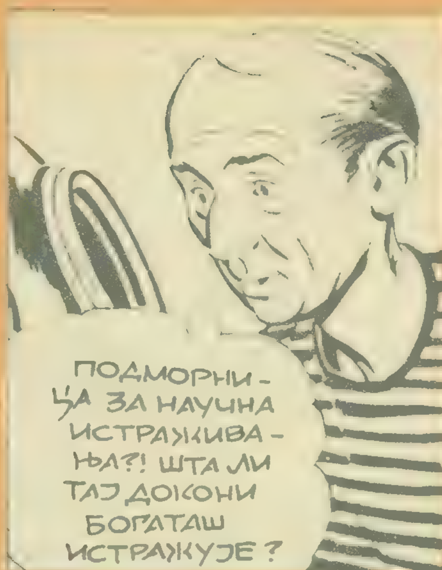

ПА... ШТА ТИ ВЕЛИШ, ДЕСМОНДЕ?
МОГУ ДА КАЖЕМ САМО ЈЕДНО: МЕНЕ НИКО НЕЋЕ НАТЕРАТИ ПОД ВОДУ!

ПОДМОРНИЦА ИМА ЕЛЕКТРИЧНЕ МОТОРЕ ОД ДВЕ КОЊСКЕ СНАГЕ И МОЖЕ ДА СЕ СПУСТИ НА ДУБИНУ ОД 190 МЕТАРА!
А КОЛИКО ВРЕМЕНА?

ДВА ЧОВЕКА МОГУ ДА ОСТАНУ 10 ЧАСОВА! У СЛУЧАЈУ НУЖДЕ И 24...

САД СТЕ ЧУЛИ! ЧИМ ОН ПОМИЊЕ И ТАКАВ СЛУЧАЈ, ТО МОЖЕ ДА БУДЕ ОПАСНО! ЈА...
ПОЛАКО, ДЕСМОНДЕ! ЈОШ НИСИ ЗАРОНИО!

ОБЈАСНИЋУ ВАМ СВЕ! ВЕРУЈЕМ ДА ЋЕТЕ СЕ ЗАГРЕЈАТИ ЈЕР ВОЛИТЕ АВАНТУРЕ!
ЗАВИСИ ОД ТОГА... КАКВУ АВАНТУРУ ОБЕЋАВАТЕ!

ПОДМОРНИЦА ЗА НАУЧНА ИСТРАЖИВАЊА?! ШТА ЛИ ТАЈ ДОКОНИ БОГАТАШ ИСТРАЖУЈЕ?

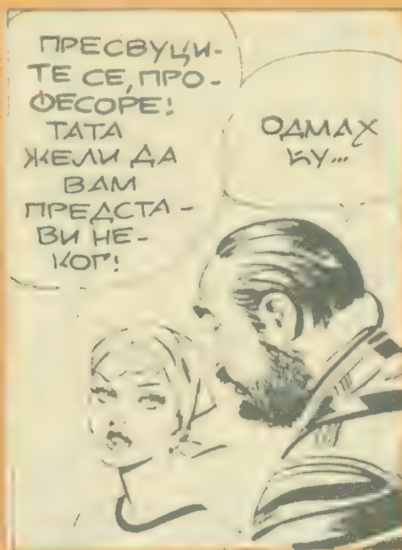

МЕНИ ОВО ЛИЧИ НА ВЕЛИКУ ИГРАЧКУ!
НИЈЕ ИГРАЧКА... УВЕРАВАМ ВАС!

НЕБЕСА! НЕПТУНОВ ДУХ!
ВАРАТЕ СЕ...

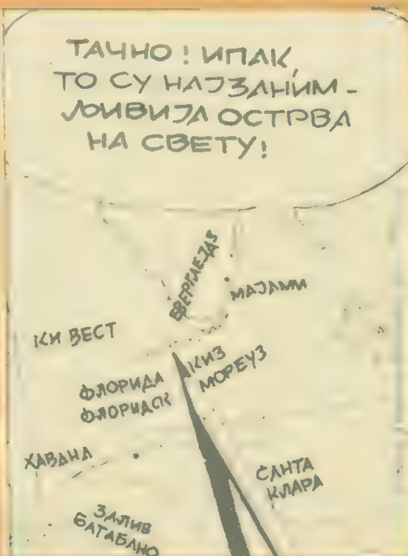

НИСАМ НИ БОГ МОРА НЕПТУН А НИ ЊЕГОВ ДУХ! ПРОФЕСОР ПРИМ!

ДРАГО МИ ЈЕ, ПРОФЕСОРЕ! А ЈА САМ ДЕСМОНД, ДРУЖБЕНИК ЈЕДНОГ ЏЕНТЛМЕНА!
ПА ТО ЈЕ ГОРЕ НЕГО БИТИ ДУХ!

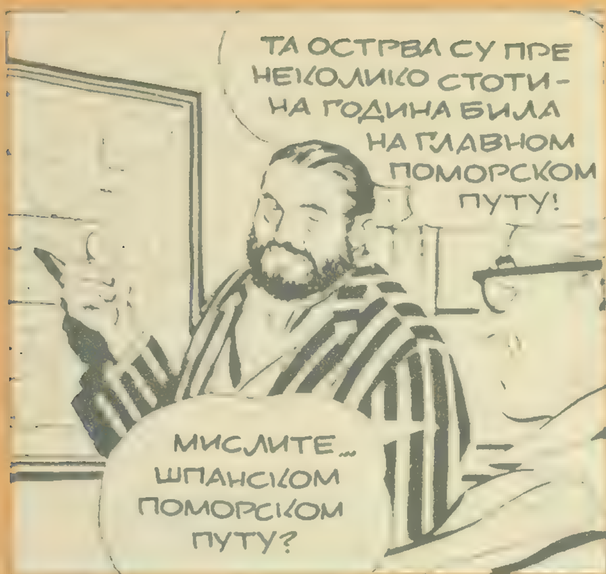

ПРЕСВУЦИТЕ СЕ, ПРОФЕСОРЕ! ТАТА ЖЕЛИ ДА ВАМ ПРЕДСТАВИ НЕКОГ!
ОДМАХ ЋУ...

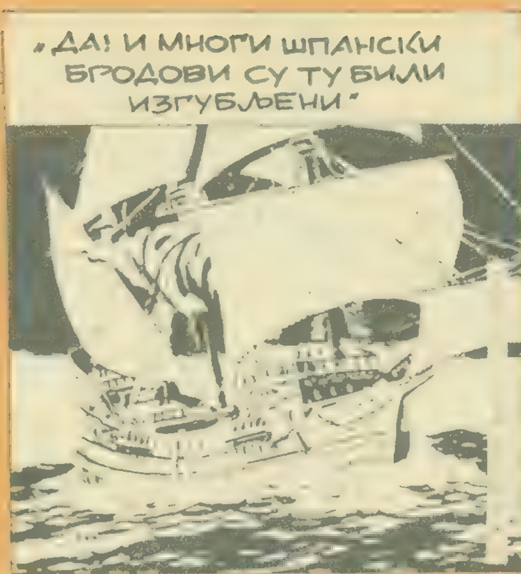

ТРОЗУБАЦ! И ЈОШ КАЖЕТЕ ДА НИСТЕ НЕПТУН!
НАЂИТЕ МИ ПРИКЛАДНИЈЕ ИМЕ! НЕ ЗАНОСИМ СЕ МИТОЛОГИЈОМ!

ПРОФЕСОРЕ, ОВО ЈЕ РИП КИРБИ! ИЗЛОЖИТЕ МУ НАШ ПЛАН?
ЧУЛИ СТЕ ЗА ДРАЈ ТОРТУГАС?
ОСТРВА КОЈА ЈЕ ОТКРИО ПОНС ДЕ ЛЕОН? АЛИ, ОН ТАМО НИЈЕ НАШАО ИЗВОР МЛАДОСТИ...

ТАЧНО! ИПАК, ТО СУ НАЈЗАНИМЉИВИЈА ОСТРВА НА СВЕТУ!
ЕВЕРГЛЕЈЗ
МАЈАМИ
КИ ВЕСТ
КИЗ
ФЛОРИДА
ФЛОРИДСК
МОРЕУЗ
ХАВАНА
САНТА КЛАРА
ЗАЛИВ БАТАБАНО

И ТА ВАС ОСТРВА ЗАНИМАЈУ?
ВИШЕ МЕ ЗАНИМА ОНО ШТО ЈЕ У МОРУ ОКО ЊИХ!

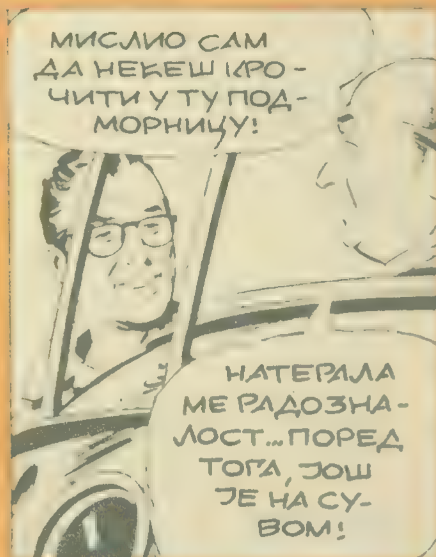

ТА ОСТРВА СУ ПРЕ НЕКОЛИКО СТОТИНА ГОДИНА БИЛА НА ГЛАВНОМ ПОМОРСКОМ ПУТУ!
МИСЛИТЕ... ШПАНСКОМ ПОМОРСКОМ ПУТУ?

„ДА! И МНОГИ ШПАНСКИ БРОДОВИ СУ ТУ БИЛИ ИЗГУБЉЕНИ"

МИ СЕ НАДАМО ДА НЕКЕ ОД ЊИХ ОТКРИЈЕМО!
ШТА ОНДА ЧЕКАМО?

У ВАМА БАШ НЕМА МНОГО ИСТРАЖИВАЧКОГ ДУХА!
СЈАЈНО ЋЕМО СЕ ЗАБАВЉАТИ... ЧАК И АКО НЕ НАЂЕМО ТЕ СТАРЕ ЛАЂЕ!

ГДЕ ЛИ ЈЕ, ДЕСМОНД? ТРЕБА ДА СЕ СПРЕМИМО ЗА ПУТ!
МОНИКА I

МИСЛИО САМ ДА НЕЋЕШ КРОЧИТИ У ТУ ПОДМОРНИЦУ!
НАТЕРАЛА МЕ РАДОЗНАЛОСТ... ПОРЕД ТОГА, ЈОШ ЈЕ НА СУВОМ!

Сутрадан...
САМО ПАЖЉИВО, МОМЦИ!
БЕЗ БРИГЕ, РИПЕ!

УКРЦАВАЈТЕ СЕ, ГОСПОДО! НАУКА ЧЕКА ДА У ЊУ УНЕСЕМО НОВУ СВЕТЛОСТ!

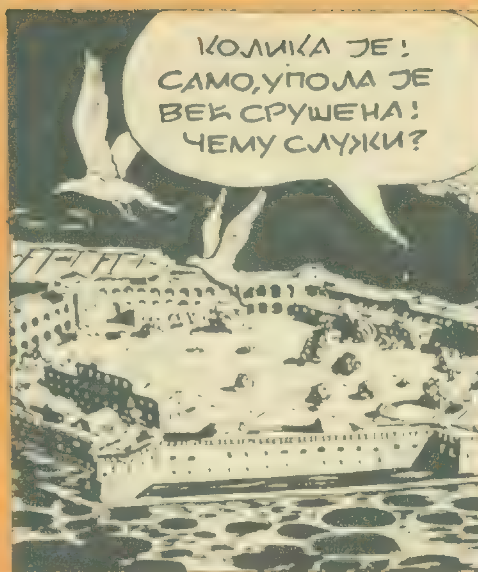

ПРОФЕСОР ПРИМ ЈЕ ИЗУЗЕТАН ЧОВЕК! ПОТПУНО СЕ ПОСВЕТИО АРХЕОЛОГИЈИ!
ГЛУПО СЕ ОСЕЋАМ... АЛ' НИКАД НИСАМ ЧУО ЗА ЊЕГА!

После неколико дана...

ПТИЦЕ, РИПЕ! КАКВЕ СУ...?
МОРСКЕ ЛАСТЕ, МОНИКА! ЗНАЧИ ДА СМО БЛИЗУ ОСТРВА!

ТО ЈЕ ТВРЂАВА ЏЕФЕРСОН! ЈЕДНА ОД НАЈНЕОБИЧНИЈИХ ГРАЂЕВИНА НА СВЕТУ!

ЗДРАВО, ПРОФЕСОРЕ!
ВИДИМ ДА ВАС ЗАНИМА ТВРЂАВА! ЈА О ЊОЈ ЗНАМ ПРИЛИЧНО! ДА СЕ ИСКРЦАМО?

КОЛИКА ЈЕ! САМО, УПОЛА ЈЕ ВЕЋ СРУШЕНА! ЧЕМУ СЛУЖИ?

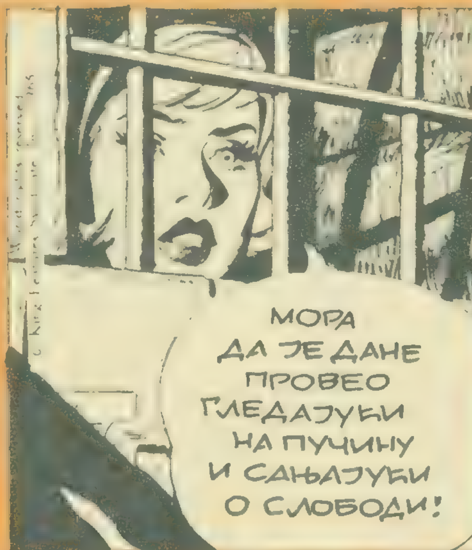

СЛУЖИ САМО КАО ОПОМЕНА... ДА СЕ ВЕЛИКИ ПЛАНОВИ ЧЕСТО ИЗЈАЛОВЕ!
МЕДУЗА

ЗАМИШЉЕНА ЈЕ КАО НАЈВЕЋА ТВРЂАВА НА СВЕТУ!
А САД ЈЕ АМЕРИЧКИ НАЦИОНАЛНИ СПОМЕНИК!

ГРАЂЕНА ЈЕ 30 ГОДИНА И НИЈЕ ЗАВРШЕНА! ОВИ ВЕЛИКИ ТОПОВИ НИКАД НИСУ НИ ПОСТАВЉЕНИ!

ОВО ИЗГЛЕДА КАО ЋЕЛИЈА!
И БИЛА ЈЕ НЕКАД! У ЊОЈ ЈЕ ТАМНОВАО...

...ДОКТОР СЕМЈУЕЛ МАД, ОПТУЖЕН ДА ЈЕ УЧЕСТВОВАО У УБИСТВУ АБРАХАМА ЛИНКОЛНА!
ЗНАМ, ПРОФЕСОРЕ! КАСНИЈЕ ЈЕ ПУШТЕН...

МОРА ДА ЈЕ ДАНЕ ПРОВЕО ГЛЕДАЈУЋИ НА ПУЧИНУ И САЊАЈУЋИ О СЛОБОДИ!

ОН ЈЕ ИМАО СРЕЋУ! МНОГИ ОДАВДЕ НИСУ НИКАД ИЗИШЛИ...

ХАЈДЕМО! СВЕ ЈЕ ТО ЗАНИМЉИВО... АЛИ ЈЕ ЈЕЗИВО!
ОХ! ТВРЂАВА ЏЕФЕРСОН САДА ЈЕ САМО УСПОМЕНА...

ВИДИТЕ, НИЈЕ ВИШЕ НИ САСВИМ ПУСТА! ЛАСТЕ СУ ЈОЈ ВРАТИЛЕ ЖИВОТ...

ГОВОРИТЕ КАО ФИЛОЗОФ, ПРОФЕСОРЕ!
СВАКИ НАУЧНИК МОРА ДА БУДЕ ПОМАЛО И ФИЛОЗОФ!

ОВО МИ ИЗГЛЕДА ДОБРО МЕСТО! ДА СЕ УСИДРИМО?
КАКО ВИ КАЖЕТЕ, ПРОФЕСОРЕ! ВИ СТЕ СТРУЧЊАК!

НАДАМ СЕ ДА ЋЕТЕ СХВАТИТИ ЖЕЉУ НАУЧНИКА... ДА ПРВИ... И САМ... ИСПРОБА ПОДМОРНИЦУ?

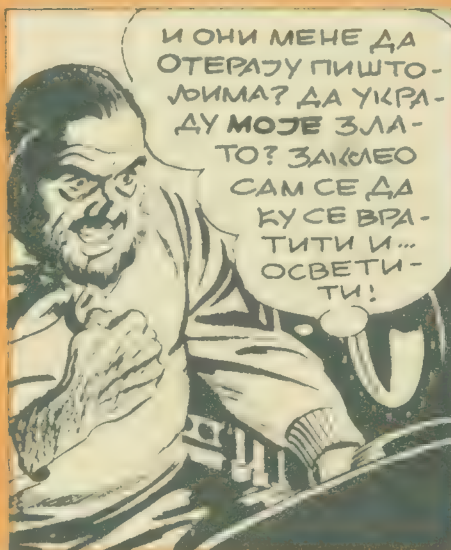

НЕ ЗАБОРАВИТЕ ДА ПИШЕТЕ!
СРЕЋНО! ДОНЕСИТЕ МИ ЈЕДНУ МОРСКУ ЗВЕЗДУ!
МОНИКА I

НЕСТАО ЈЕ...
ЗАШТО ЛИ ЈЕ ИЗАБРАО БАШ **ОВО** МЕСТО?
БЕЗ НАРОЧИТОГ РАЗЛОГА, МИСЛИМ! НЕГДЕ МОРАМО ПОЧЕТИ!

АКО СУ МОЈИ ПРОРАЧУНИ ТАЧНИ... НЕ МОЖЕ БИТИ ВИШЕ ОД ПОЛА МИЉЕ...

У ПРАВУ САМ! ТАМО ЈЕ... ТАЧНО ГДЕ САМ ЈЕ И ОСТАВИО!

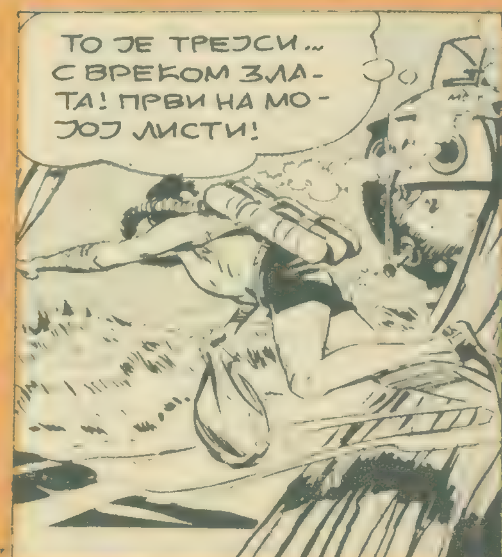

МОНИКА I
МОЈА ЈЕ! ЈА САМ ПРОУЧИО КАРТЕ... ЈА САМ ОТКРИО ГДЕ ЛЕЖИ САНТА ЈУСТИНА!
© King Features Syndicate, Inc., 1965, World rights reserved

И ОНИ МЕНЕ ДА ОТЕРАЈУ ПИШТОЉИМА? ДА УКРАДУ **МОЈЕ** ЗЛАТО? ЗАКЛЕО САМ СЕ ДА ЋУ СЕ ВРАТИТИ И... ОСВЕТИТИ!

ЕНО ЈЕДНОГ ОДЊИХ!

НАДАМ СЕ ДА ЈЕ ПРОФЕСОР БЕЗБЕДАН У ОНОМ ГВОЗДЕНОМ ЧУДУ!
НЕ БРИНИ! ЗНА ОН ШТА РАДИ, ДЕСМОНДЕ!

МОРА ДА ЈЕ ВЕОМА СПОСОБАН СТРУЧЊАК КАД ЈЕ НАГОВОРИО ХИЛА И МУЗЕЈ ДА ФИНАНСИРАЈУ ЊЕГОВУ ЕКСПЕДИЦИЈУ!

ТО ЈЕ ТРЕЈСИ... С ВРЕЋОМ ЗЛАТА! ПРВИ НА МОЈОЈ ЛИСТИ!

И ОСТАЛИ ЋЕ ДОЋИ НА РЕД!

МАЛА ПОДМОРНИЦА СЕ ПРИБЛИЖАВАЛА СА ИСПРУЖЕНИМ „КАНЏАМА"...

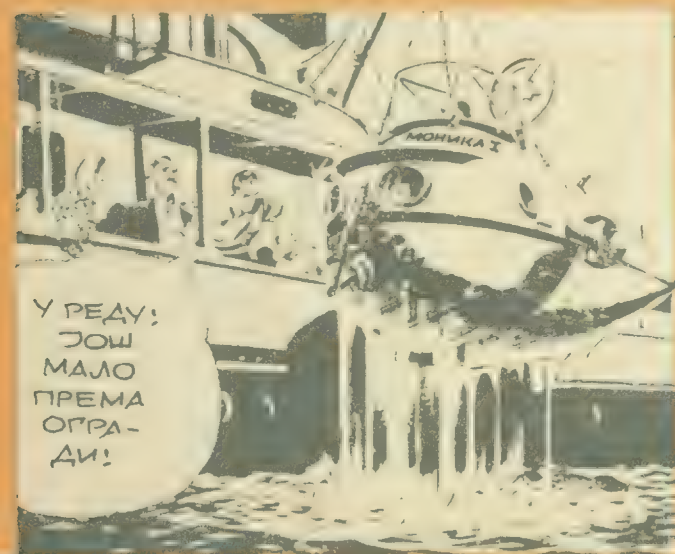

ПРОФЕСОРОВА ЖРТВА УЗАЛУД СЕ ОТИМАЛА...

ШТА ТИ САД ВРЕДИ ЗЛАТО КОЈЕ СИ ОД МЕНЕ УКРАО?

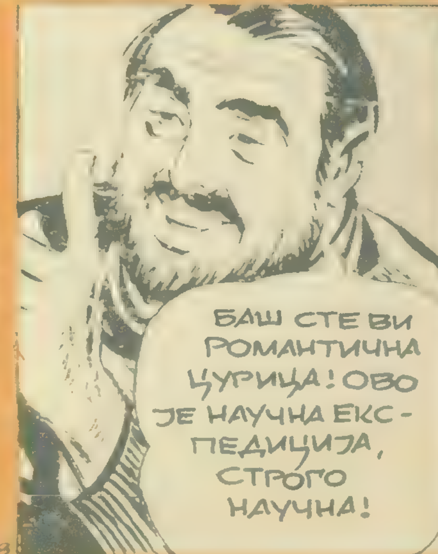

ТАКО ЈЕ МИРНО, ТИХО! ДА ЧОВЕК НЕ ПОВЕРУЈЕ ДА ЈЕ ОВУДА НЕКАД ВОДИО ГЛАВНИ ПОМОРСКИ ПУТ!

ПРИМ ЈЕ ОДГУРНУО БЕЖИВОТНО ТЕЛО...
ГОТОВО ЈЕ, ТРЕЈСИ! ЗА ОСТАЛЕ ЋУ СЕ ПОБРИНУТИ ДРУГИ ПУТ!
МОРАМ НАТРАГ НА БРОД... ДА ИМ СЕ МОЈЕ ЗАДРЖАВАЊЕ НЕ УЧИНИ СУМЊИВО!

ЕВО ГА! ИЗРАЊА!
ДРАГИ СТАРИ ПРИМ! ДА ЛИ ЈЕ ОТКРИО ШТО ЗАНИМЉИВО?

МОНИКА I
У РЕДУ! ЈОШ МАЛО ПРЕМА ОГРАДИ!

КАКО ЈЕ БИЛО, ПРОФЕСОРЕ?
ОДЛИЧНО, РИПЕ! ЗАИСТА ОДЛИЧНО!
ЈЕСТЕ ЛИ ОТКРИЛИ КАКАВ ПОТОНУЛИ ГРАД ИЛИ ГАЛИЈУ?

БАШ СТЕ ВИ РОМАНТИЧНА ЦУРИЦА! ОВО ЈЕ НАУЧНА ЕКСПЕДИЦИЈА, СТРОГО НАУЧНА!

СВИ УРЕЂАЈИ НА ПОДМОРНИЦИ САВРШЕНО ФУНКЦИОНИШУ! ОВДЕ САМ ОТКРИО РУШЕВИНЕ НЕКОГ ГРАДА! ФОТОГРАФИСАЋЕМО ИХ И УНЕТИ НА КАРТУ!
ОТКУД ТУ РУШЕВИНЕ?

ВЕРОВАТНО ЈЕ ТУ НЕКАД БИЛО ОСТРВО КОЈЕ ЈЕ ДАВНО ПОТОНУЛО! ТО ЋЕ ИМАТИ ВЕЛИКИ ЗНАЧАЈ ЗА АРХЕОЛОГИЈУ!

ДИВНО! ТАКВА ОТКРИЋА ОПРАВДАВАЈУ ЕКСПЕДИЦИЈУ!
ВАС ДВОЈИЦА МОЖЕТЕ ДА ПРОУЧИТЕ ДЕТАЉЕ!
А ЈА ИМАМ ВАЖНИЈА ПОСЛА!

ОПРОСТИТЕ, МОРАМ МАЛО ДА СЕ ОДМОРИМ! БИЛО ЈЕ ЗАМОРНО!
СВАКАКО, ПРОФЕСОРЕ!

НЕМАМ НИКАКВЕ ОСНОВЕ ЗА ТАКВО МИШЉЕЊЕ... АЛ' ТАЈ ПРОФЕСОР МИ ЈЕ СУМЊИВ!

КАКО ОВО РАДИ?
ПОКАЗАЋУ ТИ, ДЕСМОНДЕ!

ТЕ „КАНЏЕ" МОГУ ДА ПОДИГНУ ПРЕДМЕТ МАЛИ КАО ОЛОВКА... АЛИ И ТЕРЕТ ОД 100 КИЛОГРАМА!

НЕ БИХ ВОЛЕО ДА МЕ СТЕГНУ!

ОХ! ШТА ЈЕ ОВО?

А ШТА ЈЕ ТО?
НЕ ЗНАМ, ДЕСМОНДЕ!

МОРА ДА ИХ ЈЕ ПРОФЕСОР ПОКРЕТАО У ВОДИ ПА СЕ ЗА ЊИХ НЕШТО ЗАКАЧИЛО!
© King Features Syndicate, Inc.

НИЈЕ ВАЉДА, НЕКА ШПАНСКА НОВЧАНИЦА!
НЕ ШАЛИ СЕ! МЕНИ ОВО ЛИЧИ НА ДЕЛИЋ ЦРЕВА СА АПАРАТА ЗА РОЊЕЊЕ!

ОД АПАРАТА ЗА РОЊЕЊЕ? НЕМОГУЋЕ!
НЕМОГУЋЕ... АЛИ ЈЕ ИПАК ТАКО?

КАКО ЛИ ЈЕ САМО ДОСПЕЛО У „КАНЏЕ" ПОДМОРНИЦЕ?

ЗА ТО ВРЕМЕ У ЈЕДНОЈ ПЕЋИНИ НА ОБЛИЖЊЕМ ОСТРВУ...
ХЕЈ, САЈКЗ! НЕМА ЈОШ ТРЕЈСИЈА... МОРА ДА НЕШТО НИЈЕ У РЕДУ!

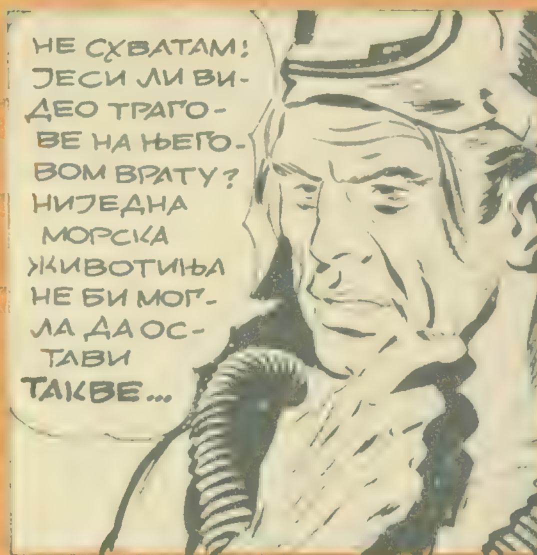

ПЕЋИНА СЕ ОТВАРАЛА ПРЕМА МОРУ...
У РЕДУ, САЈКЗ! БИЋУ СРЕЋАН КАД ОВО ПРЕТОПИМО И НАПУСТИМО ПЕЋИНУ!
ТРЕБАЛО БИ ДА СЕ ВЕЋ ВРАТИО! УЗМИТЕ АПАРАТЕ И ПОТРАЖИТЕ ГА!

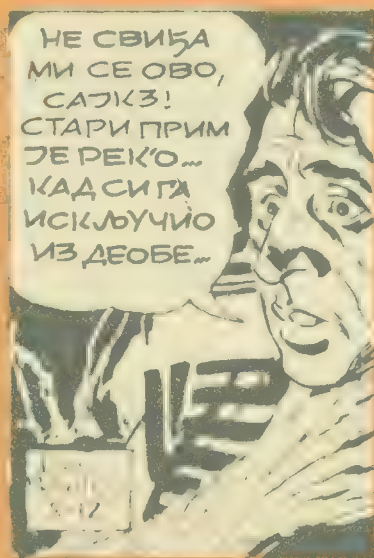

ИЗНЕНАДА...

ШТА ЈЕ ТРЕЈСИЈУ?
МРТАВ ЈЕ!
УМИРУЋИ... ИСПУСТИО ЈЕ ОВО!

НЕ СХВАТАМ! ЈЕСИ ЛИ ВИДЕО ТРАГОВЕ НА ЊЕГОВОМ ВРАТУ? НИЈЕДНА МОРСКА ЖИВОТИЊА НЕ БИ МОГЛА ДА ОСТАВИ ТАКВЕ...

ЗНАЧИ, НИЈЕ АЈКУЛА?
ДА ЈЕ АЈКУЛА... НЕ БИ ТЕК ТАКО ОТПЛИВАЛА!

НЕ СВИЂА МИ СЕ ОВО, САЈКЗ! СТАРИ ПРИМ ЈЕ РЕК'О... КАД СИ ГА ИСКЉУЧИО ИЗ ДЕОБЕ...

ПРИМ С ТИМ НЕМА ВЕЗЕ! И ДА СУ СЕ СРЕЛИ, ТРЕЈСИ БИ СРЕДИО ТОГ ДЕБЕЉКА!

ЗАБОРАВИ ПРИМА! ОН ЈЕ ХИЉАДАМА КИЛОМЕТАРА ДАЛЕКО!

НАСТАВИ ПРЕТАПАЊЕ! УСКОРО ЋЕМО БИТИ ГОТОВИ... А ШТО СЕ ТРЕЈСИЈА ТИЧЕ... НАМА САД ОСТАЈЕ ВИШЕ!

А НА БРОДУ...
ЗА НАУЧНО ИСТРАЖИВАЊЕ И ЊЕГОВЕ РЕЗУЛТАТЕ... НОВА САЗНАЊА!

ДОБРИ, ДРАГИ ПРОФЕСОР! МИСЛИ САМО НА НАУКУ!
ДА... ИЗГЛЕДА!

А МЕНЕ ВИШЕ ЗАНИМА МЕСЕЧИНА... И ДРУШТВО ЛЕПИХ МЛАДИЋА...

ЗНАШ ЛИ, РИПЕ, ГДЕ СЕ ТО МОЖЕ НАЋИ?
АКО ДОЗНАМ... ЈАВИЋУ ТИ!

И ВИ ЋЕТЕ У ПОТРАГУ ЗА ПОДВОДНИМ РУШЕВИНАМА?
НЕ, ДЕСМОНДЕ! ЗАНИМА МЕ КУДА ПРОФЕСОР ИДЕ ПОДМОРНИЦОМ!

УБЕЂЕН САМ ДА ГА АРХЕОЛОГИЈА НАЈМАЊЕ ЗАНИМА! А ШТА ГА ОНДА ЗАНИМА?

АКО БУДЕ ЛАГАНО ПЛОВИО... МОЋИ ЋУ ДА ГА ПРАТИМ!

АЛИ, РИП ЈЕ БРЗО ЗАОСТАО ЗА ПРИМОМ...
НЕ... ОВАКО НЕ ВРЕДИ! МОРАМ ДА СМИСЛИМ НЕШТО ДРУГО!

ПА?
УМАКАО МИ ЈЕ! НИСАМ ИМАО СРЕЋЕ!

ЗАТО ЈЕ ПРОФЕСОР ИМАО „СРЕЋЕ“...
ОДЛИЧНО! ЕВО И ЖРТВЕ БРОЈ ДВА!

САЈКЗОВ ЧОВЕК ПОКУШАО ЈЕ ДА СЕ ОДБРАНИ...

...АЛИ СЕ ЊЕГОВ ТРОЗУБАЦ ОДБИО ОД ПОДМОРНИЦЕ.

УМАКАО ЈЕ КАНЏАМА! АЛ' НЕ СМЕМ ГА ПУСТИТИ...

ПРИМОВА ЖРТВА ПОТРАЖИЛА ЈЕ ЗАКЛОН У ОЛУПИНИ ГАЛИЈЕ...

ЗАПЕЧАТИО СИ СВОЈУ СУДБИНУ, ПРИЈАТЕЉУ! ДОБРО ПОЗНАЈЕМ ТАЈ ДЕО БРОДА!

ОСТАЋЕШ У ЊЕМУ... ЗАУВЕК!

ПОШТО ЈЕ ЗАТВОРИО ИЗЛАЗ ИЗ БРОДА, ПРИМ СЕ УДАЉИО...
© King Features Syndicate, Inc., 1965. World rights reserved

И С ДРУГИМ ЈЕ СВРШЕНО! СВИ ЋЕ ДОЋИ НА РЕД!

ЕВО ПРОФЕСОРА! ВРАЋА СЕ...
ВИШЕ НЕЋЕ ИЋИ БЕЗ МЕНЕ!

КАКО ЈЕ БИЛО, ПРОФЕСОРЕ?
ВИДЕО САМ ЗАДИВЉУЈУЋЕ ЛЕПЕ РИБЕ! МОРАМО УХВАТИТИ НЕКОЛИКО ПРИМЕРАКА!

ЗАРАДИЛИ СТЕ НЕКОЛИКО ОГРЕБОТИНА...
© King Features Syndicate, Inc., 1965. World rights reserved

ОЧЕШАО САМ СЕ О НЕКЕ КОРАЛЕ! СИТНИЦА...
ДА... ЈАСНО!

А ЗНАТЕ, ВАЉДА КАКО КОРАЛИ МОГУ ДА БУДУ ОШТРИ!
ДА, ДА... У ПРАВУ СТЕ, ПРОФЕСОРЕ!

МНОГО СИ ТИ РАДОЗНАО! ЗАЖАЛИЋЕШ ЗБОГ ТОГА!

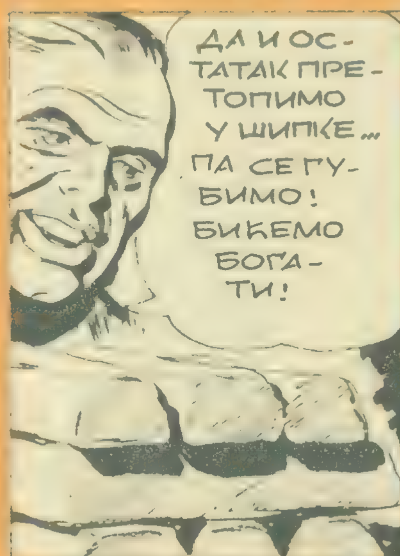

КРАЈ ОЛУПИНЕ...

УЗ ОГРОМАН НАПОР САЈКЗ И ЊЕГОВ ДРУГ ОСЛОБОДИЛИ СУ УЛАЗ...

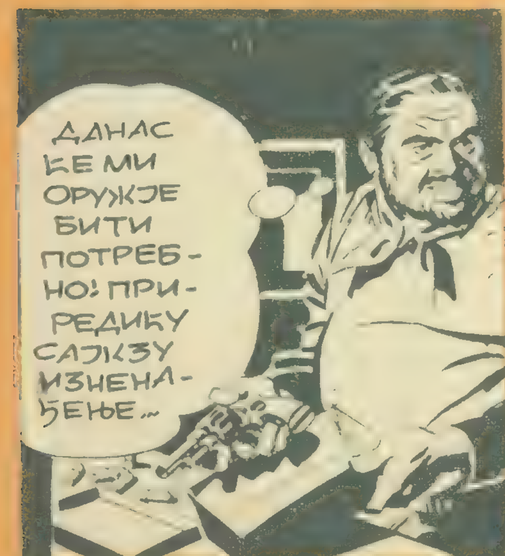

ДОСТА МИ ЈЕ ОВОГА, САЈКЗ! НАПУШТАМ СВЕ!
И ЈА! НЕШТО... НЕКО ГА ЈЕ ТАМО ЗАТВОРИО! НЕСТАЛО МУ ЈЕ КИСЕОНИКА И...

ЈА СЕ ВИШЕ НЕ ВРАЋАМ У ТУ ОЛУПИНУ! ТАМО ВРЕБА СМРТ!
НЕМА НИ ПОТРЕБЕ! СВЕ ЗЛАТО СМО ГОТОВО ПРЕНЕЛИ! ТРЕБА НАМ ЈОШ ДАН... ДВА...

ДА И ОСТАТАК ПРЕТОПИМО У ШИПКЕ... ПА СЕ ГУБИМО! БИЋЕМО БОГАТИ!

ЗА ТО ВРЕМЕ...
ДА... ОВО ЋЕ ДОБРО ПОСЛУЖИТИ!

ДАНАС ЋЕ МИ ОРУЖЈЕ БИТИ ПОТРЕБНО! ПРИРЕДИЋУ САЈКЗУ ИЗНЕНАЂЕЊЕ...

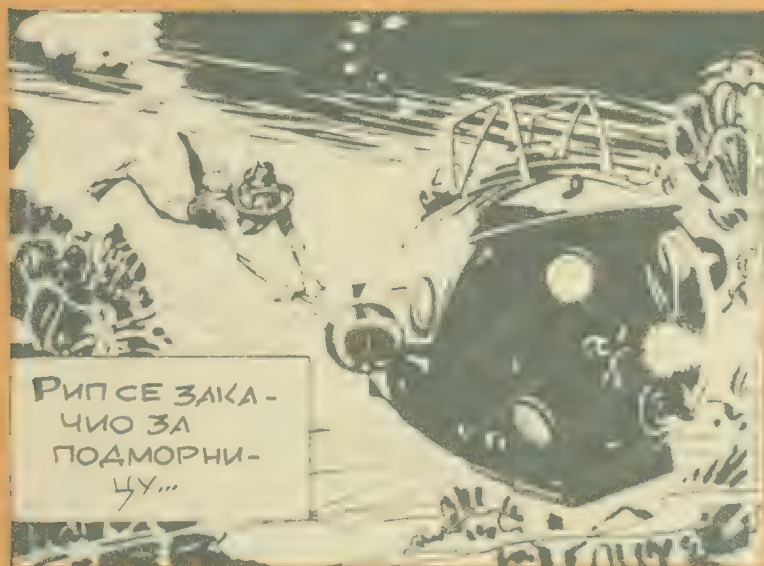

ШТА ЈЕ, ПРОФЕСОРЕ? НОСИТЕ СА СОБОМ РУЧАК?
КОЈИ СЕНДВИЧ САМО!

НАЈЧУДНИЈА УДИЦА КОЈУ САМ ВИДЕО!
НАМЕРАВАМ ДА ПОМОЋУ ЊЕ УПЕЦАМ ЈЕДНУ РЕТКУ... **ПТИЧУ!**

ПРОФЕСОР СЕ СПУШТА С ДРУГЕ СТРАНЕ БРОДА! СРЕЋНО!

ИАКО НЕ ЗНАТЕ... ХВАЛА НА ВОЖЊИ, ПРОФЕСОРЕ!

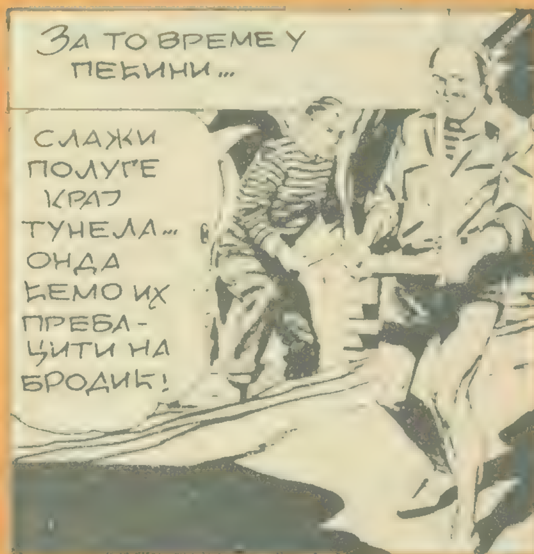

РИП СЕ ЗАКАЧИО ЗА ПОДМОРНИЦУ...

ДОЗНАЋУ, ПРОФЕСОРЕ, КУДА ИДЕТЕ... И ЗАШТО!

НЕШТО ДАНАС **СПОРИЈЕ** ИДЕМ... КАО ДА МОТОРИ НИСУ У РЕДУ!

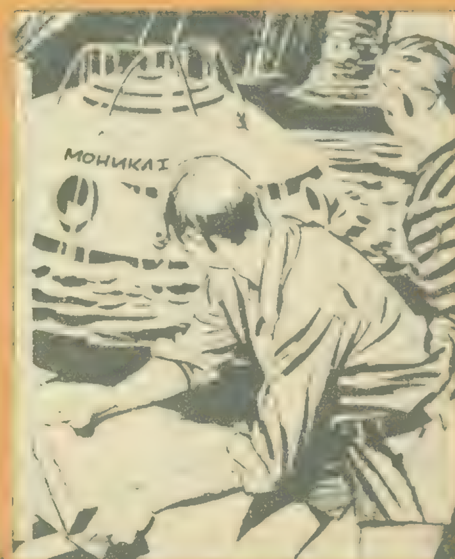

ЈАСНО ДА ПОДМОРНИЦА СПОРИЈЕ ПЛОВИ ВИШЕ ЈЕ ОПТЕРЕЋЕНА...

ОЛУПИНА НЕКОГ БРОДА... ПРИМ ЈЕ НИЈЕ НИ ПОМЕНУО... ГЛЕ, НЕ ЗАУСТАВЉА СЕ!

ЗА ТО ВРЕМЕ У ПЕЋИНИ...
СЛАЖИ ПОЛУГЕ КРАЈ ТУНЕЛА... ОНДА ЋЕМО ИХ ПРЕБАЦИТИ НА БРОДИЋ!

УСПОРАВА! ГЛЕ... КАО ДА УЛАЗИМО У НЕКУ ПЕЋИНУ!

ТРЕБА ДА ЈЕ ТУ...

МОНИКА!

ШТА... ШТА ЈЕ ОВО?
МОНИКА I
НЕ ЗНАМ! СПРЕМИ СЕ ЗА...

ДОШЛО ЈЕ ДАН НАПЛАТЕ, САЈКЗ!
МОНИКА I

КИРБИ ЈЕ СВЕДОК БЕСПОШТЕДНОГ ОБРАЧУНА...
ОХ! ТО ЈЕ ЗНАЧИ ПРИМОВА ТАЈНА!

ТАКО! ЈОШ НИКО НИЈЕ УСПЕО ДА ПРЕВАРИ ПРОФЕСОРА ПРИМА!

САД БАР НЕЋУ НИ СА КИМ МОРАТИ ДА ДЕЛИМ БЛАГО!

ИМАМ САМО НОЖ... А ПРИМ ПИШТОЉ! БОЉЕ ДА СЕ ПОВУЧЕМ...

АЛИ, ДОК СЕ ОКРЕТАО ЊЕГОВ РЕЗЕРВОАР ЈЕ УДАРИО О ПОДМОРНИЦУ...

ШТА ЈЕ ТО БИЛО?

ЧУО САМ НЕШТО... ШТА?
МОНИКА I

ЗА ТО ВРЕМЕ...
ДЕСМОНДЕ, ГДЕ ЈЕ КИРБИ?
ОВАЈ... ОТИШАО ЈЕ ДА МАЛО РОНИ!

БРЗО ЋЕ СЕ ВРАТИТИ... ЖАРКО СЕ БАР НАДАМ!

ХЕЈ, ТИ... БИЛО КО ДА СИ... ИЗЛАЗИ!

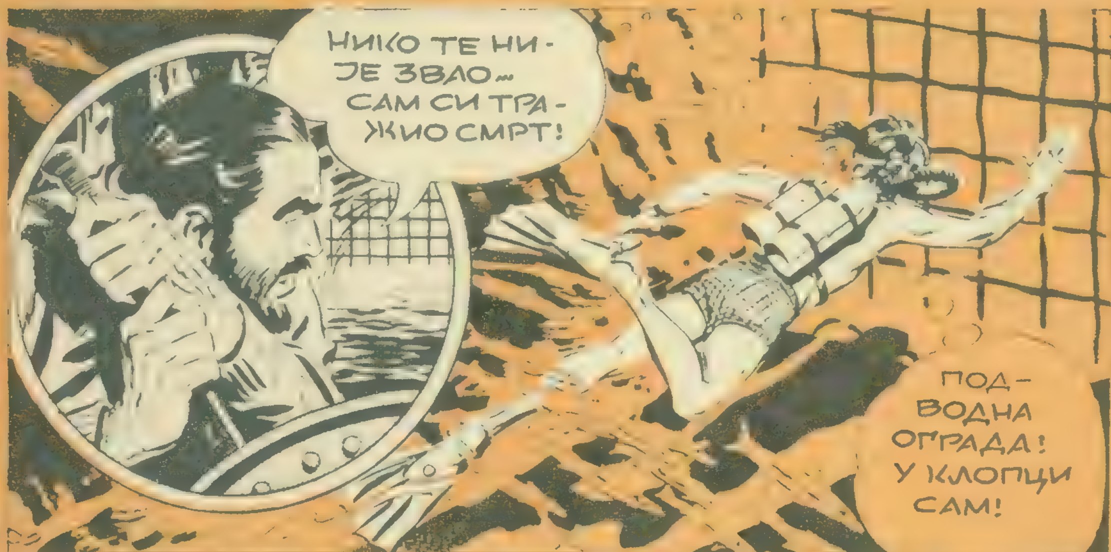

ОТКАЧИВШИ УЖЕ ЗА ТЕГЉЕЊЕ, КИРБИ ЈЕ ИЗРОНИО...

КИРБИ! ПРАТИО СИ МЕ... И ПОТПИСАО СЕБИ СМРТНУ ПРЕСУДУ!

КАД ЈЕ ПРИМ НАНИШАНИО, КИРБИ СЕ САКРИО ИЗА ПОДМОРНИЦЕ...

... И НАГЛО ЗАРОНИО ДА БИ ПОБЕГАО ИЗ ПЕЋИНЕ.
НА ОТВОРЕНО МОРЕ... ТО МИ ЈЕ ЈЕДИНИ СПАС!

НЕЋЕШ МИ ПОБЕЋИ, КИРБИ! ПРЕВИШЕ ЗНАШ...

НИКО ТЕ НИЈЕ ЗВАО — САМ СИ ТРАЖИО СМРТ!
ПОДВОДНА ОГРАДА! У КЛОПЦИ САМ!

МЕНИ СЕ НЕ ЖУРИ, КИРБИ! ЧЕКАЋУ ДОК ТИ НЕ НЕСТАНЕ КИСЕОНИК...

САМ ЋЕШ ТАДА ИЗРОНИТИ! СТРПЉИВ САМ ЈА, КИРБИ!

НЕ... НИ ДА СЕ ПОКРЕНЕ!

ПО МЕХУРИЋИМА ПРИМ ТАЧНО ЗНА ГДЕ САМ! МОЖДА...

УСКОРО ЋЕ МЕХУРИЋИ ПРЕСТАТИ ДА ИСКАЧУ! ТАДА ЋЕШ ТИ ИСКОЧИТИ...

ВАЗДУХА ЈЕ ОСТАЛО САСВИМ МАЛО! ИЗГЛЕДИ НИСУ БАШ ВЕЛИКИ... АЛИ МОРАМ...

САМО ВИ ИСКАЧИТЕ, МЕХУРИЋИ! ПРОФЕСОРОВ ПОГЛЕД ПРИКОВАН ЈЕ ЗА ВАС!

НАПУНИО САМ ПЛУЋА... АЛ' ДУГО НЕЋУ... НЕКОЛИКО МЕТАРА...

ИЗ БОЦА СУ ИЗБИЈАЛИ ПОСЛЕДЊИ МЕХУРИЋИ...

НЕ ИЗБИЈАЈУ ВИШЕ! КИРБИ ЋЕ САД МОРАТИ ДА ИЗРОНИ...

И ДОК ЈЕ ПРИМ ЧЕКАО...

НЕМА ИЗГЛЕДА ДА СЕ ДОЧЕПАМ ОНОГ ПИШТОЉА... А ДА МЕ ОН НЕ ЧУЈЕ!

МОРАЋУ ДА МУ СКОЧИМ НА ЛЕЂА...

БАЦИ ПИШТОЉ, ПРИМЕ!

ПИШТОЉ ЈЕ ПАО...

АЛИ, ПРОФЕСОР СЕ НИЈЕ ЛАКО ПРЕДАВАО...

ПАДЕ У ВОДУ!

НЕ МРДАЈ... ИНАЧЕ ЋУ ТИ СЛОМИ-ТИ ВРАТ!

ДА СЕ СПОРА-ЗУМЕМО, РИПЕ! ОВ-ДЕ ИМА БЛАГА ЗА ОБОЈИЦУ!

САМО МИ ЗНАМО ЗА ОВО ЗЛАТО, РИПЕ! НАШЕ ЈЕ!
НЕ ПРЕЗИ-РЕМ ЈА ЗЛА-ТО...

...АЛИ НА ОВО-МЕ ИМА СУВИШЕ КРВИ! НЕ БИХ УЖИВАО У ЊЕМУ...

ИЗНЕНАДА, ПРИМ СЕ ОТЕО...
ПРИМЕ, СТАНИ... ЛУДА-ЧЕ!

...И ПОТР-ЧАО КРОЗ ПЕЋИ-НУ.

НА ЈЕДНОМ МЕСТУ СЕ ОКЛИЗ-НУО...

ПРОФЕСО-РЕ... ПАЗИ!

НЕ МОЖЕШ ПОБЕЋИ, ПРИМЕ!

ПРИМУ СУ НОГЕ ПОЛЕТЕЛЕ УВИС...

ПОКУШАВАЈУЋИ ДА СЕ ЗАДРЖИ, ЗГРАБИО ЈЕ ИВИЦУ КОТЛА...

...КОЈИ ЈЕ БИО ПУН РАСТОПЉЕНОГ МЕТАЛА.

ДОБИО ЈЕ ОНО ШТО ЈЕ ЖЕЛЕО... ЗЛАТО!

СИРОТИ ПРИМ! НИЈЕ НИ САЊАО ДА ЋЕ ГА УБИТИ ЗЛАТО ЗА КОЈИМ ЈЕ ТОЛИКО ЖУДЕО!

АКО СЕ ЈА ПИТАМ... ОНО ЋЕ ОВДЕ ЈОШ ДУГО ОСТАТИ!

ОВИМ СЕ СИГУРНО ОТВАРА ВЕЛИКА РЕШЕТКА...

ХММ... САМО ЈОШ ДА ИЗВУЧЕМ МОНИКУ ИЗ ПЕЋИНЕ!

НИКАД МИ НИЈЕДАН БРОД НИЈЕ ИЗГЛЕДАО ЛЕПШИ!
World rights reserved.

РИПЕ! ТОЛИКО СМО БРИНУЛИ! ГДЕ ЈЕ ПРОФЕСОР ПРИМ?
У КОВЧЕГУ ОД ЧИСТОГ ЗЛАТА! САМ ГА ЈЕ СЕБИ НАЧИНИО!

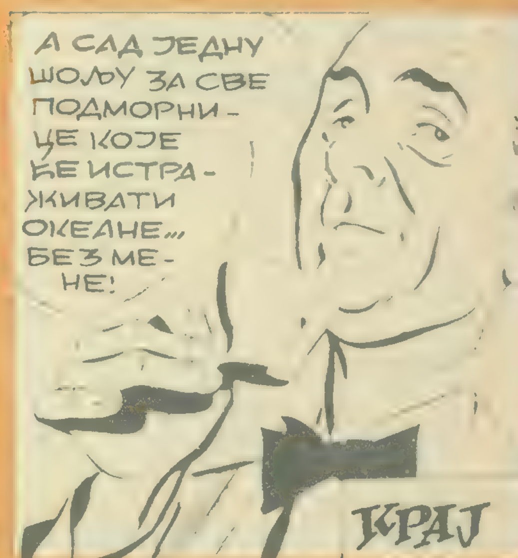

... ЕТО, ТО ЈЕ СВЕ! ОВАКВО НАУЧНО ИСТРАЖИВАЊЕ НИКО ОД НАС НИЈЕ ОЧЕКИВАО!
АЛИ, РИПЕ, КОМЕ ЋЕ САД ТО ЗЛАТО ПРИПАСТИ?

ТО ЋЕ СУД ДА ОДЛУЧИ! НЕШТО ЋЕ ОТИЋИ ДРЖАВИ ФЛОРИДИ, НЕШТО МУЗЕЈУ! МОЖДА ЋЕМО И МИ НЕШТО ДОБИТИ!

ТО ЈЕ УЖАСНО! НЕ БИХ МОГЛА ДА ГА ДОДИРНЕМ!
ПРИМ И ЊЕГОВИ ЉУДИ НИСУ НИ ПРВИ НИ ПОСЛЕДЊИ КОЈИ СУ ЗБОГ ЗЛАТА ИЗГУБИЛИ И САВЕСТ И... ЖИВОТЕ!

ЧАЈ ЈЕ СПРЕМАН!
ХВАЛА, ДЕСМОНДЕ! ДА НАЗДРАВИМО ЧАЈЕМ ШТО ЈЕ СВЕ ТО ИЗА НАС!

ЗА ГЛАВНИ ШПАНСКИ ПОМОРСКИ ПУТ!
КАД ВИ КАЖЕТЕ!

А САД ЈЕДНУ ШОЉУ ЗА СВЕ ПОДМОРНИЦЕ КОЈЕ ЋЕ ИСТРАЖИВАТИ ОКЕАНЕ... БЕЗ МЕНЕ!
КРАЈ

КАИКЕРЧЕ
КАКВА ЛЕНЧУГА ОД ПСА! НЕ МОЖЕ СЕ ТАКО КРОЗ ЖИВОТ!
З

ИМА ТОЛИКО КОРИСНИХ СТВАРИ КОЈИМА СЕ ТРЕБА БАВИТИ...
З

КАО...

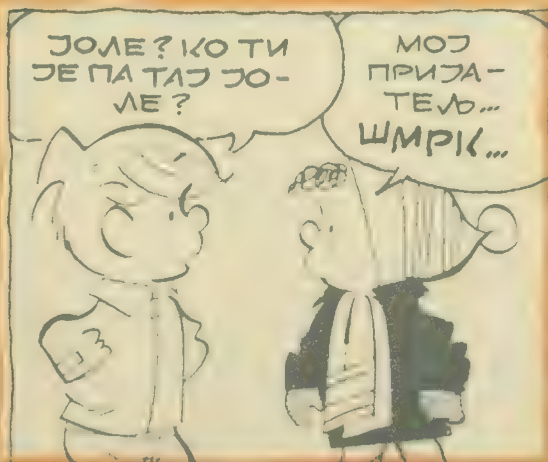

КАО...

КАО...

З
З

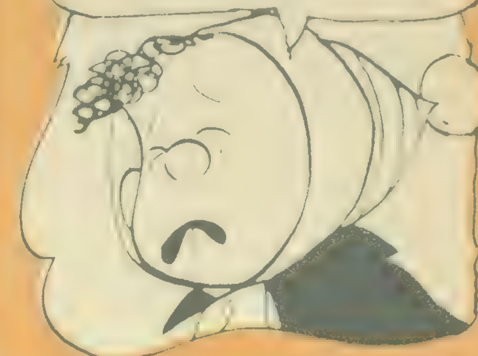
Денис: ЏОЈОВИ ПРИЈАТЕЉИ

ЕВО! ОВА ВЕЛИКА ГРУДВА НЕКА МУ БУДЕ ТРУП!
ЈА ЋУ МУ НАПРАВИТИ ГЛАВУ!

ТАКО! ЈОШ САМО ДА ГА ОБУЧЕМО!
ДАЋУ МУ ЈОЛЕТОВ ШЕШИР!
ШАРГАРЕПА ЗА НОС... ДВА КОМАДИЧКА УГЉА ЗА ОЧИ...
МОЖЕМО ДА МУ ВЕЖЕМО ГЛИШИН ШАЛ!

ШТО ТИ ЈЕ ЛЕП СНЕШКО БЕЛИЋ, ЏОЈ!
ОН ЈЕ МОЈ ПРИЈАТЕЉ... ЗОВЕ СЕ СИМА!
ШТЕТА ШТО НЕЋЕ ДУГО ТРАЈАТИ!
КАКО ТО МИСЛИШ?
ДЕНИС МИ ГА ЈЕ НАПРАВИО У СЕНЦИ!

И ТИ САД МИСЛИШ ДА ЋЕ ОН И **ОСТАТИ** У СЕНЦИ!
А ЗАШТО НЕ БИ?

ПОГЛЕДАЈ! СУНЦЕ ПУТУЈЕ ПО НЕБУ... **ТАЧНО?**
ПА... ИЗГЛЕДА ДА ЈЕ ТАКО!

УСКОРО ЋЕ ДА ОБАСЈА БАШ ОВО МЕСТО!

И... **ЦАП**... НЕМА ВИШЕ **СНЕШКА БЕЛИЋА!**

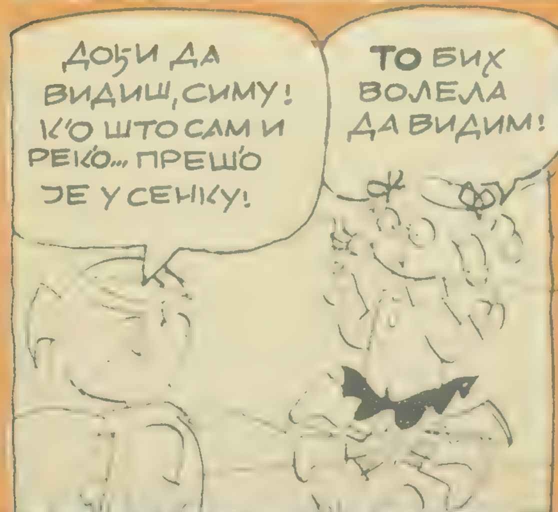

НЕ ПЛАЧИ, ЏОЈ! СПАШЋЕМО МИ НЕКАКО СТАРОГ СИМУ!
ХА! МОЖДА ЋЕ „**СТАРИ СИМА**" ДА ПРЕЂЕ У СЕНКУ!

БАШ ТО!
ЈАВИТЕ МИ КАД СЕ ТО ДОГОДИ... И ДАЋУ ВАМ ЧОКОЛАДНИХ КОЛАЧИЋА!

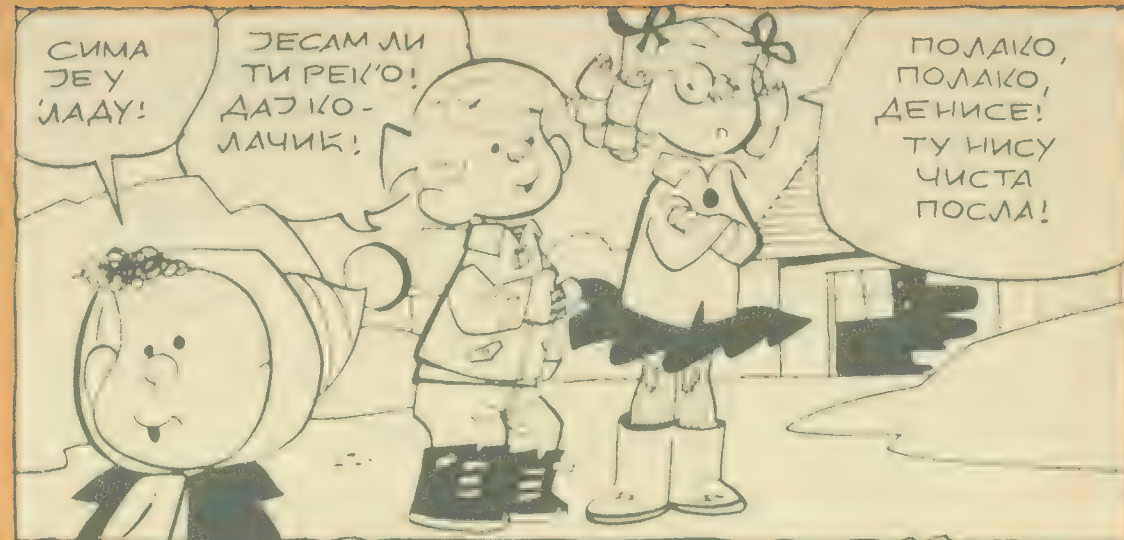

А КАКО ДА ГА НАТЕРАМО ДА СЕ ПРЕСЕЛИ У СЕНКУ?
ЛАКО! ДОНЕСИ САН-КЕ!

5

ЕТО! САД ЈЕ У СЕНЦИ ДРВЕТА! ИДИ ПО МАРГАРЕТУ!
ВАЖИ!

ДОЂИ ДА ВИДИШ СИМУ! К'О ШТО САМ И РЕК'О... ПРЕШ'О ЈЕ У СЕНКУ!
ТО БИХ ВОЛЕЛА ДА ВИДИМ!

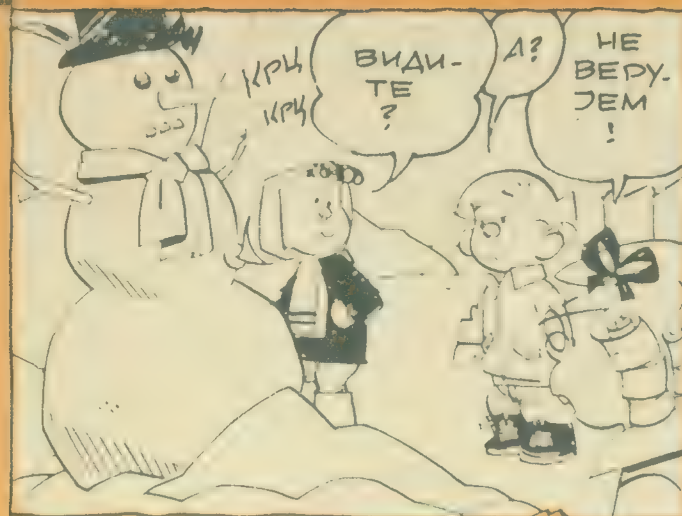

АЛ' НЕ ЗАБОРАВИ КОЛАЧИКЕ!
СУМЊАМ ДА СИ ИХ ЗАРАДИО!

СИМА ЈЕ У ХЛАДУ!
ЈЕСАМ ЛИ ТИ РЕК'О! ДАЈ КОЛАЧИЋ!
ПОЛАКО, ПОЛАКО, ДЕНИСЕ! ТУ НИСУ ЧИСТА ПОСЛА!

6
ЈАСНО... ТРАГ ОД САНКИ!
ПА ШТА? ГЛАВНО ЈЕ ДА ЈЕ СИМА У СЕНЦИ! ЈА НИСАМ НИ КАЗАО ДА ЋЕ ОН САМ ПРЕЋИ!

ДОБРО... ДЕ! ЕВО И ТЕБИ КОЛАЧИЋ, ЏОЈ!
ХВАЛА!

ДАЋУ ПОЛА СИМИ!
НЕ БУДИ СМЕШАН, ЏОЈ!
СНЕШКО БЕЛИЋ НЕ ЈЕДЕ... ОН ЧАК НИ СТОМАКА НЕМА!
СИМА ИМА!

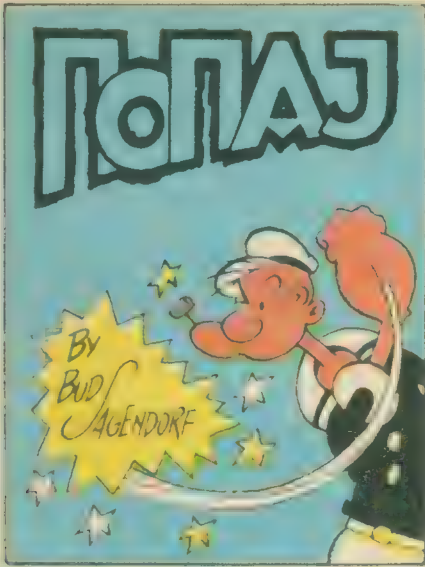

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП: ФАНТОМ

ПОПАЈ
By Bud Sagendorf

ГДЕ ЈЕ КИЋА ?!
ПОЈМА НЕМАМ! ИГРАМО СЕ ЖМУРКЕ ...ПА ЈА НИКАКО ДА ГА НАЂЕМ!
ХИ!

ДОСТА СИ ГЊАВИО ДУДУЛЕТА! ИДИТЕ У ДВОРИШТЕ И ЛЕПО СЕ ИГРАЈТЕ!
МОЖЕМО ДА НАПРАВИМО ЉУЉАШКУ!
ДОБРО!

ПОСЛ'О САМ КИЋУ И ДУДУЛЕТА НАПОЉЕ... ДА СЕ ИГРАЈУ!

ДОБРО ЈЕ! ДУДУЛЕ ЈЕ СНАЖАН И БЕЗ ТРУНКЕ МОЗГА ...АЛ' НАПОЉУ НЕ МОЖЕ НИШТА ДА ПОКВАРИ!

ДАО САМ ИМ ЈЕДНУ СТАРУ ГУМУ И ПАРЧЕ КОНОПЦА ДА О ЈАБУКУ ВЕЖУ ЉУЉАШКУ!

О МОЈУ ЈАБУКУ?! УПРОПАСТИЋЕ ЈЕ!
!
?

А ТА ВОЋКА ЈЕ ИЗРАСЛА ИЗ СЕМЕНКИ ПРВЕ ЈАБУКЕ КОЈОМ МЕ ЈЕ ТВОЈ ДЕДА ДАРОВАО!
ШМРК!

ПА НЕ МОГУ ДЕЦА ОШТЕТИТИ СТАРУ ВОЋКУ! ПА ДРВЕЋЕ ЈЕ ТУ ДА СЕ ДЕЦА ИГРАЈУ!

У ПРАВУ СИ! И ТИ СИ ТАМО ВЕЗИВ'О ЉУЉАШКУ!

БРАВООО!

?
!
КОНОПАЦ ЈЕ БИО ПРЕДУГАЧАК АЛ' ДУДУЛЕНЦЕ СЕ СНАШ'О!

ЛУДА ТРКА

ТАКМИЧАРИ СУ ХРАБРО КРЕНУЛИ У СУСРЕТ МНОГИМ ОПАСНОСТИМА КОЈЕ СУ ИХ ВРЕБАЛЕ НА МОРУ ИЗМЕЂУ ЛОНГ БИЧА И САН ФРАНЦИСКА. НЕВОЉЕ СУ ОДМАХ ПОЧЕЛЕ.

Срединомлета ове године све је било спремно за почетак необичне представе: и брзи чамци и њихови власници. Људи жељни сензација придолазили су цело пре подне и заузимали слободна места на дугачкој плажи Лонг Бича. Док су неки, седећи на плажи, прекраћивали време уз песму и шалу, други су тумарали између групица кратко се задржавајући код разнобојних, на брзину склепаних, продавница сладоледа, освежавајућих пића и куваних кобасица.

Сунце је издашно расипало своје зраке као да је желело да увелича догађај. За дивно чудо и море је било мирно, што је иначе права реткост за Пацифик.

Један омањи старчић упорно се пробијао кроз гужву. На себи је имао изношене панталоне, кошуљу с кратким рукавима и шешир. Одмерио је од главе до пете кршног човека поред најлепшег чамца на обали а онда се подбочио рукама и накострешено му се обратио.

— Шта ви радите овде?

800 КИЛОМЕТАРА

Човек га је зачуђено погледао одозго јер му је старчић једва досезао до груди. После неколико тренутака лице му се развукло у осмех.

Старчић се још више љутну.

— Такмичимо се, чикице! Ускоро треба да почне трка моторних чамаца одавде до Сан Франциска! Стаза није дуга, „само“ 800 километара! — покушао је да му објасни човек јер је схватио да старчић није упућен у целу ову лудорију.

Старчић шмркну, обриса шаком нос и још једанпут погледа људину испред себе.

— Ћакнути! Сви сте ви ћакнути! — процедио је кроз зубе, окренуо се и одгегао гунђајући.

— Зашто, дедице? — довикнуо је за њим човек поред чамца мотајући око руке неки конопац. — Ако се постиже светски рекорд у томе колико ће се људи сместити у телефонску говорницу или аутомобил, зашто се не би одржала и једна трка моторних чамаца у оваквим околностима?!

И заиста: трка чамаца са једним или више мотора која је требало да почне била је необична по много чему. Старт је био у Лонг Бичу, познатом летовалишту на тихоокеанској обали у Сједињеним Америчким Државама, а циљ у Сан Франциску. Такмичари су морали да пређу 800 километара и да уз пут направе само једну мању паузу!

Избор чамаца није био прописан. Свако је пловио у онаквом какав је имао. Трка је само на изглед била забава, а у ствари је представљала праву вратоломију и захтевала од такмичара изузетну храброст.

Само добро обавештени такмичари знали су шта их чека на дугом путу од Лонг Бича до Сан Франциска у водама Тихог океана, али је организатор трке и осталима предочио да их очекује изузетно немирно море и да се код Монтреја брза и хладна калифорнијска струја спаја са еквадорском стварајући огромне таласе. Скренуо је пажњу такмичарима и на „кромпирово поље“, место у мору испред Сан Франциска где су таласи тако велики да се ранијих година један прелио преко неког танкера и превврнуо га као кутију шибице.

Међутим, највећу опасност представљало је густо растиње којим је било прекривено море дуж обале. Оно је хватало чамце као у мрежу.

Подводне стене и маглу нико није ни помињао.

НЕ ОДУСТАЈЕМО!

Сазнавши све ово, многи такмичари су одустали још на старту, па је на море испловило само девет чамаца. Најбољу екипу чинили су Питер Ротчајлд, Лари Смит и бивши аутомобилистички ас Чаг Дејг. На трку су дошли као најбољи такмичари западне обале. Њихов чамац „Тандерболт“, дугачак седам метара, био је и једини једномоторац који је учествовао у трци.

Њихов највећи супарник био је Дан Ерон. Дошао је на трку овенчан славом најбољег са источне обале. Пловио је у чамцу лаке конструкције који је имао споља два мотора марке „волво“. Чамац је носио име „Лил Малтезе Магнум“ и у поређењу са чамцем „Пети Лоу“ Боба Ротборта личио је на играчку.

Да би све било исправно, односно да такмичари не би скраћивали пут, дуж стазе су и у мањим градовима, биле постављене контролне станице. Такмичар који се не би пријавио на свакој станици губио је право даљег учешћа у трци.

После првих 55 пређених километара два чамца су одустала од даљег такмичења. Мегдан су наставили да деле њих седморица. Ускоро је одустао и трећи због квара на мотору. На челу трке нашао се чамац „Пети Лоу“ Боба Ротборта. И Еронов чамац добро се држао, био је четврти.

Код рта Консепшн наишли су на прве веће таласе. Пловећи у цик-цак „Пети Лоу“ је изостао. На чело је избио чамац „Биг брод јумпер“. Али када је иза такмичара остао рт, почео је прави пакао. Таласи су потпуно откинули поклопац Ротчајлдовог чамца. Део поклопца ударио је власника по глави и нанео му тешку повреду. Међутим, он није хтео да одустане од трке.

ПРВИ НА ЦИЉ

Почело је невреме које је беснело све више. Кад би „Тандерболт“ са Ротчајлдом, Смитом и Дејгом изронио из једног таласа, шчепао би га други и љуљао на све стране као ораховy љуску. Људи су падали један преко другог. Чим би покушали да устану, нов талас би их поново обарао на под. Руке су им биле израњављене од покушаја да се чврсто ухвате за неки део чамца.

Из носа Ларија Смита текла је крв јер је ударио главом у стакло контролне табле. Морска вода му је нагризала рану, али он није хтео да се преда и напусти трку.

Невоље су пратиле и „Биг брод јумпер“, али је он био већи од осталих чамаца, па је зато успео да задржи прво место. Али, на домаку прве контролне станице, на отвореном мору, нестало му је бензина. Пошто га је обалска стража одвукла у луку, искључен је из такмичења.

Први део трке завршио се у заливу Моро. Због густе магле трка је настављена тек сутрадан. Такмичари су кренули у 7,30 ујутро: запловили су по магли јер није било наде да ће се ускоро подићи. Није се видео прст пред оком али су учесници трке храбро кренули у неизвесност.

„Тандерболт“ је имао велику временску предност. И други део трке почео је одлично, али му се мотор убрзо покварио. Аутомобилистички вук Чаг Дејг прионуо је на посао и мотор је прорадио. На жалост, само накратко: чамац није превалио ни стотину метара кад је поново стао. То је било довољно да „Сурф ридер“ projури поред њих и избије на чело.

Изгледало је да ће „Сурф ридер“ бити победник трке, али „Тандерболт“ га је стигао чим му је поправљен мотор и први прошао кроз циљ у Сан Франциску. Посада је добила награду од 350 долара. Најдужа трка чамаца, прва овакве врсте у свету била је завршена.

М. Т.

НАПРАВИТЕ САМИ

ЗОО ВРТ ОД ВУНЕ

Ускоро ће и Нова година а украса за јелку никад није доста. Зато вам предлажемо да покушате да направите ових неколико животињица од разнобојне вунице које касније, кад прођу новогодишњи празници, можете држати и као украс на својим полицама или сточићима.

Од материјала потребно вам је више разнобојних клупчића вунице, комадића цица, кретона, штофа или још боље чоје, перлица и тање жице.

Као основа за тело сваке ове животињице је бомбица која се прави на следећи начин: исеците од картона два круга исте величине и у средини сваког од њих оставите већи отвор **(црт. 1)**. Око оба кружића густо обмотајте вуницу да би вам бомбица била што богатија **(црт. 2)**. Затим, као што то видите на цртежу **број 3**, маказама просеците намотану вуницу између картона, пазећи да вам нити не спадну док их не причврстите концем. А то урадите овако: провуците јак конац између два кружића и вежите га чврсто у чвор **(црт. 4)** па тек онда извуците картон. С обзиром да су вам за сваку животињу потребни различити облици, маказама обликујте бомбице у облику лопте, полулопте, јајета итд. **(црт. 5)**. Бомбице спајајте концем **(црт. 6)**, а можете их и лепити мада је то теже. Водите рачуна да свака животиња буде друкчије боје.

Очи, уста и ноге направите од разнобојних крпица или од перлица. Њушке од чиоде које имају staklene главице а уши и бркове од тање жице обојене масном бојом или пресвучене вуницом или текстилом.

Уз мало маште и воље своју колекцију животињица од вуне можете и проширити.

ПАЈЧЕ

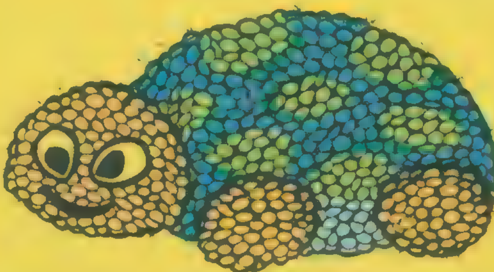

СОВА

ПАНДА МЕДА

КОРЊАЧА

ОВЦА

ЧУ

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ ИЗВРШИО ШЕСТ УБИСТАВА ЗАРЕКАО СЕ ДА НИ ПРЕМА МЕНИ НЕЋЕ ИМАТИ МИЛОСТИ. ВЕЗАНИ ЛИСИЦАМА, БИЛИ СМО ПОТПУНО САМИ ВИСОКО У ПЛАНИНАМА ВАЈОМИНГА.

Пред нама је био дуг и опасан пут.

Тед Метју и ја добили смо задатак да превеземо шестоструког убицу из Билингса, у Монтани, до Денвера. Задатак је био опасан, али ниједан пилот не би одбио толику суму новца коју нам је 4. маја 1974. године понудио шериф Џин Рејберн.

Наоружани пиштољима, узлетели смо у шест часова ујутру са аеродрома у Билингсу. Ја сам седео привезан лисицама за убицу Бада Ривза. Пошто смо се снабдели горивом у Ларамију, наставили смо пут преко планинског венца Медсин Боу, у Вајомингу. У почетку све је било у реду. Два часа касније наоблачило се и почео је да пада крупан град. Тед је покушао да издигне авион изнад планинских врхова који су се сада једва назирали. Крила су се заледила. Тед је управо хтео да успостави везу са аеродромом у Ларамију када је Бад Ривз одједном скочио и зграбио микрофон. Све време пута Бад је ћутао, али је сада у бури која нас је задесила видео спас. Није желео да се сазна где се авион налази.

Помислио сам да ће само ишчупати микрофон, али он се бацио на Теда повукавши и мене за собом. Тед је изгубио контролу над авионом и почели смо да пропадамо. Пре него што сам једном руком успео да се докопам командних уређаја ударили смо у један од врхова Медсин Боуа.

У БЕСПУЋУ

Не знам колико дуго сам био у несвести. Када сам дошао к себи, угледао сам мртвог Теда. Осећао сам страховит бол у грудима и левој руци. Бад Ривз је непомично лежао поред мене. Напипао сам му пулс. Био је жив. Са ужасом сам схватио да кључеви од лисица нису код мене. Био сам везан за убицу! Желео сам да га уништим, да га убијем. Зар је имао права да живи сада када је мој пријатељ мртав? Извадио сам пиштољ и уперио га у Ривза, али тог тренутка схватио сам да се налазим најмање три дана хода од најближег насеља. Зар да га убијем сада када ми може бити само од користи? Ко ће носити храну и шаторско крило по овом беспућу?

Вратио сам пиштољ у футролу и ударио Ривза да бих га освестио. Прва ствар коју ми је рекао када се придигао била је:

— Убићу те, проклетниче, а онда ћу ти одсећи руку!

— Пред нама је дуг пут — рекао сам — и биће боље да одмах кренемо, сем ако не желиш да останеш овде и смрзнеш се. Хајде да погледамо шта можемо понети из авиона.

Тек сада је Ривз схватио где се налазимо. Осврнуо се и задрхтао. Били смо на надморској висини од 3000 метара. Хладан ветар је завијао.

Ривз је послушно кренуо ка авиону. Нашли смо шаторско крило и нешто хране. Хтео сам да понесем и Тедов пиштољ, али сам схватио да би то био само непотребан терет јер ми је ионако само једна рука слободна. Потражио сам компас који нам је сада био неопходан, али га нисам нашао. Надао сам се да ћу се и без њега добро снаћи јер добар пилот мора да има осећај за оријентацију. У овом тренутку више ме је бринуло то како да сачувам главу.

БАЦИ ТУ ГУМУ!

Одлучио сам да се спуштамо падином док не наиђемо на неку реку а да онда следимо њен ток. Ривз је ишао мало испред мене тако да ми је све време био на нишану. Једва смо се кретали по шиљатим и клизавим стенама Медсин Боуа. Ударали смо један у другог, падали и брзо се дизали. Ривз је неколико пута намерно пао и повукао ме за собом желећи да ме убије. Када смо се удаљили око 800 метара од авиона, готово му је то пошло за руком. Бацио се на мене и када је замахнуо да ме удари песницом у главу успео сам да уперим пиштољ у њега. Зацерекао се и пустио ме. Било је нечег дивљег у његовом погледу. Док је устајао, рекао ми је:

— Овог пута си ти победио!

Наставили смо да се спуштамо. Схватио сам да ћу успети да сачувам главу само ако га заплашим и пољуљам његово самопоуздање. Ривз је жвакао гуму.

— Баци ту гуму! — викнуо сам.

Било је то тако безначајна ствар али морао сам да га присилим да ме слу-

ЗАО САМ УБИЦУ

ша. Погледао ме је и подсмехнуо се.

— Рекао сам да бациш гуму! — поновио сам и уперио пиштољ у њега.

Застао је за тренутак, а онда наставио да жваће, чудно ме погледајући. Нисам знао шта мисли, али када је проговорио било је нечег злослутног у његовом гласу:

— Смета ти што жваћем? — рекао је и бацио се на мене. Опалио сам и окрзнуо му уво. Ривз није пао, али се у његовим очима појавио страх.

— Зар не схваташ, Хејстингсе, да ја немам шта да изгубим!

— Онда ти дајем 10 секунди да бациш гуму или ћеш умрети!

Почео сам да одбројавам. Ривз се повукао мало и почео да трља браду.

— Девет! — викнуо сам настојећи да ми рука не дрхти. Одлуку сам већ донео јер нисам смео да дозволим да изгубим ову битку нерава. Ако ме не послуша, умреће!

— У реду! — викнуо је и у последњој секунди избацио гуму, док му је поглед био пун мржње. Поражен, повукао се и више од 24 часа ни реч није проговорио.

РУКА НА ОБАРАЧУ

Ту ноћ провели смо испод једног гребена. Око себе смо набацали борове гране. Иако смо запалили ватру, било нам је хладно испод шаторског крила. Почео је и снег да пада. Осећао сам раздирући бол у левој руци и рамену али нисам смео да дозволим да Ривз то примети. Био сам исцрпљен због дугог пешачења и непрестаног мотрења на њега, али нисам смео да заспим. Наредио сам му да легне испред мене. Његову десну руку на којој су се налазиле лисице везао сам пертлом за своју ногу, а леву руку и ногу везао каишем. Тако сам могао да осетим и најмањи Ривзов покрет. Да бих остао будан, бројао сам гране на најближем бору, али шум ветра ме је ипак успавао.

Када сам се пробудио, приметио сам да Ривз покушава да прегризе пертлу око руке, и да је од наше ватре остало још само мало жара. Набацао сам грančице и ватра се одмах распламсала. Ривз се смејао. Мало затим је заспао.

Чим је почело да свиће, продрмао сам га и одмах смо наставили пут. Кретали смо се по снегу који је у току ноћи нападао. Што смо даље одмицали, Ривз је све био нервознији, поготову када смо наишли на реку.

Река је постајала све шира и дубља. По утабаним путу и разбацаним конзервама закључили смо да ово место посећују излетници. Ривз је био очајан. Кретао се све брже и ја сам једва успевао да га пратим. Морали смо да напустимо ток реке и пређемо преко оближњег гребена. Док смо се пели, сетио сам да Ривз нешто смера и био спреман да осујетим његове намере. И заиста, Ривз се бацио на земљу и повукао ме за собом. Лисице су ми се усекле у месо и осетио сам раздирући бол. Док смо се котрљали низ падину, руку сам држао на обарачу. А онда смо се зауставили на самој обали реке.

Ривзово лице било је обливено крвљу, а моје прекривено блатом. Једва сам гледао. Изненада Ривз се као разјарена звер бацио на мене. Мало затим нашли смо се у хладној реци. Чим смо изронили, потражио сам свој пиштољ, али њега није било. Ривз се поново устремио на мене и још једном смо заронили. Хтео је да ме удави. Више нисам осећао бол, мислио сам само на то како да га се ослободим.

Више пута сам га привукао к себи и задао му снажне ударце. Тада сам га извукао на обалу и сигурно бих га убио ножем да нисам угледао пиштољ. Са пиштољем у руци осећао сам се много сигурнији. Наредио сам Ривзу да крене и он је, изгледа, сасвим озбиљно схватио моје претње јер је читаво после подне послушно корачао пред мене.

НЕЋУ УМРЕТИ САМ

Умор и бол полако су ме савладали. Нисмо имали више ни хране, а шаторско крило изгубили смо у реци. Промрзли и гладни зауставили смо се пред једном пећином и заложили ватру у њој. Ја сам ускоро заспао, али ме је Ривз пробудио. Жалио се на болове и тражио да промени положај у коме се налазио. Допустио сам му да се протегне и боље намести, а онда поново заспао.

Грчевито сам се ухватио за спасоносни конопац.

У зору смо без речи наставили пут дуж реке и убрзо наишли на свеже трагове. Ривз је тада учинио свој последњи очајнички корак не обазирући се на мој пиштољ. Окренуо се према мени и покушао да ме удари посред лица и ја сам без оклевања повукао обарач. Метак је прошао кроз његово лево раме, али ме је он и пре тога снажно ударио у вилицу. У истом тренутку ја сам још једном опалио и окрзнуо му главу. Ривз је пао на колена, али није био тешко рањен. Сачекао сам да се придигне и, приметивши мало даље чамац с веслима, повукао га према њему. Али, он је и овог пута желео да ме се ослободи.

Последњом снагом повукао сам Ривза да се попне у чамац и отиснули смо се према другој обали реке. Ривз је једва веслао због бола који је осећао у рамену. Одједном, пренули смо се на страховито хучање воде које је, кад смо се нашли на средини реке, допрло до нас.

— Веслај! — викнуо сам Ривзу и завеслао из све снаге. — Морамо се докопати десне обале.

Ривз је одједном бацио весло и закикотао се:

— Нећу! Мене ионако чека електрична столица. Сад бар нећу умрети сам! — рекао је мирно.

Док смо незадрживо пловили право на водопад, из воде је стрчало камење око којег су се стварали огромни пенушави таласи. Ривз је нешто викао настојећи да надјача хучање воде. Нисам га слушао. Покушао сам очајнички да се докопам обале. А онда смо налетели на једну грану и ја сам се грчевито ухватио за њу, али је струја била толико јака да нас је повукла даље. Са ужасом сам приметио да сам поново изгубио пиштољ. Учинило ми се да је Ривз желео да ми се насмеје. Одједном се придигао, али ништа није могао да предузме, јер смо се већ у следећем тренутку нашли у разбеснелој и запенушалој реци. Нисмо смели да дозволимо да се чамац преврне. Ривз и ја први пут смо сложно радили: рукама смо настојали да управљамо чамцем.

КАКО ЗАБОРАВИТИ

— Пази, Ривзе! — узвикнуо сам опомињући га да ћемо ударити о камен који је вирио из воде на његовој страни чамца. Када се нагнуо да се одбије од њега и сам сам му при том помогао. Касније је он то исто учинио за мене.

— Добро си то урадио! — викнуо је када сам вешто избегао да се чамац не преврне.

Већ смо се сасвим приближили слапу. Зауставили смо дах и чекали најгоре. Када смо се нашли на самој ивици снажна речна струја бацила нас је увис. А онда смо се стрмоглавили. Захватио нас је вртлог и струја нас је поново повукла, бацајући нас тамо-амо. Ривз се први уморио и почео да тоне. Када је последњи пут изронио, угледао сам његове пожутеле зубе, али се он уопште није смејао. Његово беживотно тело вукло ме је све дубље. Покушао сам да се ухватим за неку грану или стену.

Одједном сам осетио камење под ногама. Струја је овде још била снажна али могао сам да дохватим дно и држим главу изнад воде. Угледао сам крај себе стену и чврсто се ухватио за њу. Ривзово беживотно тело које је и даље висило на мојој левој руци причињавало ми је страховит бол и онемогућавало да се даље крећем. Изненада, већ помирен са судбином, зачуо сам повике са обале. Био је то шумар. Добацио ми је уже и ја сам се грчевито ухватио за њега и после неколико минута нашао се на обали. Када је шумар угледао лисице на мојим рукама и Ривзово тело, застао је с неверицом, повукао се неколико корака уназад и уперио пиштољ у мене. Касније ме је претресао а ја нисам имао ништа при себи.

Требало ми је више од једног часа да све објасним шумару и да ми он поверује.

Тек после три дана био сам способан да кренем назад у Билингс.

Желео бих да што пре заборавим Бада Ривза, али то би значило заборавити и доброг пријатеља Теда Метјуа.

Том Хејстингс

Дан Barry

ФЛАШ ГОРДОН

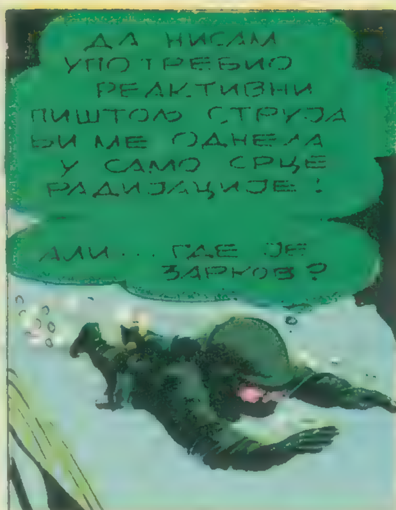

Идућег петка: **КУКАВИЦЕ!**

Kandit НАЈСЛАЂА НАГРАДНА ИГРА НА СВЕТУ

ГЛАСАЈТЕ ЗА НАЈСЛАЂЕ

Објављујемо првих 25 слађаних које је специјални жири „Кандита" одабрао међу онима који су послали фотографије за конкурс — **Најслађа наградна игра на свету!**

Читаоци Забавника, гласајте за једног дечака, разуме се онсга који вам се највише свиђа. На купону упишите број дечака, за вас најслађег, исеците купон, залепите на дописницу и пошаљите **одмах** на адресу: **ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК, 11001 Београд, Македонска 29.**

Међу свима који гласају за најслађег дечака из прве групе извући ће се на срећу **15 добитника.** Они ће добити по један **слатки пакет, поклон фабрике „Кандит".**

ИЗАБЕРИТЕ ЈЕДНОГ ДЕЧАКА!

26. ЂОРЂЕ ОТАШЕВИЋ
7. 3. 1968

27. ЗОРАН МИЛЕНОВИЋ
20. 5. 1966

28. НЕНАД ЂУРОВИЋ
20. 7. 1966

29. МИРОСЛАВ ГМИЗОВИЋ
1. 3. 1969

30. МИЛОШ СТАМЕНКОВИЋ
15. 6. 1969.

31. СЛОБОДАН РОМИЋ
8. 10. 1970.

32. СЛОБОДАН ЦВЕТИЋ
26. 3. 1968.

33. ВЛАДИМИР МАЈСТОРОВИЋ
20. 5. 1970.

34. НЕНАД МАНЧИЋ
11. 10. 1968.

35. МИРОСЛАВ КРАЈНОВ
30. 12. 1967.

36. ПРЕДРАГ СУБОТИЋ
7. 12. 1970.

37. ДЕЈАН ЧЕРНАК
18. 8. 1969.

38. МИОДРАГ ТРНИНИЋ
23. 3. 1970.

39. ИВИЦА БРАТИЋ
11. 6. 1966.

40. ДРАГАН МАНДИЋ
18. 10. 1970.

41. ЗОРАН РУЖИЋ
7. 5. 1970.

42. ДИМЧЕ ДИМИТРОВСКИ
2. 3. 1966.

43. МЕТОДИЈА МИХАЈЛОСКИ
12. 9. 1966.

44. ВЛАДИМИР ГРУБИША
16. 11. 1968

45. СЛАВОЉУБ МИЛОШЕВИЋ
8. 5. 1970

46. ДЕЈАН ЂОКИЋ
9. 6. 1970

47. ГОРАН ИЛИЋ
19. 6. 1966

48. ДАРКО СТЕФАНОВИЋ
17. 4. 1968

49. АЛЕКСАНДАР ПАВЛОВИЋ
20. 2. 1966

50. ЉУПЧО ЂУРКОВСКИ
10. 8. 1966

ФАБРИКА ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА *Kandit* НАГРАДИЋЕ НАЈСЛАЂЕГ ДЕЧАКА И НАЈСЛАЂУ ДЕВОЈЧИЦУ 1974. СА ОНОЛИКО ЧОКОЛАДЕ И БОМБОНА КОЛИКО СУ ТЕШКИ

ГЛАСАМ ЗА ДЕЧАКА бр. ______

(Име и презиме)

(Поштански број и место)

(Улица и број)

У следећем броју Забавника бирамо најслађу девојчицу

СРПСКОХРВАТСКИ
(ЋИРИЛИЦА)
ХРВАТСКОСРПСКИ
(ЛАТИНИЦА)

НЕЗАБОРАВНИ ЈУНАЦИ ИЗ ФИЛМОВА ВОЛТА ДИЗНИЈА

ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА, I
ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА, II
ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА, IV
ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА, III
ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА Д

WALT DISNEY
ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА

СВЕТ МАШТЕ
ПРИЧЕ ИЗ РАЗНИХ ЗЕМАЉА
ТАЈНИ ЖИВОТ ЖИВОТИЊА
СВЕТ НОВИХ ГРАНИЦА
ВУК КАРАЏИЋ

ПОКЛОН КОЈИ ТРАЈЕ ЦЕО ЖИВОТ!

У ЧЕТИРИ ИЗВАНРЕДНО ИЛУСТРОВАНЕ КЊИГЕ СА ПРЕКО 60 ПРИПОВЕДАКА ПОНОВО ЋЕТЕ УЖИВАТИ У ЧУДЕСНОМ СВЕТУ МАШТЕ ВОЛТА ДИЗНИЈА, СА ДИЗНИЈЕВИМ ЛИКОВИМА ПОСЕТИЋЕТЕ ДАЛЕКЕ ЗЕМЉЕ И УПОЗНАТИ ТАЈНЕ ПРИРОДЕ.
КОМПЛЕТ ОД 4 КЊИГЕ СА УКРАСНОМ КУТИЈОМ СТАЈЕ 300 ДИНАРА.

КУПЦИ ЗА ГОТОВО уживају попуст, тако да добијају по повлашћеној цени од 250 динара цео комплет. Уплату ћете извршити приликом пријема пакета од поштара — поузећем.

КУПЦИ НА ОТПЛАТУ добиће комплет по цени од 300 динара. Уплатиће у 10 редовних месечних рата по 30 динара, после пријема књига (рачуна и уплатница) почев од дана пријема књига. ПРВУ РАТУ ПЛАТИЋЕТЕ ПОШТАРУ.

КУПЦИ ИЗ БЕОГРАДА МОГУ ПОДИЋИ КОМПЛЕТ У ПРЕДУЗЕЋУ СВАКОГ РАДНОГ ДАНА ДО 15 ЧАСОВА.

ПОРУЏБЕНИЦА

Издавачком предузећу ВУК КАРАЏИЋ, 11001 Београд, Краљевића Марка 9.
Овим НЕОПОЗИВО купујем комплет од 4 књиге ЧУДЕСНИ СВЕТОВИ ВОЛТА ДИЗНИЈА.
ЗА ГОТОВО — по цени од 250 динара. Платићу поузећем.
НА ОТПЛАТУ — по цени од 300 динара. Прву рату платићу поштару.

Купац ______________ Место и пошт. бр. ______________

улица и бр. ______________ Радна организација ______________
Овера о запослењу

______________ (печат и потпис овлашћеног лица)
______________ Купац

Поруџбеница се оверава само при куповини на отплату.
Пензионери уместо овере прилажу одрезак чека од пензије.
(У случају спора признајем надлежност II општинског суда у Београду)

Изрежи, залепи на дописницу и пошаљи „Вуку Караџићу", 11001 Београд, Краљевића Марка 9.

ХИТ СТРАНА

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду I, у емисији Вече уз радио, најбољи певачи, ансамбли и хитови

ЂОРЂЕ МАРЈАНОВИЋ

Мој глас је обичан, сличан гласовима оних који ме воле!"

Ових дана Ђорђе Марјановић прославља двадесет година певања. Редак јубилеј кад се зна да су слава, популарност и аплаузи у свету забавне музике тако пролазни. Остати толико дуго у врху, увек изложен најбучнијим одобравањима пријатеља и најболнијим звиждуцима противника, радовати се, трпети, истрајати — то је истински подвиг првог југословенског естрадног уметника и првог певача забавне музике, носиоца Ордена рада са сребрним венцем.

Појавом Ђорђа Марјановића на нашој забавно-музичкој сцени почело је ново доба. Појавио се тад као симпатичан студент фармације и брзо, као нико пре тога, „завео" публику. Глас није био главни аргумент његовог талента. Он је пленио, шармирао, освајао и придобијао комплетним утиском. Његова популарност узела је толике размере да је постала феномен пред којим су се збуњивали како социолози тако и психолози. А та популарност, створена у сталном сукобу укуса публике и мерила у музици, има и свој парадокс. Ђорђе је знао за тријумфе као нико други, певао је два пуна сата са крова аутомобила паркираног на Теразијама у Београду аудиторијуму од 6 хиљада људи, одржао безброј незаборавних представа а опет један је од ретких познатих уметника наше лаке музике који у своју колекцију признања није уврстио и „златну" плочу.

Са Ђорђем и његовим успоном наишле су битне промене у нашој забавној музици. Иза њега су наишли „ђокисти" први клуб обожавалаца код нас, велики публицитет, букети цвећа и овације. Први је увео покрет и глуму на сцени. Први је живео заједно са својим песмама и за песму. Таквим наступом, сасвим природно, заувек је поделио публику. На ону „за" и на ону „против". Он је почео серију великих солистичких концерата, први окусио сласти и све горчине славе.

Годинама је био оспораван. Био је певач без гласовних квалитета. Опет, годинама је обожаван. И не само годинама већ и деценијама одушевљава присталице и узнемирава противнике.

А из тих година успеха, куђења, похвала изникла је личност која се по свему издваја. И поред најразличитијих искушења постао је прва личност наше а касније и совјетске забавно-музичке сцене. Комплетан уметник, спреман да заигра и рецитује, пронашао је најбољу формулу „како владати публиком". Изградио је репутацију пред којом ће московски дописник листа „Ла Стампа" остати искрено задивљен: „Бит репертоар, глас као Челентано, коса и држање хипика, шарм и енергија који не трпе поговоре", — то је Ђорђе Марјановић, идол совјетске младежи.

У Совјетском Савезу његова популарност је изузетна. Чак већа него што се и може претпоставити. „Можда је тајна мог успеха, и тамо и овде у Југославији, у темама о којима сам певао. Можда баш интимношћу, топлим жаром саме песме коју сам певао онако како су слушаоци желели да чују, или како би они певали да могу. Сасвим обично, значи лирски, људски".

„Зашто ме воле они који ме воле? Ваљда зато што их никада нисам изневерио!"

Ђорђа воле и поштују годинама. Можда зато што је годинама остао професионалан, што никада није потцењивао ни омаловажавао публику. Што је увек и свуда кроз песму нудио себе. Што је увек остао тако искрен и тако присан.

Између многих признања које је добио певајући, Ђорђе издваја два: Орден рада са сребрним венцем којим га је одликовао Председник Републике и златан орден Црвеног крста за највећи број бесплатно одржаних концерата. „Орден Председника ме обавезује још више. Он не значи тешку већ велику моралну подршку и нову обавезу да истрајем у овоме што радим."

У динамичној професији, варљиве и неизвесне будућности, Ђорђе Марјановић је провео читав један век, двадесет година. И задивљујуће спремно ради, снима, путује.

„Идем на концерте. Они су и данас увек распродати. А то ми је највеће признање после две деценије рада..."

НАЈПОЗНАТИЈЕ КОМПОЗИЦИЈЕ ИЗ РЕПЕРТОАРА ЂОРЂА МАРЈАНОВИЋА:

„Лазарела", „Звиждук у осам", „Милорд", „Плави пуловер", „Потражи ме у предграђу", „Анђелина", „Стари фрак", „Још само пет минута", „Продавац новина", „Мустафа", „Натали", „Стјуардеса", „Свирајте, свирајте", „Мене нема ко да жали", „Девојке", „Ја плаћам ове ноћи", „Грешница", „Београде, Београде", „Жена је жена", „Две црвене руже", „Симпатија", „Клечећи те молим", „Босснога", „Ако љубави нема", „Романа", „Од љубави до мржње", „Дирла-да-да", „Ако ме желиш, драга", „Та тужна музика", „Љубав је вечна игра", „За дане љубави" и „А живот тече даље".

АДРЕСА ЂОРЂА МАРЈАНОВИЋА:
Ђорђе Марјановић,
Милоша Поцерца 25,
11000 Београд

ЈУБИЛЕЈ ЂОРЂА МАРЈАНОВИЋА

„Одлучио сам да јубилеј прославим солистичким концертом у Београду (6. децембра 1974) и издавањем првог двоструког албума. На једној плочи наћи ће се дванаест мојих, по мишљењу публике, најуспешнијих несама. На другој ЛП плочи налазиће се само нове композиције. Мислим да ће то бити прави поклон свим мојим пријатељима које сам стекао за ових двадесет година".

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ЗВИЖДУК У ОСАМ

Музика: Дарко Краљић
Текст: Александар Нећак
Пева: Ђорђе Марјановић

Ко некад у осам
и сад прођем улицом твојом
и станем тад
под прозор твој.

Ко некад у осам
и сад звиждим улицом твојом
кад станем сад
под прозор твој.

И мада знам: ниси ту
чекам као у сну,
мислим негде у даљини
чућеш ти.

Те кишне капи на окнима
задње сузе две,
у очима заборављени сни
и знај:

Ко некад у осам
и сад прођем улицом твојом
и станем тад
под прозор твој.
И звиждим тад
наш стари знак.

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: ЗВИЖДУК У ОСАМ можете чути у понедељак 16. XII ове године у емисији **ВЕЧЕ УЗ РАДИО** која се налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00 часа.

СЛОБОДНО ПИТАЈТЕ

Како радо слушам Боба Дилана молио бих вас да објавите попис свих његових плоча хронолошким редом.

Зоран Шимић
Пролетерских бригада 283/IV
41000 Загреб

Један француски музички часопис објавио је прошле године попис „сто плоча Боба Дилана". Уколико бисмо желели да све те плоче наведемо и ми требало би нам много више простора него што имамо на ХИТ СТРАНИ.

Ђорђе Марјановић

Снимио: М. Исаиловић

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

РЕЈ БРЕДБЕРИ

САМОЋА

Није могао да побегне од телефона. Звонио је из сваке куће давно опустелог града.

Један осамдесетогодишњак је седео у пустој соби пусте куће, у пустој улици једног пустог града на пустој планети Марс.

Педесет година је седео, као и сада, и чекао.

На столу испред њега лежао је телефон који није звонио ко зна откад.

Одједном старцу се учинило да ће телефон зазвонити. Мишићи на лицу су му заиграли. Можда ће се нешто ипак десити.

Телефон је... зазвонио.

Старац се тргао, столица се љуљала и — преврнула.

— Не! Не! — викао је.

Телефон је поново зазвонио.

— Доста!

Пружио је руку и успео да обори телефон, али се одмах затим чуло звоњење, по трећи пут.

— Не, то је немогуће — убеђивао је себе старац. Знао је да је потпуно сам у кући, у граду, чак и на планети. Био је једино живо створење на Марсу.

А ипак...

— Бартоне! — неко га је позвао по имену.

Бартон — то име му је одзвањало у свести. „Господе... па то сам ја", помислио је.

— Бартоне! Бартоне! Бартоне! — понављао је телефон.

Два Емила

Старац се знојио. Није више могао да остане миран на овакво изазивање. Подигао је слушалицу.

— Бартон овде — рекао је.

— Знаш ли ко те зове?... Ох, извини, баш сам глуп. Наравно не можеш да препознаш сопствени глас преко телефона... Дакле, Бартоне, овде Бартон.

— Шта?

— А шта си ти мислио, ко је? питао је глас. — Можда капетан неке ракете? Да ниси можда помислио да је неко дошао да те спасе?

— Не, то не.

— Који је датум?

— 20. јул 2097.

— Да ли је могуће? Педесет година! И ти си све време тако седео и чекао брод са Земље?

Старац није имао снаге да одговори. Само је климнуо главом.

— Знаш ли сад ко те зове? — питао је глас.

— Да — дрхтао је старац — сећам се. Ми смо једно. Ја сам Емил Бартон и ти си Емил Бартон.

— Да, да, само с малом разликом. Теби је осамдесет година, а мени двадесет. Преда мном је живот.

Старац је почео да се смеје, а онда заплакао. Слушалицу није испуштао. Кад се мало прибрао, почео је поверљивим гласом:

— Слушај! О, боже, како да те упозорим кад си само глас? Кад бих само могао да ти покажем како је страшна самоћа! Учини нешто, убиј се, само немој да чекаш да доживиш ово.

Млади Бартон се смејао негде далеко.

— Баш ме интересује како сада изгледаш. Криво ми је што не могу да знам хоћеш ли уопште добити овај мој позив. Морам да те подсетим да је ово све механика и да се много не заносиш. Сада је 2047. година. Данас је на Земљи почео атомски рат. Колоније на Марсу су напуштене, сви су отишли на Земљу. Сви сем мене.

у ствари не верујем да ћу се тада још налазити на Марсу, али ово је у сваком случају забавно. Ја, млад и пун живота, зовем тебе, већ старог и оронулог. Јеси ли то заиста ти, Бартоне? Јесам ли ово заиста ја"

Старац је плачући рекао.

— Да, Бартоне, то си ти.

— Направио сам хиљаду Бартона, хиљаду трака са његовим гласом и разним темама, однео сам их у све градове на Марсу и позвао их. Сад постоји читава армија Бартона док ја чекам да ме неки брод врати на Земљу.

— Будало! — Старац је немоћно рац. — Твоје ми друштво није потребно. Увек си био циничан. Тебе ништа не може да уплаши, је ли? Ти си увек најпаметнији? Е, видиш... Хало? Хало?

Нико се није јављао. Веза је била прекинута.

Све је досадно

Сутрадан је телефон поново зазвонио. Старац није дизао слушалицу. „Нико ме не може натерати да одговорим", помислио је. Телефон је неуморно звонио.

Против своје воље, Бартон је дигао слушалицу.

— Хало, Бартоне, овде млади Бартон. Данас сам напунио двадесет једну! Имам одличну идеју. Снимићу свој глас хиљаду пута на једној траци. Емитовано из града, звучаће као хиљаду људи. Биће то пријатна галама. Снимићу разне звуке: врата док се отварају, откуцаје часовника музику. Ако не будем гледао кроз прозор, неће бити лош утисак... Слушај, Бартоне, осећам се помало усамљен.

— То је тек почетак — рекао је старац.

— Шта кажеш? Па, сасвим је нормално да човеку буде понекад досадно. Јуче сам се лудо забављао. Седео сам сам у биоскопској сали и пуштао филм са Станлијем и Олијем. Што је било смешно!

— Сећам се — шаптао је старац.

— Замисли, сам на Марсу — смејао се младић. — Месец, годину, шта мари. Има довољно хране и књига. У слободном времену снимам свој глас, хиљаде речи, питања, одговора и све то комбинујем. Кроз педесет година зваће мој глас, да ми не буде досадно. Ја,

вртео главом. — Чекаћеш педесет година. Остарићеш и бићеш стално сам.

— Од мене не очекуј саосећање. Ја не могу да те разумем, јер још нисам тужан, жив сам и здрав, и пун оптимизма. Ја не могу да плачем, јер не знам будућност.

— Престани! — повикао је ста-

Бартон више није могао да слуша брбљање тог балавца. Тресну је слушалицу и излетео из куће.

Дочекао га је мрачан и хладан град. Пре много година, њега је напустила воља да се забавља тим механичким лажима. Досадило му је да слуша звуке које је сам снимао. Чему то заваравање? Јесу ли

то нечији кораци? Или, чујеш ли, неко свира! Давно је прекинуо са тим глупостима.

Док је размишљао, у кући је поново зазвонио телефон. Мало је оклевао, а онда одлучним кораком кренуо низ улицу.

Узалуд, млади Бартон га је прогањао. Чим се неко не би јавио у једној кући, веза би била пренета на другу. Старац није могао да издржи: схватио је у кућу из које се чуло звоњење.

— Овде Бартон, 24-годишњак. Ја још чекам, нешто усамљенији него пре. Прочитао сам много књига, бавио се разним пословима... Све ми је досадило.

— Престани да ме зивкаш! — викнуо је Бартон. Није подносио оног сасвим младог Бартона, али му је ипак био симпатичнији од овог који је све више личио на старог Бартона.

— Ако сам ти досадан — настављао је глас — не постоји начин да ме се отресеш. Ти се вероватно не сећаш свих места на којима су сакривене траке. Ја сам свуда: на улицама, у кућама, под земљом.

Млади Бартон се смејао, а затим — клик — веза се прекинула.

Бартон је изишао на улицу и погледао око себе. Свуда су биле разапете телефонске жице. Могао би да их пресече, то би било најједноставније. Али, давно покопани оптимизам поново се јавио. „Шта ако дође нека ракета са Земље? Како ће успоставити везу са мном ако су покидане жице?“

Зврррр! Телефон је овог пута звонио у бившем драгстору. Бартон је похитао тамо.

— Хало! — зачуо је непознат глас.

— Молим... ко је то? — збунио се Бартон.

— Овде је капетан Роквел са брода Аполо 48. Малопре смо стигли са Земље. Јесте ли још ту Бартоне?

— Немогуће — шаптао је старац. — То си опет ти, Бартоне, и тераш шегу са мном.

— Бартоне, шта је с вама? Где сте?

— У Грин Вила — одговорио је Бартон тешко дишући.

— Да ли бисте могли да дођете овамо?

— Па тло је сувише...

— Поправљамо брод. Можете ли да дођете да нам помогнете!

— О, да, да. Само ми још реците како је Земља. Како је у Њујорку? Је ли рат завршен.

— Кад се видимо, имаћемо довољно времена за разговор — рекао је капетан.

— У реду, у реду...

Значи, били су ту, после толико година. Дошли су да га врате на Земљу. Одмах је сео у кола. Астродром је далеко, возиће целу ноћ, али ће се исплатити.

Тај глас, тај капетан, то не може бити његов глас од пре четрдесет година. Никад није снимио такав разговор. Или можда јесте? Одлучно је завртео главом. Сад није требало сумњати.

Рођенданска песма

Сунце се полако дизало. Бартон је био исцрпљен од дугог пута, прашњав и гладан. Срце му је јако ударало, а руке дрхтале при помисли на сусрет с људима.

Стигавши на астродром, изишао је из кола, трљајући закрвављене очи. Али писта за слетање је била празна. Нико му није пошао у сусрет. Био је сам.

Одгегао је до канцеларије. Унутра је било шест телефона. Сео је и чекао. Најзад, један је зазвонио.

— Питао сам се хоћеш ли стићи жив довде — рекао је глас.

Старац није имао снаге да одговори. Само је стајао са слушалицом у руци, разочаран.

Глас је настављао:

— Капетан Роквел, вама на служби. Наређујте, господине.

— Бедниче! — просиктао је Бартон. — Више те нећу слушати. Више ми није стало ни до спасења.

Последњом снагом зграбио је телефон и разбио га о под. Тако је учинио са још три. На крају се, уморан, спустио у столицу. У грудима га је стезало. Није имао ваздуха. Пао је на под и више се није мицао. Био је мртав...

После дуже паузе, преостала два телефона су почела да звоне. Негде, ко зна где, веза је успостављена и два гласа су ступила у разговор.

— Хало... Бартоне?

— Да, овде Бартон.

— Мени је двадесет шест.

— Ја имам двадесет осам година. Шта се десило?

— Немам појма. Слушај.

У соби није било никаквог шума. Човек на поду се није мицао.

— Честитај ми, Бартоне. Данас ми је рођендан.

— Срећан рођендан!

И два гласа су заједно запевала рођенданску песму која се мешала са хујањем ветра и одјекивала празним градом.

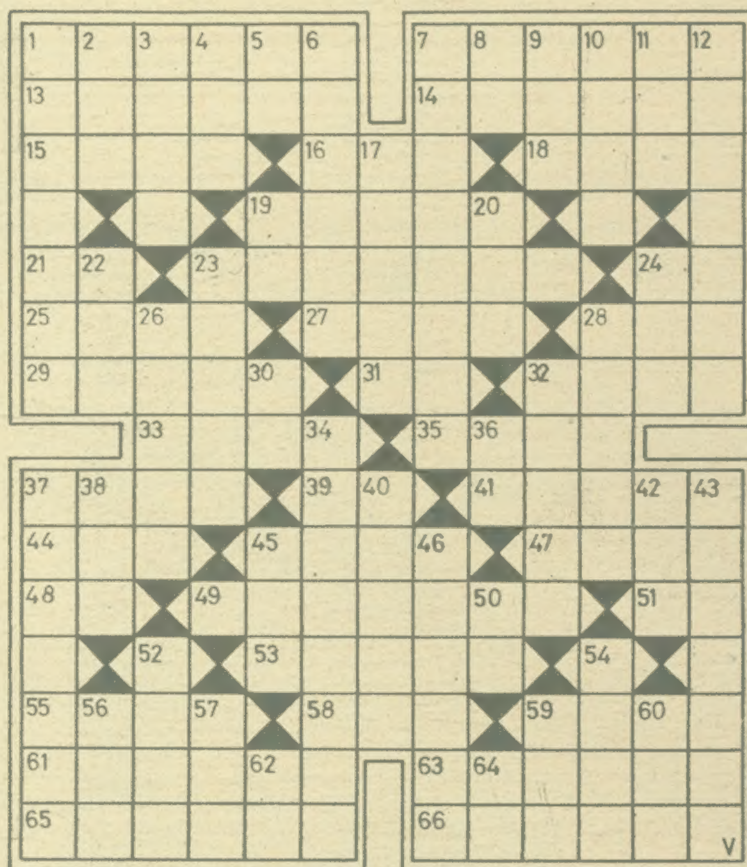
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) административна област у Швајцарској, 7) предњи део брода, 13) средоземна биљка (мн.), 14) непобитна чињеница, 15) уздржавање од масних јела, 16) римски песник и филозоф (Тит Лукреције), 18) бог љубави, 19) мања текућа вода, 21) лична заменица, 23) бродски конопац, 24) река у Аустрији, притока Дунава, 25) карика, 27) становник највећег полуострва на свету, 28) мера за површину (мн.), 29) љубљанска фабрика козметичких препарата, 31) немачки предлог (у), 32) притисак, 33) популаран начин одевања, 35) име чувеног физичара Њутна, 37) врста житарице, 39) два сугласника, 41) сила, 44) староперсијски цар, 45) један месец, 47) државна благајна, 48) хемијска ознака за иридијум, 49) наш писац (Јосип), 51) упитна речца, 53) књижевно дело, 55) главни град Гане, 58) чувени фудбалски стадион у Будимпешти, 59) пулс, 61) име совјетских васионских бродова, 63) већа војна формација, 65) старина, 66) наш индустријски град.

УСПРАВНО:

1) војнички чин, 2) узречица која значи одобравање, 3) америчка национална компанија за свемирска истраживања (скр.), 4) тринитротолуол (скр.), 5) самогласник и сугласник, 6) име нашег познатог кошаркаша (Плећаш), 7) потпаљивач кућа (мн), 8) два сугласника, 9) отац (слов.), 10) име наше тенисерке, 11) чехословачка афирмација, 12) човек који контролише пртљаг на граници, 17) сеоска подручја, 19) ауто-ознака за Панчево, 20) део течности, 22) шумска креда, 23) древни под, 24) староримска богиња беса и мржње, 26) брдски управљач, 28) учесник старе сињске игре, 30) подземни свет (мит.), 32) македонски фолклорни ансамбл, 34) припадница женског ратоборног племена (мит.), 36) два иста сугласника, 37) јапанско острво, 38) водени вртлог, 40) врста позоришног дела (мн.), 42) наш песник и приповедач мађарске националности (Ласло), 43) једна од САД, 45) енглески утописта (Томас), 46) једна геометријска слика, 50) ауто-ознака за Анкону, 52) део шаке, 54) драги, 56) град у Француској, 57) коњи (тур.), 59) стара босанска владајућа титула, 60) бродски пилот, 62) скраћеница за „све у реду“ (енгл.), 64) два самогласника.

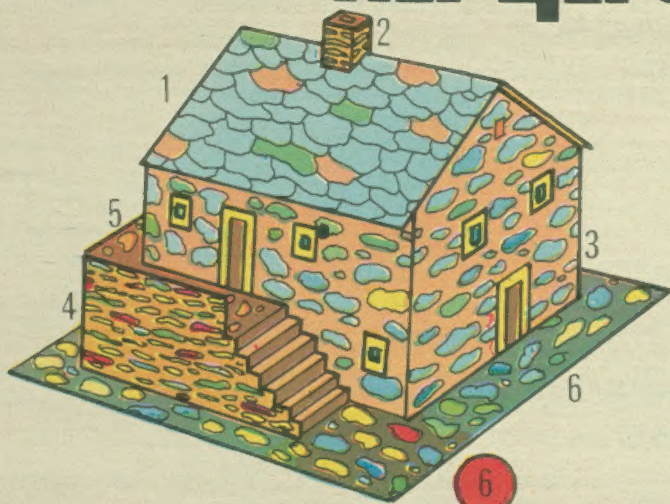
РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) спрат, 6) спорт, 11) трубач, 13) костур, 14) репа, 15) варвар, 17) тока, 18) ала, 19) оркан, 21) наг, 22) Но, 23) прст, 24) От, 26) ВА, к, 27) брат, 28) аков, ц, 30) алаун, 32) Мратиње, 34) орт, 35) част, 36) Си, 37) рј, 38) реса, 39) див, 40) оданост, 42) појас, д, 44) Кант, 45) врба, т, 46) Ба, 48) дд, 49) роса, 50) ар, 51) опа, 53) Одеса, 55) грм, 56) јова, 58) Ана, 59) Руси, 60) кратер, 62) кремен, 64) атлас, 65) одана.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ“ Миросуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника“ Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44, дин. Претплата за иностранство: годишња 352,00 дин, полугодишња 176,00 дин, тромесечна 88,00 дин. Уплате на текући рачун број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: ДМ 60.—. Долар 24.—, Фф. 112.—, Шфр. 70.—, Шкр. 102.—. Девизне уплате из иностранства слати преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

КУЋЕ НАШИХ КРАЈЕВА

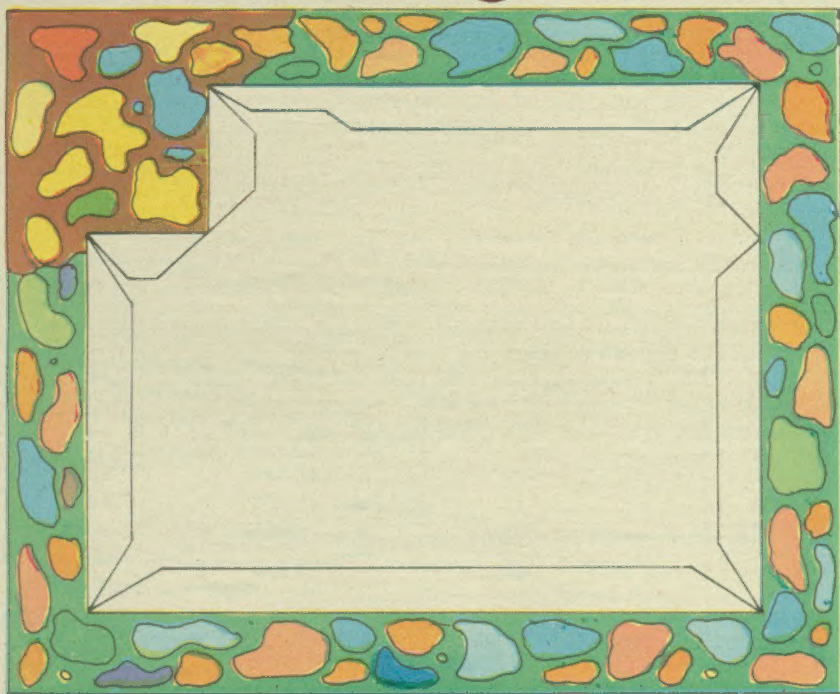
ХЕРЦЕГОВАЧКА КУЋА

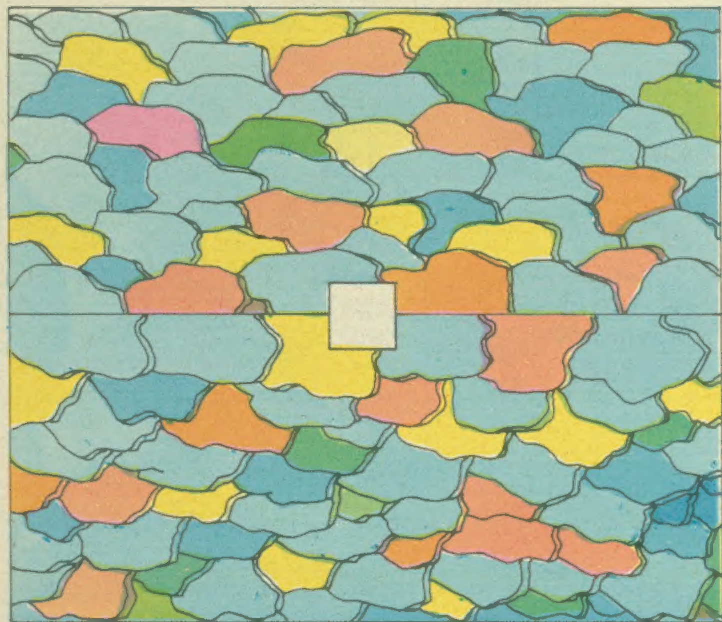

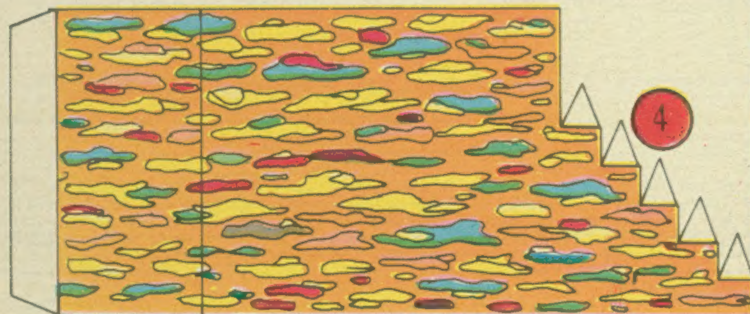

Све делове нацрта залепи на хамер, изрежи их и обради према редоследу бројева као што приказује слика готовог модела. Са мало труда и стрпљења добићеш модел камене куће из Поповог поља у Херцеговини. У сутерену зграде је шупа са стајом за стоку. Кров је од камених плоча.

МИ-РИЗ

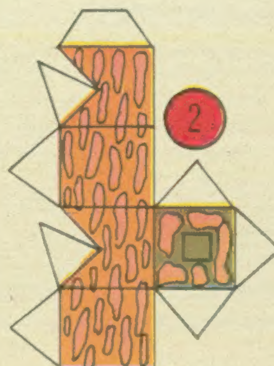

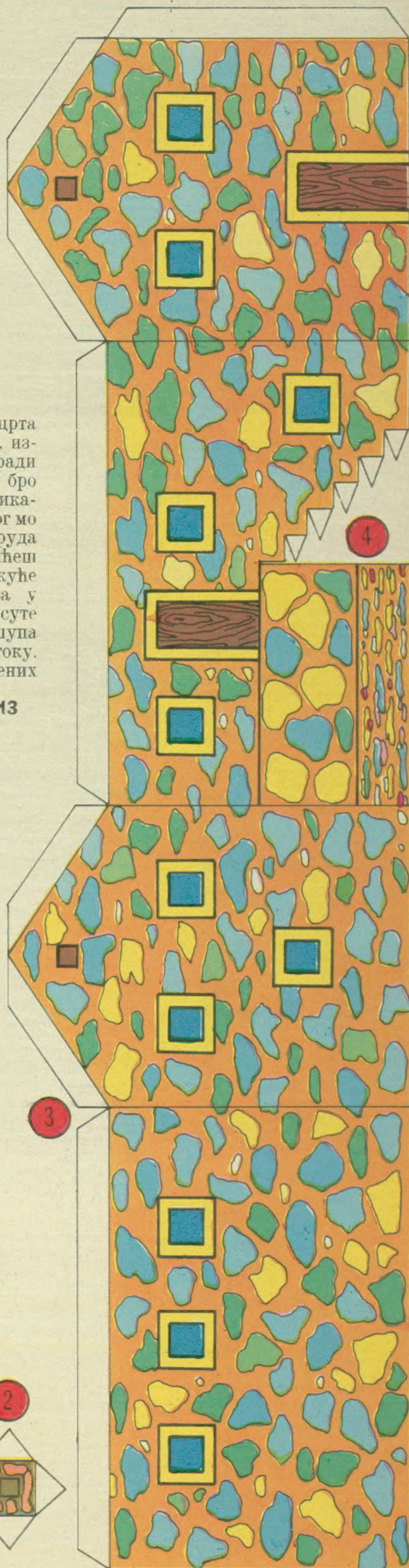

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта
11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

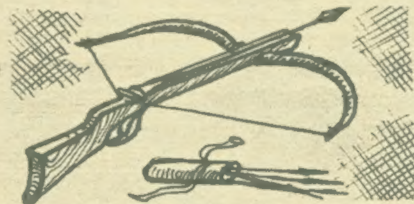
Драги Забавничe,

КАД ЈЕ ОСНОВАНА ОУН?

Интересује ме које године је основана Организација уједињених нација.

Радомир Васић, Рајловац

Организација уједињених нација основана је у Сан Франциску на конференцији која је трајала од

25. априла до 26. јуна 1945. Тада је Повељу ОУН и Статут новог Међународног суда правде пот писало 50 земаља. Повеља УН ступила је на снагу 24. октобра 1945. па се тај дан прославља као Дан Организације уједињених нација.

ПРВЕ НОБЕЛОВЕ НАГРАДЕ

Молим те да наведеш годину кад је први пут додељена Нобелова награда и имена добитника.

Љиљана Дамњановић, Футог

Нобелова награда први пут је додељена 1901. године, и то Рентгену за физику, Хофу за хемију, Берингу за медицину и Динану, оснивачу Црвеног крста, за мир.

ПУШКА ЗА СТРЕЛЕ

Желио бих да у Малој пошти опишеш самостријел.

Мате Марков, Макарска

Када је изумљен самострел, људи су у рукама имали моћније и убојитије оружје од лука и стреле, али и непрецизније и мање брзине гађања. Самострелом су избациване гвоздене и запаљиве стре ле, камене и металне кугле. Ово хладно оружје састоји се од дрвеног кундака (држаља) са деловима за запињање и одапињање

тетиве, лука (дрвени, рожнати и челични) и тетиве. За борбу око тврђава самострели су имали и постоља. Самострел је имао већи домет (око 500 м) од лука и већу пробојност; пробијао је грудњак на 100 — 125, а кацигу на 300 корака. У једном минуту стрелац луком могао је да избаци око 7 стрела, а самострелом само две.

Самострелом су биле наоружане пешадије и коњица. Ово оружје, које је настало од лука, спомиње се још у списима староримских историчара. Било је у широкој упо треби код многих народа, од староримског доба до 17. века, кад се појављује самострел комбинован са ватреним оружјем.

Код нас је самострел био у употреби у старом Дубровнику, у средњевековној Србији и Хрватској.

Развој и усавршавање ватреног оружја избацили су самострел из употребе.

САМО ЗА ФИНИ НОС!

Интересује ме шта је бурмут па те молим да о њему напишеш нешто више у Малој пошти.

Љиљана Митић, Тузла

Француски амбасадор Нико (Nicot) по којем је никотин, отровни

састојак дувана и добио име, послао је 1560. године из Лисабона лек против главобоље Катарини Медичи. А лек је био необичан — дуван. Тако се лист ове биљке, пренесене из Америке у Европу, најпре одомаћио на француском двору, а касније по целом старом континенту.

Поред пушења и жвакања, целу Европу, нарочито помодарску властелу на раскошним дворовима, захватила је „епидемија" ушмркивања бурмута, ситно самлевеног дувана с додатком мирисних материја. Бурмут је добио име са истока, из турског језика: бурун — нос и оту — трава. Овакав дуван носио се у малим, често уметнички украшеним кутијама — бурмутицама. Облик и израда бурмутица зависио је од моде и ношње. То је био луксузан и скупоцен предмет, често од злата и сребра, украшен минијатурним сликама и орнаментима.

Међутим, почетком 20. века, употреба бурмута и ношење бурмутице полако ишчезавају, да би до данас потпуно нестали.

ЗАБАВНИКОВ ФИЛМСКИ КВИЗ

ОДГОВОРИ:

1. Миа Фароу и Дастин Хофман 2. Карл Малден 3. Стив Мек Квин 4. Господин Магу 5. Борис Бузанчић и Божидарка Фрајт 6. Вјачеслав Тихонов 7. Ђулијета Масина 8. Типи Хедрен 9. Клод Шаброл 10. Едвард Робинсон 11. Беба Лончар 12. Виторио де Сика 13. Монтгомери Клифт и Елизабет Тејлор и 14. Мак Сенет.

КЊИГА О РУКОМЕТУ

Желио бих да купим књигу о рукомету, али не знам коме да се обратим. Молим те да ми помогнеш.

Славко Мијатовић, Дервента

Књигу Р. Матсона „Играмо рукомет" (96 страна, 10 динара) можете набавити ако се обратите на адресу: НИП „Спортска књига", Македонска 19, п. ф. 720, 11000 Београд. Књига се може купити и поузећем.

МИКИ
WALT DISNEY

САД САМ ОДЕВЕН ПО ПОСЛЕДЊОЈ МОДИ!
МУШКА МОДА

САД ПРАВО КОД МИНИ ДА ЈОЈ СЕ ПРИКАЖЕМ У НОВОМ ОДЕ-ЛУ...

... ПРЕ НО ШТО ИЗИЂЕ ИЗ МОДЕ!

ЗДРАВО, МИНИ!
ГЛЕ, ГЛЕ!

САМО САМ СВРАТИО ДА ТИ ПОКАЖЕМ...
Copyright © 1974
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

ИЗГЛЕДАШ ТИП-ТОП!

А ШТА САМ МОГ'О? ТОЛИКО СИ МЕ ТЕРАЛА ДА КУПИМ ПРИСТОЈНО ОДЕЛО...
Distributed by King Features Syndicate

ОДМАХ ЋУ ДА СЕ ОБУЧЕМ! КУДА ЋЕМО?
НИКУД!

НАЧИСТО САМ ШВОРЦ! ОДЕЛО КОШТА КОЛ'КО РУЧКОВИ ЗА МЕСЕЦ ДАНА...

ЦИПЕЛЕ СУ ПОЈЕЛЕ ФОНД ЗА КУЛТУРНО УЗДИЗАЊЕ...

А ШЕШИР... СВЕ ШТО МИ ЈЕ ПРЕОСТА-ЛО!
158/32